KELLY TALAMO

OBKĽÚČENÝ BOHOM

Ak nie je poznačené inak: v celej tejto knihe je použitá verzia Biblie Ekumenického prekladu (SEB).

venovanie

Pozri sa do očí Ježiša Krista a nájdeš bezpodmienečnú a vernú neutíchajúcu lásku.
Táto kniha je venovaná dvom ľuďom, ktorí pre môj život boli modelom tejto lásky, ktorú nemal žiaden iný človek, ktorého som kedy stretol.

Mojej matke, Shirley Talamo.
Nikdy ma neprestala milovať.

A mojej manželke Mary.
Neustále ma povzbudzuje, miluje a je mojim priateľom. Milovala ma dosť natoľko, aby mi povedala, „Kelly, potrebujeme Ježiša.“ K Ježišovi sme prišli spoločne. A spoločne dokončíme tento beh.

predslov

Obkľúčený Bohom stojí za to kúpiť, už len pre samotné potešenie z čítania skvelo spracovaných príbehov. Ale Kelly Talamo je viac ako dobrý rozprávač – je taktiež energickým a bystrím učiteľom, ktorý komunikuje princípy životného štýlu evanjelizácie cez príjemnú sériu pútavých a náučných ilustrácií z jeho vlastných skúseností. Počas toho ako budeš tieto príbehy čítať, budeš vyzvaný a povzbudený aby si uchopil služobné nastavenie mysle, ktoré zahrňuje rast a reprodukciu.

Obkľúčený Bohom nás povzbudzuje aby sme rozvíjali životný štýl evanjelizácie a učeníctva. Keď sme súčasťou procesu predstavovania Ježiša ľuďom a po tom ako Ho spoznali ich povzbudzujeme k rastu, objavíme, že naša vlastná vášeň a duchovná sila sú posilňované. Máloktorá radosť sa dá porovnať so skúsenosťou toho, keď vidíme priateľa prichádzať k novému životu v Kristovi. A jedným z najhlbších uspokojení v živote je byť svedkom postupného zázraku osobnej premeny u konvertitov, ktorí berú vážne to, že sa stali učeníkmi. Naopak, keď chýba učeníctvo, tak to odrezáva ovocie Ducha a vedie k nedostatku lásky, radosti a pokoja.

Evanjelizácia a učeníctvo sú konkrétnymi prejavmi lásky a účelu. Keďže Bohom vyliata láska *agapê* (čítaj agape) súvisí s trvalým zámerom vôle tých, ktorí smerujú k najvyššiemu dobru druhých, rozhoduje sa hľadať ultimátne dobro pre neveriacich aj veriacich. Je jasné, že najvyššie dobro pre tých, čo nepoznajú Krista je byť vyslobodený z panstva temnoty, smrti a odsúdenia a byť prenesený do Božieho kráľovstva svetla, života a lásky (Kol 1:13-14). A najvyššie dobro pre tých, ktorí poznajú Krista je dozrieť do Jeho podoby cez to, že sa viac budeme podobať na Jeho obraz (Rim 8:29). Našim zmyslom, je teda, vyjadrovať Božiu lásku (*agapê)* cez evanjelizáciu (neveriacim) a vyučovanie (veriacim).

Všetci svoje životy za niečo vymieňame, buď je to niečo dočasné alebo večné. *Veď čo osoží človeku, ak získa hoci celý svet, ale uškodí svojmu životu? Alebo čo dá človek na výmenu za svoj život?"* (Mt 16:26). Ak sme múdri, budeme nasledovať Ježiša tým, že budeme odovzdávať svoje životy výmenou za ľudí. Apoštol Pavel vedel, že to je najvýznamnejší spôsob života: *„Tak sme k vám boli žičlivý, že by sme vám najradšej boli dali nielen Božie evanjelium, ale aj vlastné duše. Takými drahými ste sa nám stali"* (1Tes 2:8). Ako Dag Hammarskjold poznamenal: „Je ušľachtilejšie odovzdať sa úplne jednému jednotlivcovi, akoby ste sa usilovne snažili o spásu más."

Obkľúčený Bohom je zbierka skutočných životných príbehov obyčajného muža, ktorý porozumel a uchopil svoju neobyčajnú misiu v živote.

Jednoducho povedané, situácie o ktorých Kelly Talamo píše sú každodennými situáciami, v ktorých sa ty a ja neustále nachádzame. Ale ako budeš vidieť, každodenné situácie sa môžu stať duchovnými možnosťami, kedy hľadíme na situácie pohľadom obnovenej mysle.

Pozývam vás na cestu *Obkľúčený Bohom* spolu s Kellym. A počas toho ako pôjdeš touto cestou, pamätaj, že aj ty máš príbeh. Ty si ten, koho si Boh môže chcieť použiť v Jeho ďalšom nadprirodzenom získavaní. A nech Boh obohatí tvoj život, počas toho ako Mu ho vydáš.

Dr. Kenneth Boa
Prezident, Reflections Ministry
Atlanta, GA

obsah

venovanie.....2
predslov.....2
obsah.....3
predstavenie.....4
kapitola 1.....5
kapitola 2.....11
kapitola 3.....15
kapitola 4.....19
kapitola 5.....22
kapitola 6.....25
kapitola 7.....33
kapitola 8.....38
kapitola 9.....43

kapitola 10.....47
kapitola 11.....50
kapitola 12.....53
kapitola 13.....56
kapitola 14.....60
kapitola 15.....62
kapitola 16.....68
kapitola 17.....74
kapitola 18.....76
kapitola 19.....81
kapitola 20.....85
kapitola 21.....89

predstavenie

(John North)

Cesta k rozvoju *EvangelismSHIFT* začala pred rokmi v mojom vlastnom srdci a živote. A práve táto kniha, *Obkľúčený Bohom,* zohrala veľkú rolu na mojej ceste.

Odkedy som, ako tínedžer, vložil svoju vieru v Krista, tak som bol zapojený do evanjelizácie. Posledných 20 rokov som bol súčasťou medzinárodnej organizácie Vyslanci Krista – Austrália (Ambassadors for Christ International–Australia), kde som celé svoje zameranie nasmeroval do zrýchlenia šírenia evanjelia, tým, že som pomáhal lokálnym zborom byť viac efektívnymi v evanjelizácií.

Asi pred šiestimi rokmi som začal vyvíjať zdroj pre malé skupinky, aby som vyškolil veriacich v tom, ako byť účinnejším svedkom Ježiša v ich každodenných vzťahoch. Vybral som názov, začal som vyberať kľúčové Biblické pasáže a premyslel som obsah. Ale Boh ma na mojej ceste zastavil. V jeden deň, uprostred mojej prípravy, to bolo akoby na mňa Boh zaútočil: „Nemôžeš ľudí trénovať aby žili ako svedkovia. Ty sám tak nežiješ!“

Bol som tak usvedčený, že som si uvedomil, že to bola pravda! Aj keď celá moja služba bola o evanjelizácií, celé to bola organizovaná evanjelizácia. Chodil som do mesta robiť evanjelizáciu na uliciach, viedol som misijnú cestu za oceán aby som robil evanjelizáciu, hovoril som na evanjelizačných stretnutiach, ktoré organizovali zbory, alebo som vyvíjal evanjelizačné materiály. Všetko to malo ovocie; ľudia prichádzali ku Kristovi. Ale v mojich

každodenných stretnutiach s ľuďmi som nežil ako svedok. Pamätám si ako sa moje oči zaplnili slzami, keď som mojim bratom, s ktorými som sa stretával a bol som pred nimi zúčtovateľný (dobrovoľne som sa s nimi zdieľal o svojom živote). Hovoril som im o tom, ako ku mne Boh hovoril.

Urobil som úplné odovzdanie k tomu, že som chcel začať žiť ako svedok. Myslel som, že sa to stane prirodzene a ľahko, keďže som už vedel ako efektívne komunikovať evanjelium. Nemohol som sa viac mýliť. Zistil som, že som potreboval celkom nový spôsob ako k ľuďom pristupovať, a nový spôsob myslenia o mojom každodennom živote a stretnutiach. Taktiež som sa potreboval naučiť nejaké vzťahové princípy a zručnosti. Potreboval som sa učiť od tých, ktorí už žili takýto životný štýl.

Práve v tom čase som sa stretol s knihou Kellyho Talama. Moji bratia, voči ktorým som bol zúčtovateľný, a ja, sme ju začali spoločne čítať, nahlas. Kellyho postrehy o rozvoji mysle služobníka ku každému, koho stretnete, a jeho mnohé príklady toho, ako tieto stretnutia vyzerali v jeho vlastnom živote, boli odpoveďou „ako“, ktoré som tak veľmi potreboval. Trvalo to nejaký čas, kým som rozvinul nový spôsob, ako mať interakciu s ľuďmi, ale táto cesta stála za to! Proces učenia sa nového spôsobu života naozaj zmenil celý môj život.

Teraz, keď sa už niekoľko rokov učím žiť ako svedok, som veľmi rád, že budem môcť odovzdávať lekcie, ktoré som sa naučil, iným, a predstaviť vám túto knihu, ktorá ma tak hlboko zasiahla. Som vďačný Bohu a Kellymu za túto knihu a modlím sa, aby si tiež rástol vo svojom svedectve, keď uvidíš, ako zapadneš do príbehov, ktoré Kelly popisuje.

Otvor svoje srdce a pozvi Boha aby ťa zmenil a spôsobil v tebe rast, počas toho ako budeš čítať!

John North
Ambassadors for Christ International - Australia

kapitola 1

„žiť život so služobným nastavením mysle“

Obkľúčený Bohom je zbierka krátkych príbehov o obyčajnom mužovi, ktorý má niekoľko veľmi neobyčajných skúseností zdieľania Kristovho života s ľuďmi vo svojom živote. Tieto príbehy sú pravdivé a žiadnym spôsobom nie sú prikrášlené.

Webster definuje obkľúčený (ambushed) ako: *„uväznenie; vyčkávať v zálohe; loviť alebo byť vtiahnutý do.“*

Keď som vyrastal, tak jedna z mojich najláskavejších spomienok spočívala v pozeraní Roy Rodgersa počas sobotňajšieho rána v TV. Bol to osobný rituál a Roy bol môj osobný hrdina.

Až by sa mi dvíhal žalúdok, keby zloduchovia nejako nalákali Roya a tých ostatných dobrých chlapíkov do škatuľového kaňonu. Keď by zrazu nebolo kam ísť, zloduchovia by vyšli spoza skál so zápalnými zbraňami. Roy by potom zakričal „Sme obkľúčení!“ ... a tí dobrí chlapíci by sa ukryli. Našťastie to bola iba televízia a môj hrdina vždy utiekol iba s „poranením tela“.

Tento malý scenár, zobrazuje postoj, ktorý majú mnohí evanjelikálni kresťania k evanjelizácií. Jediný rozdiel je, že dobrí chlapíci (veriaci) sa snažia nalákať zloduchov (neveriacich) do našej evanjelikálnej pasce. Zrazu, keď to najmenej čakajú, vyletíme na nich so svedectvom, alebo do nich možno hodíme kameňom evanjelia a nejako ich zajmeme pre Božie kráľovstvo.

Osobne to vôbec takto nevidím. V skutočnosti, neverím tomu, že máme schopnosť, alebo možnosť niekoho duchovne prepadnúť. Akokoľvek prefíkané je naše plánovanie alebo akokoľvek sú jemné naše metódy, ľudia sú jednoducho príliš ostražití a úloha je príliš komplexná na to aby sme mohli takto uvažovať. Okrem toho, ľudia vycítia náboženskú agendu na kilometre ďaleko. A keď sa to stane, odídu.

Božská Dráma

Ale poviem vám, že za závojom toho čo je viditeľné, sa pripravuje prepad, obkľúčenie. Áno, verím tomu, že keď sa to stane, tak niekto bude chytený. Ako dni plynú, Božia zvrchovaná ruka robí ťahy, ktoré ovplyvňujú životy, nie iba na dočasnej úrovni, ale taktiež na večnej. A najvzrušujúcejšia vec na tom celom je, že ty a ja, môžeme hrať významnú časť v tejto kozmickej dráme. Je to práve tu, kde ktokoľvek, kto chce, môže byť použitý Bohom.

Písmo hovorí, že *„Nikto nemôže prísť ku mne, ak ho nepritiahne Otec.“* Zaujímalo ťa niekedy, čo je to lákadlo, ktoré približuje ľudí k Bohu? Určite k tomu prispieva veľa vecí. Osobné okolnosti, vnútorná prázdnota a prirodzené zjavenie v tom všetkom majú svoju rolu. V skutočnosti je tento zoznam bez konca a ja sa určite nebudem pokúšať obmedzovať alebo predpovedať, čo Boh môže urobiť a urobí, keď chce niekoho k sebe priťahovať.

Existuje však ešte jeden ťah, ktorý Boh denne používa vo svojom božskom magnetizme. Je tu ďalší komponent, ktorý Boh vložil do trhlín v spoločnosti, vďaka ktorému sa neveriaci človek zastaví, berie na vedomie, zaujíma sa a dokonca zmení smerovanie a pohne sa smerom k nemu. Sme to my!

Sme *„Kristovou vôňou na každom mieste.“* Sme „soľou“, ktorá dáva po prvý raz životu chuť alebo zastavuje hnilobu v spoločnosti. My sme „svetlo“, ktoré preniká do temného sveta alebo do temných myslí.

Jednoducho povedané, skutočnosť toho, že Ježiš Kristus žije v nás a cez naše životy je ako návnada pre neveriacich. Áno správne. Povedal som návnada. (Koncept o rybároch sa nám práve zväčšil.) Naše životy môžu navnadiť neveriacich neuveriteľnou vôňou nádeje, čo spôsobí, že ľudia budú chcieť ísť k zdroju tejto nádeje a začnú sa pýtať otázky.

V momente, keď dovolíme Ježišovi Kristovi vyžarovať Jeho život cez nás, akýmkoľvek spôsobom, staneme sa božskou návnadou pre Božie kráľovstvo. Keď sú k nám ľudia priťahovaní, tak potom je to Boh schopný posunúť do ďalšieho kroku. Má ich tam, kde ich chce mať (okolo nás)! Potom si môže vybrať čo ďalej urobí. Či nás použije k siatiu, sadeniu, polievaniu, alebo sa rozhodne, že sme tam už skončili! Tento ďalší krok závisí na tom, kde sa daný človek duchovne nachádza a taktiež aká je naša vernosť voči akejkoľvek príležitosti, ktorú nám Boh dáva. A táto príležitosť si môže niekedy vyžadovať iba to, aby sme boli ticho. Teraz to je veľmi oslobodzujúci koncept.

Vina, Frustrácia alebo Sloboda?

Väčšina ľudí, s ktorými sa rozprávam o evanjelizácií, žije v jednej z dvoch kategórií. Buď sú frustrovaní z málo výsledkov, ktoré vidia vo svojom zdieľaní ich viery, alebo sa cítia previnilo, že sa vôbec s nikým o svojej viere nezdieľajú. Ako dieťa Kráľa neverím, že by nás Boh nechal žiť v niektorom z týchto táborov.

Porozmýšľaj. Prečo by nás Boh vložil do pozície, kedy sa zdieľame s tými najúžasnejšími vetami, ktoré existujú (evanjelium), a potom by nás z toho zároveň nechal frustrovaných?

Poďme to teda dať na pravú mieru hneď od začiatku. Nikdy nemáme a ani nikdy nebudeme mať nárok na výsledky toho, keď sme zdieľali našu vieru.

Zdieľanie našej viery je duchovná práca. Kontakt Božieho Slova a svedectva o Bohu s duchom stratenej osoby sa deje v duchovnej dimenzií. Je to Duch Svätý a iba Duch Svätý, kto oživuje ich ducha.

Nám je daná možnosť byť súčasťou toho, ako je daná osoba priťahovaná k Otcovi. Možno sme sa podieľali na slovnej výmene v priebehu minúty alebo v priebehu desiatich rokov. Možno sme boli schopní odpovedať na niektoré kľúčové otázky alebo sme dokonca použili písma, ktoré človeku rozsvietili svetlo. Ale tu naša práca končí. V skutočnosti je to najďalej ako môžeme zájsť. Nezáleží na tom ako veľmi danú osobu milujeme alebo ako veľmi chceme túto osobu v Božom kráľovstve, ďalším krokom je zjavenie od Boha. A v tomto bode sme úplne bezmocní. Ako povedal Ježiš Petrovi, keď Peter vyznal, že on je Kristus, *„telo ani krv ti to nezjavili Peter.“*

Zjavenie. Nemýľme sa. Žiadny intelekt alebo schopnosti nemôžu byť dôvodom vstupu do Božieho kráľovstva. Toto je rozdiel medzi Kresťanstvom a akýmkoľvek iným náboženstvom. Kresťanstvo je vstup vierou do zjavenia o tom, že Ježiš Kristus je Boží Syn. A nikto okrem Ducha Svätého nemôže toto svetlo rozsvietiť alebo to dokončiť touto božskou bodkou.

Neviem ako to je u teba, ale mňa to oslobodzuje! Hovorí mi to, že nie som zodpovedný, ani odo mňa nebudú vyžadované výsledky z toho keď zdieľam svoju vieru.

Ale som zodpovedný za to čo urobím s mnohými príležitosťami od Boha, ktoré sa týkajú zdieľania mojej viery. A práve reakcie na tieto príležitosti je to o čom *Obkľúčený Bohom* je.

Duchovné Príležitosti

Počas toho ako čítaš túto knihu, môžeš mať pokušenie myslieť si, *„Kelly Talamo mal tak veľa príležitostí aby sa zdieľal o Kristovi. Prial by som si aby som mal také príležitosti.“* Ani na to nemysli! Neverím tomu, že ja mám o niečo viac príležitostí ako máš ty alebo ktokoľvek iný. Všetko čo som urobil, bol sústredený pohľad na to aby som identifikoval príležitosti, keď sa samé ponúkli. Sme schopnejší nájsť práve to čo sústredene hľadáme.

Dovoľ mi to ukázať na jednej ilustrácií. Prehodnotil si už spätne konverzáciu s niekým v práci, na ulici alebo dokonca aj s členom rodiny a pomyslel si si, *„mal som povedať _____.“* Alebo *„To čo som na to mohol povedať bolo _____.“*

Zaujímalo ťa niekedy čo táto malá diskusia v tvojej mysli v skutočnosti znamená? Ja verím tomu, že je to identifikácia duchovnej príležitosti *v spätnom zrkadle*.

Necíť sa teraz zle. Každému sa to stalo minimálne raz a väčšine sa to deje viackrát. Ale chceš sa na všetky duchovne príležitosti pozerať iba takto ako do spätného zrkadla? To je duchovná frustrácia!

Nebolo by lepšie aby sme sa pozerali na duchovné príležitosti pred tým ako sa nejako začnú vyvíjať, identifikovali ich a zamerali sa na ďalší Boží krok už počas toho ako sa to deje? Teraz hovoríme o božskom nadšení!

Uisťujem ťa, že keď pochopíš, ako to funguje, každý deň tvojho života má potenciál stať sa duchovným dobrodružstvom, každý deň, ktorý by bol možno len ďalším bežným dňom.

Nastavenie mysle nad Metódami

Chcem ťa uistiť, že v spoločnosti, ktorá funguje na rýchlych riešeniach, to o čo sa s vami chcem podeliť nie je nejaká technika, metóda alebo návod na zdieľanie, ktorý vám prinesie okamžité výsledky. To o čom sa s vami chcem podeliť je proces s názvom služobné nastavenie mysle.

Služobné nastavenie mysle skutočne zahŕňa celý život. Je to miesto v tvojej mysli, kde nie je rozdelenie medzi posvätným a sekulárnym a vo svojom strede má Ježiša Krista ukrižovaného. Bude prenikať do všetkých kútov tvojho života tak, že budeš kráčať *„nie ako nemúdry, ale ako múdry* (čo ti umožní) *vyťažiť zo svojho času maximum, lebo dni sú zlé“*.

Služobné nastavenie mysle má nejaké pridané benefity. Dovoľuje ti to mať absolútny ťah a zároveň byť smrteľne vážnym! Pôsobí to kráčanie na hrane medzi tým že budeš osobne proaktívnym a citlivým na vedenie Ducha. Toto Biblické napätie ťa dostane na miesto závislosti, čo posilní tvoju vieru, ktorá je jedinou vecou čo poteší Boha.

Myseľ služby, ktorú som si počas vyše tridsiatich rokov, ako Kresťan vybudoval, nebolo mojim nápadom. Prišlo to tým, že som sa obkolesil Božími mužmi a trávil som čas v Božom Slove. A dovoľ aby som dodal, neexistuje náhrada za žiadny z týchto komponentov.

Udržiavaj to Čerstvé

Nikto nepoprie a je jasné že tu prebieha boj. A aby som zostal bdelý a udržal si čerstvé myslenie, vyvinul som akrostich s názvom S.O.S. Tento malý nástroj umožňuje kontrolovať samého seba a pomáha mi udržať zameranie služobnej mysle.

Keď majú lode na mori nejaký problém, tak vysielajú signál S.O.S, čo znamená Zachráňte Našu Loď (Save Our Ship), alebo Zachráňte Naše Duše (Save Our Souls). Verím tomu, že ľudia tento signál vysielajú každý jeden deň.

Vo všeobecnosti sú si ľudia dosť vedomí skutočnosti, že loď ich života sa môže kedykoľvek potopiť. Možno to je ich rodina alebo ich kariéra. Možno sú to ich financie alebo ich zdravie. Ale odkedy Boh vložil *„večnosť do ich srdc“*, skôr či neskôr si väčšina ľudí uvedomí, že v hĺbke ich duše nie je všetko v poriadku. A keď sa to stane, vysielajú signál S.O.S.

Niekedy signál, ktorý vysielajú je jemný. Inokedy je hlasný a jasný. Našou prácou, ako veriacich, je byť citlivými na tých čo signalizujú o pomoc. A to sa môže diať jedine cez citlivosť Ducha Svätého.

V tomto myslení nachádzam korene svojich akrostických S.O.S. Písmená reprezentujú *Duchom naplnený (Spirit Filled), Citlivý na príležitosti (Opportunity Sensitive)* a *Duchovne pripravený (Spritually Prepared)*.

Poďme sa na jednotlivé pojmy pozrieť a dovoľte mi, aby som sa s vami podelil o to, ako sa krásne spájajú, aby vytvárali a udržali služobné myslenie (myseľ služobníka).

Duchom naplnený

Preto aby sme videli alebo pocítili čokoľvek duchovné, tak najprv tá osoba musí byť *„naplnená Duchom“*. Byť naplnený duchom nie je ani návrh ani názor. Je to jasný biblický príkaz. Ak chcete byť účastný v duchovnej aktivite musíte si vybrať odovzdanie samého seba a svojej agendy tomu, kto ovláda všetok život.

Duchovné príležitosti, ktoré sa dejú tu na zemi (fyzický rozmer), sú skutočne v nebesiach (duchovný rozmer). Takže musíte pracovať s očami viery, aby ste videli, aké duchovné príležitosti sa tu vyskytujú.

Verím tomu, že je to práve to, čo sa snaží komunikovať Apoštol Pavel Efezanom, keď sa modlí *„aby boli osvietené oči ich srdca“*. Majú srdcia oči? Možno nie z nášho pohľadu, ale z Božieho pohľadu určite. Musíme prehodnotiť naše myslenie a pohľad do duchovnej dimenzie; kde sa odohrávajú duchovné veci. A môžeš to vidieť iba keď si v daných okamihoch naplnený Duchom.

Slová „byť naplnený“ jednoducho znamenajú „byť nesený“. Keď je nejaká osoba naplnená, tak už viac nemá kontrolu. Nič nenesie ani neriadi. Úplne sa to hodí do kontextu, keď zdieľame našu vieru. My „nenesieme, alebo nekontrolujeme schôdzku, stretnutie či konverzáciu“. Je to Duch, ktorý to robí. Naša práca je jednoduchá – zúčastniť sa toho čo robí On.

Citlivý na príležitosti

Naplnenie Duchom Svätým nám dáva jedinečnú schopnosť vycítiť duchovnú príležitosť, ktorá sa odohráva pred nami. Zdieľanie našej viery nie je riadené harmonogramom, je riadené Duchom. Môžeš sa modliť za príležitosti, ako nám o tom hovorí Pavel v liste Kolosanom, ale nemôžeš ich plánovať. Naplnenie ma však upozorňuje na duchovné príležitosti, ktoré sa predo mnou odohrávajú v reálnom čase.

Osobne si myslím, že ma tieto príležitosti obchádzajú z jednoduchého dôvodu. Lebo ich nehľadám. Prečo ich nehľadám? Pretože nie som naplnený Duchom. A dovoľte mi pridať, že keď nie som plný Ducha, som plný niečím iným – obyčajne samým sebou. Úprimne povedané, je mi jedno, kto je zachránený. Iba Ježišovi to nie je jedno! Teda byť naplnený Duchom je len predpokladom pre vnímanie duchovných príležitostí.

Príležitosti sú rozoznávané jednoduchým pozorovaním. Môžeme ich spozorovať tým, že sledujeme oči človeka, keď hovorí, alebo tým, že si všimneme nedostatok očného kontaktu, keď príde reč na nejakú určitú tému. Keď o tom popremýšľame, tak zistíme, že sme duchovne tak citliví, ako sme naplnení Duchom. Auč! Ale nádherná vec je skutočnosť, že naplnenie Duchom je používané nekonečnými spôsobmi, ktoré nadväzujú na potreby ľudí. Posvätenie našich zmyslov otvára úplne nový svet duchovných príležitostí.

Duchovne pripravený

Po tom ako sme nadviazali na duchovné príležitosti, ktoré sa pred nami vyskytli, teraz potrebujeme vedieť čo s nimi máme urobiť. Čo máme povedať? Ako zvládneme otázky, námietky, výsmech alebo rôzne potreby, ktoré sa objavujú v každodennom živote? Odpoveďou je, že to zvládneme tým, že budeme *duchovne pripravení*, tým, že budeme tráviť čas v Božom Slove, a to z toho dôvodu, aby sme vedeli čo Boh hovorí na rôzne situácie. Byť duchovne

pripravený neznamená, že budeme mať všetky odpovede. To sa nikdy nestane. Ale znamená to, že sme pripravení Slovom Božím *„každému vydať počet o nádeji, ktorá je v nás“*.

Toto je krok, ktorý si vyžaduje disciplínu. A disciplína je vec, pri ktorej väčšina Kresťanov zlyháva. Porozmýšľaj o tom. Vieme čo hovorí svet, vieme čo hovoria noviny, vieme čo hovorí kazateľ/pastor a možno dokonca vieme čo hovorí Dr. Phil. Ale žiadna z týchto vedomostí sa nerovná duchovnej pripravenosti. Duchovná pripravenosť prichádza poznaním toho čo Boh hovorí v svojom najvzácnejšom slove.

Moc Slova

Sú tu dve veci, ktoré chcem aby sme si všimli. Prvá, dopad Ducha Božieho prichádza, keď spojíme Jeho Slovo s konverzáciou, ktorú máme. Pozorne počúvajte. *„Výklad tvojich slov osvecuje, neskúsených robí rozumnými“* (Žalm 119:130). *„Zákon Hospodinov je dokonalý, občerstvuje dušu“* (Žalm 19:8a).

Ak bude niečo duchovne klapať, (v nás alebo v tej druhej osobe) bude to kvôli Božiemu Slovu. Zákon (alebo Slovo) Boží je tak dokonalý, že má schopnosť obnovovať alebo regenerovať dušu! Aká sila! Nemôžeme to poprieť.

Nezáleží na tom či používaš evanjelizáciu cez priateľstvá, nápomocné traktáty alebo niekoľko jednoduchých otázok. Skutočný vplyv tvojej správy bude priamo súvisiaca s Božím Slovom a na tom ako sa ho rozhodneš použiť. Akákoľvek je tvoja stratégia, akákoľvek metóda, musí byť sprevádzaná Slovom Božím. To je to, čo dá moc tvojim slovám a tvojmu svedectvu.

Po druhé, keď ste duchovne pripravení, stane sa niečo veľmi úžasné. Budete naplnení Duchom. Chápeš to? Čas strávený v Božom slove ťa mení! Je tvarované naše myslenie, naše vedomosti sa rozrastajú a náš charakter sa prehlbuje.

Keď sme v Božom Slove tak sa meníme. Nachádzame to, že On je Boh a my nie sme. Dostávame odlišný pohľad na Boha a realistický pohľad na nás. Tento pohľad nám umožňuje vyznávať, činiť pokánie, naprávať sa a uctievať. Potom odchádzame naplnení Duchom, hľadáme príležitosti a sme pripravení vydať počet o nádeji, ktorá je v nás tým, ktorí k Nemu boli pritiahnutí cez naše životy. Toto je S.O.S. proces. Toto je služobné nastavenie mysle. Toto je Jeho božské obkľúčenie, tak ako ho vidím ja.

Nasledujúce príbehy sú skutočné životné ilustrácie služobného nastavenia mysle v akcií. Ako uvidíte, nie všetky sú úspešnými príbehmi. A pod „úspešnými“ nemyslím také, kde každý komu som svedčil prišiel ku Kristovi. Ani sa to k tomu neblíži. V skutočnosti si všimneš, že to málokedy robím perfektne. Niekedy to je zábavné a inokedy tragické.

Aj keď nie sú všetky príbehy úspešnými, aj tak ich považujem za úspešné. Pre mňa, úspešné znamená, že som bol verný v príležitostiach, ktoré mi v tom čase Boh dal. Aj keď som v nich urobil chyby, sú úspešnými v tom, že Boh použil tieto stretnutia aby upravil moje myslenie. Niečo som sa v nich naučil. A možno sú tieto stretnutia v prvom rade práve o tom.

Nakoniec, toto sú iba moje príbehy a moje príbehy nie sú tie o ktoré ide. Tá pointa je, že ty máš príbeh. Každý má príbeh. Každý deň hráme na scéne v preplnenom dome. A v situáciách v práci, doma alebo s rodinou sú ukryté duchovné príležitosti, ktoré Boh nadprirodzene naplánoval špeciálne pre teba. A myslite na toto. Najlepšie príbehy sa ešte nestali!

Otázkou je, si ochotný stať sa Božou návnadou v božskej pasci? Si ochotný byť lákadlom do krabicového kaňonu, takže Boh môže prostredníctvom teba otvoriť život svojho Syna? Si ochotný byť hráčom v jeho nadprirodzenom Obkľúčení? Skutočnosť, že si zobral túto knihu hovorí, že by si túto ochotu mohol mať.

Zdieľanie svojej viery je jednoducho tvoj vzťah s Bohom – ktorý ide na verejnosť. Možností, akými sa tvoj život s Bohom môže stať verejným, je nekonečno. Toľko je aj spôsobov, ktorými priťahuje ľudí k sebe. Verím tomu, že tieto príbehy ťa povzbudia aby si vyšiel so svojim vzťahom s Bohom na verejnosť. A potom relaxuj a nechaj výsledky na toho, kto ich má ako jediný pod kontrolou. Duch živého Boha.

Otázky do diskusie

Kapitola 1 – Žiť život so služobným nastavením mysle

1. Popíš služobné nastavenie mysle vlastnými slovami
2. Je pre teba služobné nastavenie mysle novým konceptom?
3. Vieš dať nejaké biblické odkazy, ktoré podporujú služobné nastavenie mysle?
4. Aké veci Boh používa aby pritiahol ľudí k sebe?
5. Dokonči: Pre mňa znamená evanjelizácia _____.
6. Kelly hovorí o princípe S.O.S. Čo si myslíš, ako by si to vedel aplikovať v tvojom každodennom živote?
7. Ako sa vyvíja služobné nastavenie mysle?

kapitola 2

signály rúk

Bol extrémne studený a hrozný deň. Stále ľahké mrholenie z neho urobilo deň, kedy sa vám vôbec nechce ísť von. Pre mňa to bol deň, kedy by som si rád založil oheň v kachliach na drevo, položil hrniec dobrej polievky a ponoril sa do dobrej knihy.

Ale nie dnes. Dnes som musel ísť von. Nebola možnosť ako sa z toho vyvliecť – a verte mi, snažil som sa.

Žijeme v rýchlo sa rozvíjajúcej oblasti, kde cestári neustále pracujú a snažia sa zvládnuť pretrvávajúci dopravný chaos spôsobený výstavbou. Necelú míľu od môjho domu využívam rušnú dvojprúdovú cestu, ktorá vedie na diaľnicu. Zvyčajne sa tam nečaká, ale v toto konkrétne ráno ma privítal nepríjemný nápis „Stavba pred vami, pripravte sa na zastavenie“. Pracovníci v oblasti výstavby robili povrchovú opravu cesty a jeden jazdný pruh uzavreli.

Ako som sa približoval k miestu stavby, videl som chlapíka s vlajkou, ktorý držal obojstrannú značku s nápismi „Pomaly“ (v oranžovej farbe) a „Stop“ (v červenej farbe). Určite ste ich už videli. Aj vy ste už určite čakali na takomto mieste.

Keď ma zastavili, ocitol som sa najskôr v stojacom rade vozidiel s asi päťminútovým čakaním, kým púšťali protiidúci pruh. Ako som tam čakal s poriadnou dávkou trpezlivosti, tak som pomaly začal sledovať pracovníkov, ktorí boli navôkol. Počas toho padla moja pozornosť na muža, ktorý držal obojstrannú značku. Jeho práca bola jednoduchá. Každých päť minút mal otočiť značku z polohy „Pomaly“ na „Stop“. A o päť minút neskôr to mal iba otočiť naspäť. Až na tú skutočnosť, že bolo zjavne veľmi zima. Tento muž bol bez nejakého výrazu v tvári a keď

som ho sledoval trochu sústredenejšie, moja zvedavosť vzbĺkla a objavili sa v mojej mysli nejaké otázky.

Aký bol v skutočnosti tento muž pod jeho pasívnym výrazom? Je šťastný? Má rád svoju prácu? Ako dlho to robí? Má rodinu? Koľkí z tých tisícov ľudí čo popri ňom každý deň prejde si ho v skutočnosti aj všimne?

Nemal som na to žiadne odpovede. Mal som iba hromadu otázok.

Ako som začal študovať toho muža, všimol som si, že bol veľmi dobre oblečený. Jeho klobúk bol starý a ošúchaný a bolo zrejmé, že bol predtým mokrý. Tvár a ruky mal zvetrané. A zrazu som zistil, že mi záleží na chlapovi, ktorého som ani nepoznal.

Moja reakcia ma prekvapila, a rozhodol som sa nájsť nejaké odpovede. Začal som sa teda modliť. Nič veľké, jednoducho: „Pane ty poznáš tohto človeka. Ty si ho stvoril. Aký je? Nevyzerá, že má rád to čo robí. Vyzerá osamelý. Mne by sa jeho práca nepáčila. Vyzerá to nudne. Pane, chcel by si zasiahnuť tohto chlapíka?“

Moja vlastná otázka ma zaskočila. Zasiahnuť ho? O čom to rozprávaš? Ani sa s ním nemôžeš rozprávať.

Ale ako som čakal (a počúval) začal som byť natešený. Cítil som, že táto otázka nemusela byť až taká bláznivá. Tak som na to nadviazal, „Pane, sprav to. Zasiahni tohto muža!“

Modlitba prišla na moju myseľ a ja som dôveroval, že to bolo vedenie Duchom. Pokračoval som: „Pane, ty si stvoriteľ vesmíru. Nič pre teba nie je nemožné. Vytvoríš pre mňa cestu aby som sa s týmto mužom mohol zdieľať bez toho aby sme prehovorili čo i len slovo? Mám úplnú dôveru, že to môžeš urobiť. V mene Ježiš. Amen.“

Ako som skončil, cítil som, že Boh niečo urobí. Netušil som čo, ale cítil som, že niečo urobí.

Bol som prvý v rade, mal som úžasný výhľad. Muž so značkou a ja sme boli oddelený asi iba deviatimi metrami. Ako som čakal, tak som pokračoval v sledovaní toho čo robí asi ďalšiu minútu a vôbec som nevedel čo očakávať.

Zrazu sa muž pozrel smerom k môjmu autu a nadviazali sme nezameniteľný očný kontakt. Všimol si, že sa naňho pozerám. Bez zaváhania – a bez toho, že by som si uvedomoval čo vlastne robím – zodvihol som ľavú ruku z volantu, vyložil ju z okna a jemne som ukázal ukazovákom k oblohe.

To získalo jeho pozornosť. S mierne nechápavým pohľadom sa trochu naklonil ku mne. Opäť som pomaly ukazovákom mieril k nebu a tentokrát som posunul pohľad nahor. Aj on pozrel hore na oblohu a potom späť ku mne. Zaujalo ho to. Usmial som sa a opäť ukázal hore. Znova zdvihol hlavu a potom sa pozrel na mňa a natiahol ruku dlaňou hore, akoby chcel povedať: „Na čo sa pozeráš?“

V tom si uvedomil, že je čas otočiť značku. Otočil ju, takže „Pomaly“ bolo namierené mojim smerom. Poslúchol som a pomaly som išiel vpred.

Ako som sa približoval k tomu mužovi, všimol som si ako sa na mňa sústredene pozerá. Keď sme už boli jeden vedľa druhého, tak som opäť ukázal smerom nahor s očakávaním na tvári. Pozrel hora a potom sa rýchlo zahľadel späť na mňa, akoby chcel povedať: „O čom to hovoríš?“

Keď som popri ňom prechádzal, jednoducho som sa usmial, ale mužova tvár mi pripadala prázdna.

Keď som pokračoval vo svojej ceste a znovu si prehrával v hlave, čo sa práve udialo, začal som sa smiať. Wau! Nadviazali sme kontakt bez slova. Hneď som sa upriamil na Pána. „Pane, urobil si to, ale viem, že to nemôže byť všetko. Čo sa bude diať ďalej?“

Ako deň pokračoval, toto stretnutie neopúšťalo moju myseľ. Vedel som, že sa po tejto ceste budem vracať domov a nemohol som sa dočkať toho čo sa bude diať ďalej. Keď som si začal

predstavovať všetky možnosti, cítil som, že s autom budem musieť zastaviť niekde na začiatku radu, aby som mohol znova nadviazať kontakt.

Postup bol taký, že vozidlá zastavili na päť minút v každom smere. Ale keďže premávka bola tak preplnená, môžem byť prvý, tak ako som bol dnes ráno, alebo môžem byť číslo 60. Všetko záleží na tom ako to vyjde. Ak budem na šesťdesiatom mieste, tak nenadviažeme kontakt. Musím byť niekde vpredu. Znovu som sa teda pomodlil: „Dobre, Pane, ak niečo máme spraviť, dovoľ mi, aby som znovu zastavil v rade vpredu. Viem, že toho muža miluješ a cítim, že tieto okolnosti si pripravil Ty. Teším sa na to čo urobíš. V mene Ježiš. Amen."

Boh vždy odpovedá na modlitbu. Ale nie vždy tak, ako zvyčajne očakávame.

Tentokrát som zastavil a bolo predo mnou asi desať áut. Dosť blízko na to aby som videl toho muža so značkou, ale nie dosť blízko na to, aby som upútal jeho pozornosť tak, ako tomu bolo predtým.

Od prvého stretnutia ubehli asi tri hodiny a bol som zvedavý, či si ma ten chlap vôbec bude pamätať. Ale to, že som bol až desiaty v poradí pre mňa znamenalo, že ma neuvidí až do momentu, kým okolo neho budem prechádzať.

Spočiatku som bol sklamaný z toho, že som bol tak ďaleko, ale dôveroval som Bohu, že niečo pripravuje, aj keď som tomu veľmi nerozumel. Upravil som teda svoj postoj a s očakávaním som situáciu sledoval ďalej. A keď sa rad začal hýbať, dúfal som a modlil som sa, aby sme nadviazali očný kontakt. Podarilo sa.

Keď som sa pomaly približoval, uvidel ma a spoznal. Nadviazali sme očný kontakt ešte raz. Keď som sa priblížil, opäť som jednoducho ukázal hore. Pozrel rýchlo hore a potom na mňa, akoby chcel znovu povedať: „O čom to hovoríš?"

Keď som okolo neho prechádzal so stiahnutým oknom, jednoducho som sa ho spýtal: „Pozri sa tam hore. Vidíš to?"

Ako som prechádzal, rýchlo sa pozrel hore. Stalo sa to v sekunde a nebolo cesty späť; tak som na neho pozrel v spätnom zrkadle, len aby som ho uvidel, ako sa stále pozerá hore v úplnom zmätku.

Pokračoval som domov s touto scénou v mojej mysli a premýšľal som, kam to všetko smerovalo. Druhé stretnutie nebolo také aké som si predstavoval, ale svojim spôsobom bolo to bolo lepšie. Prvok prekvapenia tam bol a zjavne ho zaujímalo to na čo som ukazoval, čokoľvek to bolo. Zaujímalo by ma, uvidím toho človeka ešte niekedy? A ak áno, aké signály si vymeníme nabudúce?

Hneď na druhý deň som išiel po tej istej ceste na jednu schôdzku. Ako som aj čakal, výstavbu ešte nedokončili, a tak som si uvedomil, že by som mohol dostať ďalšiu príležitosť vidieť svojho nového známeho.

Dnes nepršalo, ale bola taká istá zima ako deň predtým. Keď som sa priblížil k stavenisku, tabuľka potvrdila moje očakávania: „Výstavba, pripravte sa zastaviť". Ale dnes to bolo iné. Dnes to znamenie nebolo nútením. Dnes to bola príležitosť. Bez váhania som sa teda modlil: „Pane, daj ma na prvé miesto v rade." Bolo to také jednoduché.

Bol som blízko. Tentokrát som bol druhý, a byť druhým sa ukázalo byť v pohode. Vôbec som netušil, čo urobím, ak znovu nadviažeme očný kontakt. Nemal som plán. Bola to spontánna duchovná aktivita, a nechystal som sa všetko pokaziť svojím neadekvátnym ľudským plánovaním. Úprimne si myslím, že na tom nezáležalo. Nemal som čas premýšľať o tom, čo by som mal urobiť. O necelú minútu ma muž so značkou uvidel. A áno, spomenul si.

Keď sme nadviazali očný kontakt, napadlo mi, či by som nemal opäť ukázať na nebo. Neurobil som tak. Jednoducho som sa na neho usmial a tentokrát som iba zodvihol zrak hore. Usmial sa naspäť.

Potom ma prekvapil tým, že sa pohol k môjmu autu. Nemohol opustiť svoje miesto, ale chcel nadviazať rozhovor, tak som na to reagoval. Stiahol som okno a zakričal som: „Máš rád kávu?“

Veľkým úsmevom zakričal späť, „Áno“.

„Prinesiem ti nejakú,“ odpovedal som.

Odpovedal mi zdvihnutým palcom a vrátil sa na svoje miesto. Keď som išiel okolo, vymenili sme si úsmevy a obaja sme zamávali. Nebolo treba nič povedať. Obaja sme pochopili tieto signály.

Po tom ako som sa venoval podnikaniu, tak som bol späť o dve hodiny s kávou v ruke. Ešte raz som sa modlil, aby výmena prebehla dobre. Bol som tentokrát asi piaty v poradí a takmer mimo jeho pohľad. Vlastne ma ani nevidel, až kým sa autá nezačali hýbať.

Keď sme nadviazali očný kontakt, tak som jemne zatrúbil a pomaly zodvihol horúci pohár s kávou. Jeho jemný úsmev mi napovedal, že práve toto potreboval. Pochybujem, že sa mu niekedy v živote stala takáto vec.

Keď sa na mňa znovu pozrel, tak som ukázal hore. Ako som sa približoval, tak sa jeho úsmev zväčšoval. Už som bol takmer pri ňom.

Zastal si do stredu cesty a siahol po káve. Keď som sa na chvíľu zastavil a podal mu ju, uvedomil som si, že to bude iba pár sekúnd.

„Nech sa páči, dúfam, že bude chutiť,“ rýchlo som povedal.

„Ďakujem veľmi pekne, človeče,“ povedal. „Je to práve v čas“.

„Vidíš to?“ Opýtal som sa.

„Človeče, čo mám vidieť?“ odpovedal.

„Ježiša. Vidíš to? Je to všetko o Ježišovi.“

Tento muž nevedel čo má povedať. Ale ak som správne prečítal jeho výraz – a myslím si, že správne – jeho výraz hovoril, „Nie, pomôž mi to vidieť“.

Znovu som sa pohol vpred a rýchlo som sa ho spýtal: „Prečítal by si si niečo, keby som ti to priniesol?“

„Áno, len to prines,“ odpovedal počas toho ako som sa vzďaľoval.

„Dnes ti niečo prinesiem.“ A išiel som.

Neskôr popoludní som dorazil s niekoľkými jednoduchými letákmi, ktoré vysvetľovali Božie kroky k spáse a hovorili o zmysle života. Tentokrát som bol tretí v poradí. Okamžite ma zbadal a výmena prebehla bez problémov. Jednoducho som stiahol svoje okno, podal som mu brožúry, a povedal som mu: „Tieto brožúry ti pomôžu zistiť to, na čo som ukazoval. Dobre si ich pozri.“

Povedal, „Jasné, človeče.“ Muž si materiál vložil do opotrebovaného vrecka svojej bundy a ďalej sa usmieval.

Prešli dva alebo tri dni, kým som sa vrátil znovu na túto cestu, kde prebiehala výstavba. Myslel som si, že cestári už všetko spravili, ale nie. A na rozdiel od ostatných šoférov, bol som veľmi rád. Tento krát som zastavil ako siedmy v poradí.

Pri pohľade vpred som videl svojho nového priateľa, ktorý vyzeral rovnako ako pri ostatných stretnutiach. Vonku sa nič nezmenilo a vôbec som netušil, či sa v jeho vnútri niečo udialo.

Celých päť minúť som ho sledoval a nemohol som zachytiť žiadne signály. Aj keď som nevedel či sa s ním niečo stalo, tak aj napriek tomu som bol plný radosti, pretože ja sám som sa nejako v tomto divokom procese zmenil. Hlbšie som ocenil jedného veľmi jednoduchého muža, ktorý si na kraji cesty robil svoju prácu. Taktiež som bol svedkom úžasnej Božej tvorivosti, ktorej som bol aj súčasťou. Vytvoril príležitosť zo situácie, ktorá vyzerala ako prekážka – božské obkľúčenie z nepríjemného meškania.

Menej ako tridsať sekúnd kontaktu, šálka horúcej kávy a modlitby použil Boh k tomu aby vytvoril spôsob, ako mohlo byť evanjelium zdieľané s človekom na okraji cesty.

Čoskoro sa značka zmenila a pomaly som sa k nemu približoval. Videl ma prichádzať asi 12 metrov vopred. Keď ma zbadal, usmial sa a urobil pomaly veľmi jednoduché gesto. Ukázal ukazovákom k oblohe.

Signály rúk. Sú všade.

Otázky do diskusie

Kapitola 2 – Signály rúk

1. Aká bola tvoja prvá reakcia na tento príbeh? Rozšíril tento príbeh tvoj pohľad na to, čo je Boh schopný urobiť?
2. Čo si myslíš, akú úlohu v tomto príbehu zohrala modlitba?
3. Čo ti tento príbeh hovorí o Božej tvorivosti pri zdieľaní tvojej viery?
4. Mali by sme sa snažiť zdieľať svoju vieru s každým cestárom?
5. Pre koho pracuje tento cestár, podľa Efezanom 2:10?

kapitola 3

kde je Leon?

Biznis v oblasti terénnych úprav je v mnohých ohľadoch ako akýkoľvek iný biznis. Sú tam veci, ktoré milujem a taktiež, ktoré len tolerujem. Jednou z tolerovaných vecí je inštalácia drenážnych potrubí alebo niečo, čo jednoducho nazývame „drenážky“.

Drenážky sú rúry, ktoré nám umožňujú prekonať priekopu alebo jarok, a tým nám umožnia prístup z cesty na naše nové pracovisko. Potom sa materiál na príjazdové cesty položí na túto rúru a voda cez ňu môže nerušene pretekať. Takto príjazdová cesta nebude zatopená.

Drenážky nie sú pekné, ale sú potrebné a majú tiež svoju dobrú stránku. Tou je, že o tri mesiace tu uvidíme nový dom, ktorý bude práve na tomto stavenisku postavený.

Kupoval som si drenážky od muža, ktorého volali Veľký Jim (čítaj Džim). Veľký Jim vlastnil pozemok pre mobilné domy a na jeho zadnej strane predával drenážne rúry.

Chodil som k Jimovi veľmi nerád. Buď bol v zadnej časti svojej kancelárie, alebo jedol, alebo niekde telefonoval. A aj keď bol málokedy niekto pred tebou, vždy si tam musel čakať. Keď si tam prišiel autom nakladať, tak to Veľkému Jimovi teda rýchlo nešlo. V skutočnosti sa zdalo, že celý tento proces sa zasekol ako v spomalenom filme.

Veľký Jim vždy pozdravil s takou plytkou frázou, „Ako sa máš?“, ale vedel si, že v skutočnosti nechce, aby si mu na otázku odpovedal. Jeho pozdrav bol iba rituálnym uznaním tvojej prítomnosti a iba zriedka kedy si sa Veľkým Jimom cítil vítaný.

Za štyri roky, čo som u neho kupoval drenážky, mi Veľký Jim iba zriedka pomohol jednu naložiť. Po mojom nákupe sa zvyčajne oprel o kruhový pult a povedal vždy presne to isté: „Choď okolo dozadu. Leon ťa naloží."

Leon. Teraz je tu ďalšia nesympatická postava. Bol tu jeden konkrétny dôvod, ktorý mi bránil v tom aby som sa nejako tešil na prácu s Leonom, ktorý mal asi 50 rokov. Bol tenký ako koľajnica a výrazne aromatický. Horúce letá v Louisiane spôsobovali, že sme sa všetci potili, ale Leonov pot bol na inej úrovni. Mal zvláštny zatuchnutý zápach, ktorý bol zmesou troch vecí – tvrdej práce, horúceho slnka a Jacka Danielsa.

Leon iba zriedka vyzeral čisto a aj keď bol, tak jeho tenké krehké ruky sa triasli kedykoľvek siahol po nejakom nástroji. Občas sa zdal taký slabý, že som premýšľal, či mi nezhodí drenážnu rúru na nohu, keď sme sa ich snažili horko ťažko vyložiť na nákladné auto.

Leonove oči mali zasklený pohľad a kedykoľvek som sa k nemu priblížil, tak sa vždy posadil a zízal do prázdna. Často som z toho mal pocit, že ho vyrušujem, ale ak som chcel, aby moje nákladne auto bolo naložené, musel som ho vyrušiť a pomôcť mu.

Pochop, prosím, že to čo ma trápilo nebolo to, že som mu musel pomáhať. Môj problém s Leonom bol, že som ho jednoducho nemal rád. Ak to mám povedať mierne, Leon bol pre mňa iba atrakciou môjho dňa, s pocitom, že by som ten deň zvládol aj bez neho.

Jedného obzvlášť horúceho dňa Leon vyzeral a voňal horšie ako kedykoľvek predtým. Vlastne som premýšľal či to vôbec prežije. Ten chlap sa mi javil mimoriadne vyslabnutý a musel si niekoľkokrát dať pauzu aby dokázal prestať kašľať. Po naložení troch päť a pol metrových drenážnych rúr a po hlbokom odkašlaní sa Leon zosypal na štrkovú cestu.

„Leon, čo sa ti stalo?" Opýtal som sa, aj keď mi na ňom až tak veľmi nezáležalo. „Si chorý?"

„Nie, iba veľmi unavený," odpovedal.

Leon toho obyčajne veľa nenahovorí, a to čo povedal bolo povzbudivé, čo bolo veľmi zriedkavé. Bolo zrejmé, že ho nebavil život, a cítil som, že Leon je veľmi osamelý chlap. A aby toho nebolo málе, jeho vzťah s Veľkým Jimom nebol najlepší. Leon sa javil ako veľmi zrobený, zlomený a depresívny muž. Keď to mám zhrnúť, tak to nebolo veľmi zábavné byť v Leonovej blízkosti.

Keď som v to popoludnie odchádzal, začal mi do ucha šepkať jemný tichý hlas. S Leonom sa poznám takmer rok, ale zrazu som si uvedomil, že som ho vlastne vôbec nepoznal. Sranda, ako to funguje. Spoznáš iba ľudí, ktorých sa snažíš spoznať!

Jedným z dôvodov, prečo som nevyšiel v ústrety kultivácii vzťahu s Leonom, bolo to, že som v tomto vzťahu nevidel nič pre mňa. Vidíš, Leon mi v skutočnosti nijako neposlúžil, teda aspoň nie tak, ako som chcel aby mi poslúžil. Nebol jedným z mojich cenených zamestnancov. Nerobil nič pre to, aby zvýšil hodnotu môjmu podnikaniu. Neponúkol žiadne dobré spoločenstvo ani pozitívne slovo, ktoré by ma v mojom dni posilnilo. Nie, Leon urobil iba to, že stál na horúcom louisianskom slnku a prinútil ma, aby som mu pomohol nakladať drenážne rúry, ktoré by pre mňa mal on a jeho firma naložiť. Na čo bol vlastne dobrý?

Keď mi takéto otázky prebehli mysľou, v mojom srdci pôsobila ďalšia sila. Ďalší hlas mi šepkal o Leonovi. Čoskoro som si uvedomil, že dostávam správu od Božieho Ducha. A tak som sa spýtal: „Pane, čo sa s Leonom deje?"

Nepýtajte sa toho jemného tichého hlasu, ak naozaj nechcete odpoveď. Môžete ju dostať. Krátko na to, ako som sa to spýtal, som začal vidieť Leona v úplne inom svetle.

Najprv som uvidel Leonovu potrebu spoznať Ježiša Krista. To bolo to ľahké. Ježiš už bol mojim priateľom a z minulých skúseností som vedel, že chce rozšíriť svoj kruh priateľstva na ostatných – ak je to možné, prostredníctvom mňa.

Ale druhá vec ohľadne Leona bola to, čo ma skutočne dostalo. Videl som to, ako mám potrebu pozerať sa na Leona z Božej perspektívy.

Takmer okamžite som začal premýšľať, čo môže Boh urobiť pre Leona a prestal som sa starať o to, čo môže Leon urobiť pre mňa. Práve v tom okamihu, keď som tam sedel vo svojom nákladnom aute, som pocítil súcit pre Leona. Keď Duch Svätý obmäkčil moje srdce, začali na povrch vychádzať podrobnejšie otázky.

Prečo Leon márnil svoj život niekde vzadu vo firme, kde sa predávajú drenážne rúry? Kde bola jeho rodina? Kde sú jeho priatelia? Má vôbec rodinu? Alebo priateľov?

Taktiež som začal porovnávať Leonov stav s mojím – a prichádzali ďalšie otázky. Prečo som bol viac požehnaný hmotnými vecami života? Prečo som bol silnejší a zdravší a dokázal som kráčať životom s väčšou energiou a silou?

Jedinou odpoveďou je Božia milosť. Za nič z toho som si nemohol vziať kredit. Neurobil som nič, čím by som si zaslúžil to, čo som mal. Možno by som mohol urobiť niečo, aby som Leonovi pomohol. Možno by som sa sním mohol podeliť o niektoré požehnania, ktoré mi boli dané.

Je niečo veľmi mocné v momente usvedčenia. Zistíš, že si aj zdrvený a zároveň potešený z reality toho, čo bolo práve odhalené. Uvedomuješ si, že si zaostal, ale taktiež vieš, že ti bola poskytnutá špeciálna príležitosť prekonať zlyhanie a možno zmeniť život iného človeka.

Vtedy som sa rozhodol, že budem aktívne milovať Leona. Vždy som bol primerane milý, ale nikdy som ho v skutočnosti nemiloval. Nikdy som nehľadal jeho najvyššie dobro. A nie je práve taká skutočná láska?

Moja ďalšie návšteva Veľkého Jima sa začala ako obvykle. S Leonom sme naložili dve drenážky a bolo zrejmé, že bol z predchádzajúcej noci trochu roztrasený. Keď sme dokončili prácu, jemne som sa k nemu priblížil.

„Leon, si ženatý?“

„Nie,“ odpovedal. „Bol som. Moja žena ma opustila už veľmi dávno.“

„Máš nejaké deti?“ Spýtal som sa.

„Áno, mám dve.“

„Zvykneš sa s nimi často stretávať?“

„Áno. Moja dcéra ma prichádza navštevovať. Bývame celkom blízko jeden druhého.“

Pozorne som sledoval, ako ho prenikol smútok, zatiaľ čo spomínal svoju rodinu.

„Čo sa stalo Leon?“ Opýtal som sa.

„Neviem,“ odpovedal. „Vieš, život je niekedy veľmi ťažký. Tvrdo pracuješ celý život, ale na konci nič, a nikoho nemáš.“

V ušiach sa mi ozývali slová: „Na konci nič a nikoho nemáš.“

Moja myseľ bola plná. Na jednej strane som mohol chápať, prečo každý utekal od Leona. A aj som to chápal. Možno z času na čas sklamal každého, koho poznal alebo na kom mu záležalo.

A napriek tomu ma pomyslenie na to, že bude sám, vo vnútri ťažilo. Len pravdepodobne neznášal byť sám, nemať sa na koho obrátiť. Možno aj preto bola preňho fľaša takým stálym spoločníkom.

„Leon, uvažoval si niekedy nad tým, čo by pre teba mohol urobiť Ježiš Kristus?“

„Čo tým myslíš?“ spýtal sa.

„Ježiš chápe, kde sa práve nachádzaš.“ Môže vyplniť tieto prázdne miesta v tvojom živote láskou a porozumením. Vadilo by ti, keby som sa s tebou o niečo podelil?“

„Vôbec nie, len do toho“ odpovedal.

Nasledujúcich pár minút, som na kovovej drenážnej rúre a na horúcom louisianskom slnku, sedel bližšie k Leonovi, ako kedykoľvek predtým. A po prvýkrát som považoval jeho telesný pach za znak potreby. Inokedy by som sa kvôli tomu od neho vzdialil.

Pomaly som ho previedol štyrmi alebo piatimi krátkymi biblickými veršami, ktoré boli vytlačené na papieri, ktorý som mu dal. Posledný, Ján 1:12, bol pre Leona výzvou, aby sa stal členom Božej rodiny, tým, že prijme Krista do svojho života.

Keď sme skončili, požiadal som Leona, či by si ešte v tú noc vyhradil nejaký čas na to, aby si znovu prečítal tieto verše. Povedal som mu, že ak bude mať pocit, že je pripravený, môže si kľaknúť na kolená a pozvať Krista do svojho života.

Uistil ma, že si verše ešte raz prečíta a premyslí si to. Jednoduchým poďakovaním potom vložil papier do prepoteného horného vrecka.

So stále pretrvávajúcim Leonovým pachom v nosných dierkach som odišiel. Ale tentoraz namiesto toho aby som sa cítil obťažovaný alebo vytočený, som sa cítil vďačne a v pokoji.

To kedy potrebujem drenážne rúry je rôzne. Niektoré týždne potrebujem nainštalovať dve alebo tri. Potom môžem fungovať aj mesiac, alebo dva, kým budem potrebovať ďalšiu.

Prešlo asi šesť alebo sedem týždňov, kým som sa vrátil k Veľkému Jimovi, a prvýkrát som sa na túto cestu aj tešil.

Veľký Jim ma privítal ako obyčajne, s nezáujmom, „Ako sa dnes máš?“

„Fajn, fajn.“ Odpovedal som.

„Tak, čo potrebuješ, mladík?“

„Iba jednu 4,8 metrovú, Jim.“

Rýchlo mi napísal lístok. A ako smeroval k dverám, tak som povedal: „Ďakujem pekne, Jim. Zájdem za roh. Je tam aj Leon?“

„Leon?“ Oh, ty to nevieš? Leon zomrel,“ odpovedal bez váhania. „Jeho sestra ho našla mŕtveho v jeho obývačke asi pred tromi týždňami. Musel to byť infarkt alebo niečo také. Naozaj nevieme čo sa stalo. Zaujímavé, však? Neboj sa, naložím ti auto,“ dokončil.

Dvadsať sekúnd som tam len nehybne stál. Nepamätám si, že by som povedal nejaké slovo. Len som sa v miernom šoku pomaly otočil k dverám. Ale keď som prišiel k dverám, tak ma zastavili hlasné slová Veľkého Jima. „Zvláštna vec s Leonom bola, že dva týždne pred smrťou bol ako iný človek.“

To ma zaujalo.

„Čo tým myslíš, Jim?“ Spýtal som sa ho, po tom ako som sa k nemu otočil.

„Tak, po prvé, bol triezvy, ako sa len dalo. Veľa sa usmieval a bol tu každý jeden deň. Vôbec netuším čo to doňho vošlo. Bol lepší ako kedykoľvek predtým... a potom zrazu, puf, a zomrel. Proste, nikdy nevieš kedy to príde, však?“

„Nie, nevieš,“ pomyslel som si, keď som pomaly prechádzal dverami smerom k svojmu nákladnému autu. „Nie, nikdy to nevieme!“

Keď som nejako skĺzol za volant svojho nákladného auta a naštartoval, neskúšal som to pochopiť. Čo som však urobil, bolo to, že som sa na chvíľu zastavil, aby som poďakoval Bohu za hlas Ducha Svätého a potrebu niečoho tak jednoduchého, ako sú drenážne rúry.

Otázky do diskusie

Kapitola 3 – Kde je Leon?

1. Čo ťa najviac zasiahlo z tohto príbehu? Poznáš osobne takéhoto „Leona“?
2. Myslíš si, že sa prirodzene chceme zdieľať s ľuďmi, ktorí sú ako my?
3. Čo si sa z tohto príbehu naučil o Bohu?
4. Aké si tu videl princípy komunikácie alebo budovania vzťahu?
5. O ľuďoch ako Leon máme tendenciu zmýšľať, „Aké majú šťastie, že sme k nim prišli.“ Ale aký pohľad na to má Boh podľa veršov v liste Rimanom 1:13-14?
6. Čo si Boh myslí v Jakubovi 2:1-5?

kapitola 4

„vráť sa do svojho auta, kámo!“

Keď som išiel cez louisianské mesto zvané Abita Springs, noc sa zdala dosť príjemná a pokojná. Abita Springs zvyčajne nebola v mojej ceste, takže som tadiaľ často neprechádzal. Ale v ten večer som sa vydal nádhernou vedľajšou cestou, ktorá ma priviedla priamo do srdca malebného mestečka.

To čo robilo toto mestečko špeciálnym, bola hlboká artézska studňa, ktorá sa nachádzala priamo uprostred námestia, kde si návštevníci a obyvatelia mohli plniť svoje džbány na vodu. Je aktívna už viac ako sto rokov. Nie sú za to žiadne poplatky a žiadne hádky.

V Abita Springs bola premávka zriedkavá a zdá sa, že sa nikto neponáhľal. V mnohých ohľadoch sa zdalo, že to miesto bolo vybraté z namaľovaného obrazu nejakej zaspatej európskej osady z devätnásteho storočia. Myslím si, že Abita Springs malo policajtov, ale nikdy som žiadneho nevidel.

Takže budem priamy. Naozaj nejazdím rýchlo, obzvlášť na cudzích miestach, ale nie som ani najpomalší šofér. Jazdím tak na hrane. Hľadám ten priestor medzi milosťou a tým čo hovorí zákon. Vieš o čom hovorím: Povolia mi päť alebo desať km/h nad povolenú rýchlosť? Kde je tá hranica?

V tú noc v Abita Springs som to našiel. Limit bol 35 míľ za hodinu a milosť sa náhle zastavila na čísle 36.

Keď som vošiel za hranice mestského rýchlostného limitu, pociťoval som, že som „duchovne pevný.“ Práve som slúžil Pánovi vedením biblického štúdia, ktoré som vnímal, že prebehlo celkom dobre. Teraz som prechádzal idylickým obrazom mestečka na ceste domov, čo bolo ako keby som sa nachádzal na svojej vlastnej pohľadnici. Doma ma čakala milovaná manželka, vidiecka chata a tri energické batoľatá, ktoré oslavovali každý môj príchod.

Všetko sa zdalo v mojom svete v poriadku – až kým som nepočul nepríjemný zvuk sirény spojený s pohľadom do spätného zrkadla na tie neočakávané a znervózňujúce blikajúce modré svetlá.

Poznáš ten pocit. Spočiatku sa bojíš, a uvažuješ: Čo sa stalo? Došlo k lúpeži? Ukradli auto? Vrah na úteku? Potom sa tréma spojí s úzkosťou, lebo si uvedomíš, že si to práve ty, koho prenasledujú.

„V žiadnom prípade," pomyslel som si a rýchlo som pozrel na tachometer. Sotva idem 40 míľ za hodinu. Muselo to byť niečo iné. Možno práve robia kontrolu licencie. Možno som stratil kryt z kolesa. Keď som nervózne hľadal miesto, kde by som mohol zastaviť, tak moju myseľ zaplavilo nespočetné množstvo myšlienok. (Za pekné zastavenie ti mi môžu pridať nejaké body, chápeš.)

Bleskovo som vystúpil z auta a privítali ma dvaja veľmi mladí muži v modrom, ktorí rýchlo vystupovali zo svojho hliadkovacieho auta. Vodič a vedúci strážnik sa priblížili blízko k mojej tvári a dosť nevrlo sa dožadovali môjho preukazu.

Keď mi ho vytrhol z ruky, tak na mňa vyhŕkol: „Čo tak naponáhlo?"

Naponáhlo? Zaujímalo ma, prečo si myslel, že som sa ponáhľal.

„No, ja som sa neponáhľal," bránil som sa. „Práve sa vraciam z vyučovania biblického štúdia a ..."

Slová „Biblické štúdium" nič neovplyvnili. Náhle ma prerušil.

„Išli ste rýchlo," povedal zvýšeným hlasom.

„Naozaj?" s prekvapením som odpovedal.

„Áno," pokračoval, ako si pripínal môj preukaz na svoju klipsovú dosku.

Na tvári nemal žiadny výraz, ani žiadne váhanie nebolo vidieť na jeho pohyboch. Zaujímali ho iba chladné fakty. Bol som už dostatočne veľa krát zastavený políciou aby som vedel, čo bude nasledovať, keď si preukaz pripevnil na svoju klipsovú dosku. Je čas na blokovú pokutu.

Ak som dovtedy bol v Duchu, moja chôdza v Duchu sa skončila v okamihu, keď pružinová svorka pevne zacvakla môj preukaz. Boh bol zrazu mimo obraz. Teraz to bolo iba medzi mnou a týmto policajtom.

„Nemôžem tomu uveriť!" Pomyslel som si. Pozrel som sa na druhého dôstojníka (možno na znak milosrdenstva), len aby som si pozrel jeho meno na odznaku a slovo „PRAKTIKANT" priamo pod ním.

Teraz som uvidel skutočný obraz. Tento mladý praktikant sa vzdelával vo svojom umení dávania pokút. A dnes večer som bol učebným plánom. Vitajte v dopravnom porušení 101 v Abita Springs.

Pred tým, ako som sa mohol pustiť do svojej obrany, sa mi zodpovedný dôstojník pozrel priamo do očí a povedal jeho dobre nacvičenú správu: „Pane, išli ste 40 kde je 35 a budeme vás musieť pokutovať. Počkajte, prosím vás v aute, kým vám nepovieme inak."

Tón v jeho hlase naznačoval, že dohovoril. Nebol tu priestor na vyjednávanie.

Sadol som si do svojej sedačky, pozrel som sa na svoju Bibliu a začal som premýšľať, ako sa to mohlo stať. To je najvyššie zlyhanie! Som tu nie len kvôli tomu, že sa starám o svoje podnikanie, ale v skutočnosti tu som, pretože sa venujem Božiemu biznisu, a skončil som priamo na scéne Kráčajúcej skaly. To musí byť zlý sen.

Pokuta! A to nie len hocijaká, ale pokuta za rýchlosť! To je pokuta, body do môjho vodičského záznamu, a (ach áno), nezabudnime na poisťovňu. Budú chcieť zrezať prémiový čas. Nie, toto nie je zlý sen, je to zlá komédia! Štyridsať kde je tridsaťpäť! To myslíš vážne? Nikto nedostáva pokutu za 40 kde je 35. Nikto!

Horšie však je, že nikto nedáva pokutu za 40 kde je 35. Nikto, teda okrem tohto chlapa!

„Budeme vás musieť pokutovať."

Keď som tom sedel a klepal pravou rukou na svoju Bibliu, tak mi práve tieto slová zneli v mysli znovu a znovu. Musíš mi dať zápis? Musíš mi dať zápis? Prečo mi musí dať zápis? Koho to bolo pravidlo?

S mojimi závodnými myšlienkami prišlo intenzívne podráždenie a s podráždením prišlo zlé rozhodnutie. „Ten chlap je idiot! Nemá niečo iné na práci?“ Začal som si odpovedať na svoje otázky. „Prečo, pozri sa Kelly. Sedíš tu už viac ako 10 minút a ani si nevidel žiadne iné auto, však? Si najväčší problém, ktorý malo Abita Springs za posledných šesť mesiacov. Zobuď sa! Si negatívna ilustrácia, na ktorú tento chlap čakal celú noc. Nikto nemôže trénovať bez predmetu. A dnes večer si ním ty!“

Tento rozhovor so samým sebou pokračoval ďalších päť minút, počas toho ako som sledoval v spätnom zrkadle mojich nových známych ako si robia svoju prácu. Skontrolovali všetko. Kontrola licencie cez počítač, kontrola či auto nie je kradnuté, kontrola poistenia a nakoniec samotná bloková pokuta.

Stále mi bolo viac horúco a keď už nebolo čo kontrolovať, moje osvietené srdce sa zmenilo na zatrpknuté.

„Tento človek nemá v tele súcit,“ pomyslel som si. „Teda, myslím si že nemá. Je stratený. Čo môžeš očakávať od stratených ľudí? Prečo ani len nezareagoval, keď si povedal 'Štúdium Biblie'. Mohol si povedať zápasenie v bahne a aj tak by si dostal rovnakú reakciu. Nie, tento chlapík nie je iba stratený, je veľmi stratený. Je chladný a tvrdý a vo svojom vnútri pravdepodobne kresťanov nenávidí.“

Čím viac som hovoril samému sebe, tým som bol šialenejší. Nakoniec som sa rozhodol, že treba niečo urobiť. Žiaden Boží muž by tu nemohol len tak sedieť l len tak to prijať. Ale čo som mohol urobiť? Nemohol som byť násilný. To by sa Bohu nepáčilo. Okrem toho by to iba zhoršilo situáciu. Musel som však niečo urobiť.

Pokračoval som v klepaní na svoju Bibliu a urobil som svoje osudové (a horšie) rozhodnutie tej noci. „Viem, čo urobím,“ pomyslel som si. „Budem s ním zdieľať Krista! Pôjdem mu po krku. Nikdy nebude vedieť čo ho zasiahlo. To je ono. Odhalím jeho srdce pred jeho vlastným žiakom. Vezmem tohto chlapíka cez Biblickú školu v mene Ježiš. Trošku žiletkovo ostrého kusu evanjelia a tento chlapík si dvakrát rozmyslí či mi znovu dá zápis 40 kde je 35. Áno, to je ono. To je to čo urobím!“

V momente, keď som urobil toto významné rozhodnutie, som si všimol, ako policajti vystupujú z auta a smerujú ku mne. Keď sa zastavili pri zadnej časti môjho auta, rozhodol som sa pohnúť. Rýchlo som vyrazil z môjho auta. Potom som tam stál v žiare svojich vlastných koncových svetiel a začal som svoj útok.

„Dôstojník,“ začal som, „mám na vás otázku. Čo Boh robí vo vašom živote?“

Nejako zaskočený na mňa iba pozeral.

Pokračoval som: „Čo osobne robíš, aby si sa pripravil na večnosť?“

Bez pauzy na mňa ukázal. „Kámo, nežiadal som ťa, aby si vystúpil z auta. Ak nedostaneš svoj ____ späť na svoje miesto, rýchlo zistíš čo Boh robí v mojom živote.“

Zostrelený a zasiahnutý. Nabúraný a horiaci. Slová to nedokážu vôbec opísať. Škoda bola spôsobená za 15 sekúnd. Ako sa to mohlo stať? A ten muž sa pri mojej ukážke spravodlivosti nepohol.

Keď som si sadol hlboko do svojej sedadla, tak som sledoval, ako sa ešte medzi sebou niekoľko minút vznášajú nad mojou poznávacou značkou. Potom Boh pokračoval tam, kde dôstojník skončil.

Pán mi trochu jemnejšie povedal: „Kelly, Kelly, čo to robíš? Skutočne je moje Slovo mečom Ducha, ale nie je zbraňou na rozrezávanie ľudí. Nemôžem požehnať motívy akými sú tie tvoje.

Bolo to úplne mimo môjho charakteru. Mýlil si sa. Nemal si na srdci najlepšie záujmy toho dôstojníka a vôbec ti na ňom, ako človeku, nezáležalo.“

„Chcel si ho zraniť a nie budovať. Moje slovo funguje v láske, nie v odplate. Robil si nesprávne, keď si prekročil povolenú rýchlosť a tvoja reakcia na to, že ťa zastavili, bola rovnako nesprávna. Kde je tvoja pokora?“

Mohol som iba skloniť hlavu a nechať svojho Otca aby razil cestu v mojom srdci. Tú noc, keď som tam sedel a čakal, kým policajti dokončia svoju prácu, som sa naučil tvrdú lekciu – lekciu, na ktorú asi na chvíľu nezabudnem. Pán sa oveľa viac zaoberá mojou schopnosťou prejaviť Jeho charakter, ako mojou smelosťou postaviť sa za svoje práva.

Podpísal som blokový lístok a zaplatil pokutu.

Otázky do diskusie

Kapitola 4 – „Vráť sa do auta, kámo!“

1. Pamätáš si na nejakú udalosť, kedy si sa zdieľal o Kristovi so zlým motívom?
2. Aký druh reakcie na túto situáciu by bolo lepším svedectvom pre Ježiša Krista?
3. Čo nám hovorí 1. list Korinťanom 3:1-7, čo sa kvôli tomu mohlo stať Kellymu?
4. Ak tento policajt nikdy nepríde k viere v Krista, je za to zodpovedný Kelly?
5. Čo nám list Rimanom 13:1-2 hovorí o rýchlostných limitoch?

kapitola 5

prvý kontakt

„Boli to staré dobré časy.“

Počuli ste to niekedy, alebo ste to dokonca sami niekedy povedali? Čo to však znamená? Boli to dni bez akýchkoľvek starostí alebo problémov; dni, ktoré boli úplne bezstarostné? Alebo to boli možno iba priemerné dni alebo dokonca zlé dni, ktoré sme nejako zmenili na „staré dobré časy“ skreslenou optikou času?

Pre mňa a mnohých mojich priateľov boli staré čas napísané „L. S. U.“ – Lousianskou Štátnou Univerzitou. Štyri roky leňošenia, lásky, smiechu a trochu učenia sa.

Naším ultimátnym životným poslaním bolo úspešné žonglovanie so slobodou, akadémiou, rande a atletikou. Boli to pekné študentky, bifľovanie sa a premávanie sa medzi výletmi a návštevami domovu, a časté rozhovory, ktoré sme označovali ako hľadanie zmyslu života. Štyri vysokorýchlostné, nepretržité roky naplnené aktivitami.

Ale napriek zábave a všetkému nadšeniu som vedel, že mi niečo chýba – a to ma z ničoho nič prepadlo v jednu štipľavú jesennú noc.

Obchádzal som kampus svojim desať prevodovým bicyklom, cítil som vietor vo vlasoch a sníval som nejaké sny, pričom mojou hlavnou agendou bola práca nôh a scenéria. Keď som sa dostal do strednodobých svetových dejín, cítil som, že som si zarobil aspoň na hodinovú

dovolenku. Táto jazda bola mojou liečbou a nikto ju nemohol prekaziť. Aj keď chladný jesenný večer šepkal slobodu, v diaľke som začul volať ďalšie hlasy.

Keď som prichádzal k nášmu novo dokončenému montážnemu stredisku, uvidel som z parkoviska, že vo vnútri je veľký dav. Bol som zmätený. Vedel som totiž, že nič nebolo naplánované. Pretože som bol do veľkej miery zladený s čímkoľvek, čo sa len trochu podobalo na koncert, tak som si bol istý, že tu nie je žiadna rocková skupina.

Keďže bolo iba krátko po 22:00 počas týždňa, vedel som, že čokoľvek sa tu deje, tak už bude koniec. Ale moja túžba po prestávke v kombinácií so zdravou dávkou prirodzenej zvedavosti, ma prinútili rozhodnúť sa zaparkovať bicykel a pokúsiť sa stihnúť koniec záhadnej udalosti.

Ako by to Boh plánoval, koniec bol všetko, čo som potreboval. Moja definícia slobody mala byť vážne spochybnená. Ak sa nebo zvykne zasmiať nad ľudskými skutkami, tak v tú noc som poskytol kompletnú komediálnu šou.

Ako túlavá kačica, ktorá hľadá odpočinok v poľovníckej rezervácií, som sa pomaly dostal do preplneného zhromaždenia. V snahe zostať bez povšimnutia som našiel miesto, ktoré bolo ďalej od ľudí a na chvíľu som si užíval svoj sólový pohľad na tento zjavne odlišný dav. Netušil som, že som šiel priamo do vyvrcholenia evanjelizačného zhromaždenia, ktoré organizovala evanjelizačná organizácia Campus Crusade for Christ.

Hlavným rečníkom večera bol kresťanský apologéta Josh McDowell. A ako to zvrchovanosť chcela, vstúpil som presne na čas, pretože Josh sa chystal urobiť to čo robieva.

Rýchlo som zistil, že som narazil na šikovného duchovného strelca, ozbrojeného a nebezpečného. Ak mi v túto jesennú noc chýbala jasná agenda, tak bolo zjavné, že Joshovi nie. Vďaka tomu, že som sedel od pódia tak ďaleko som sa najprv cítil v bezpečí, ale zakrátko som zistil, že som sa stal pomerne ľahkým terčom. Josh ma mal dokonale na očiach, pričom slová z oboch Zmlúv mierili priamo do stredu môjho srdca. V skutočnosti som bol taký zraniteľný, že keď rozprával, tak sa mi zdalo, že v celej tej miestnosti som bol iba ja. Jediní ľudia v budove boli Josh a ja.

Naplnený láskou a plný vášne to z Josha iba tak lietalo. Prišiel s príbehom za príbehom, kto bol Ježiš a prečo som ho vo svojom živote potreboval. Systematicky usporiadané a tvorivo obalené, jeho správa ma zasiahla priamo do môjho vnútra.

Vďaka Joshovým dobre spracovaným slovám sa inštruktor komunikácie, ktorého som popoludní počúval, javil ako mŕtvy muž. Ten chlap je dobrý, pomyslel som si. Skutočne ma prinútil premýšľať. A ak si nebudem dávať pozor, možno urobím niečo hlúpe.

Na konci stretnutia, keď skončil so svojou prezentáciou, som opäť získal určitú kontrolu. „Dobre, možno bol Josh ostrý slovný strelec," zhodnotil som. „Ale, mňa by nedostal." Iste, trochu ma vyrušili evanjeliové granáty, ktoré hodil mojim smerom. Dokonca som uvažoval (krátko) o tom, že prídem k prednej časti auly, keď na záver prvýkrát vyzval ľudí aby vyšli dopredu.

Vtedy som si uvedomil, že to čoskoro prehrám. Vedel som, že odtiaľ musím rýchlo vypadnúť. Bolo to dokonca trochu trápne, takmer som padol do jeho pasce. „Mal by som to vedieť lepšie," pomyslel som si!

Poukázaním na moje jemne zranené ego som zamieril k zadným dverám a išiel som k svojmu desať rýchlostnému bicyklu presne počas výzvy k pódiu, tal aby som bol nenápadný.

Potom som potichu vyšiel na chladný nočný vzduch a opatrne som sa vyhol všetkým prenasledujúcim evanjelistom. Napriek tomu, že som bol zmätený a nepokojný, nasadol som na bicykel, vrátil som sa do svojej rovnováhy a začal som prechádzať nočným kampusom.

Rýchlo okolo jazier kampusu, šliapal som do pedálov ako to len išlo, do podobne zmýšľajúceho, plagátom zakrytého, skalného útočiska môjho domu bratstva. S napadnutou mysľou a srdcom v konflikte. Zúfalo som potreboval moju rovnováhu.

Neviem, čo som očakával, keď som sa priblížil k svojmu útočisku bratstva, ale vedel som, že chlapci nebudú pripravení počuť o mojich takmer náboženských skúsenostiach, ale naozaj som potreboval otestovať vody. Opatrne som začal zdieľať svoje nočné dobrodružstvo a nejasne som naznačoval, že v mnohých Joshových slovách vidím pravdu, a naznačoval som, že by som mohol niekedy v budúcnosti vážne preskúmať tvrdenia Ježiša Krista.

Vtedy sa kolesá konverzácie začali točiť. Moji múdri a dôveryhodní priatelia zatlačili späť. Bez akéhokoľvek váhania alebo najmenšieho zváženia mojich pocitov sa začali hlasno smiať. A nezostalo to len pri tom.

Z každej strany ma moji priatelia nášho bratstva zasiahli námietkami a otázkami, ktoré sa spájali s týmto: Ako by som mohol byť jedným z nich, uprostred tohto veľkého bufetu s intelektuálnymi školami, dokonca považovať to zatuchnuté staré jedlo za niečo ako tradičné náboženstvo? Bol som nemilosrdne posiaty posmeškami a sarkazmom. Čím viac som sa snažil vysvetliť čo som počul, tým viac som sa začal cítiť ako blázon.

Čoskoro som si uvedomil, že hovorím z nevedomosti. Moje chabé pokusy duplikovať to, čo povedal Josh, nesmerovali absolútne nikam. Ako hladní žraloci útočiaci na krvácajúcu obeť, ma moji priatelia z bratstva zožrali zaživa s výsmechom a opovrhnutím.

Tak ako to rýchlo začalo, tak teraz už bolo po všetkom. Keď teda intelektuálne kŕmenie skončilo (a smiech nakoniec utíchol), chalani sa rozišli do svojich izieb.

Na ceste von, jeden z tých hlasnejších „bratov“ dokonca zašiel tak ďaleko, že literatúru, ktorú som si doniesol, hodil do vlastného odpadkového koša. „Toto nebudeš potrebovať, však?“ To bol jeho rozlúčkový komentár.

Sedel som tam v úplnom tichu. Odmietnutý, ohromený, sám. Prinajmenšom som si myslel, že moji priatelia si ma vypočujú. Až doteraz sa zdalo, že si vážia moje myšlienky a názory. Ale dnes večer nie. Ani zďaleka. Nikto nemal vôbec žiadny záujem o to, čo som zažil, alebo o to, čo sa vo mne mohlo diať.

Vedel som iba to, že ma prepadla nejaká neznáma sila a počas toho som nadviazal prvý kontakt s niečím, čo je mimo mňa. A ja som utiekol.

Napriek tomu, čo povedali moji bratia z bratstva, som si nebol istý, či bol útek dobrá vec.

Prešli mesiace, ale niečo z tej noci nikdy nezmizlo – niečo, čo som svojim bratom z bratstva o tej noci prvého kontaktu, nikdy nepovedal. V skutočnosti som mal dokonca problém priznať si to sám pred sebou.

Áno, nakoniec som sa tej noci dostal preč. A áno, moji priatelia dokázali rozdrviť moju zvedavosť. V skutočnosti sa zdalo, že sa všetko vrátilo do normálu, keď sa dni zmenili na týždne a týždne na mesiace. Ale nebolo všetko normálne. V hĺbke mojej duše nebolo všetko dobré. A niekde v mojej hĺbke som to vedel.

Vidíš, tesne predtým, ako som vybehol zadnými dverami tej haly – práve keď sa Josh McDowell začal modliť – som sklonil hlavu. Keď požiadal Boha, „aby sa dotkol toho osamelého srdca tam vonku a zjavil sa tomu, ktorý mal hlad“, som vedel, že sa modlí za mňa. Nikdy v živote som si nebol ničím taký istý.

Jeho cieľ v modlitbe bol rovnako priamy a pravdivý, ako keď prednášal. A ako sa to udialo, nechcelo sa mi nejako utiecť preč, tak ako som to predtým očakával. So sklonenou hlavou som sa potichu priznal tomu, kto počuje moje myšlienky, že mám potrebu.

Slová z toho večera zostali hlboko zakorenené v mojej mysli. Vo svojej duši a duchu som cítil nepretržitý tichý pohyb, ktorý som nedokázal vysvetliť. Niečo, alebo Niekto stále neodchádzal.

Rovnako ako najmenšie triesky, ktoré len tak úplne nevytiahnete, alebo svrbenie, ktoré si nemôžete poškrabať, tak v mojom srdci pôsobilo niečo silné. Jednoducho som nemohol odstrániť toto nepohodlie. Nech som sa snažil akokoľvek.

Cítil som, že nejakým spôsobom, na mňa niečo čaká, niečo silné a znepokojujúce. Zdá sa, že niečo číhalo v tieni môjho života aj v tých chvíľach, keď som sa zo všetkých síl snažil získať kamarátstvo, väčšinou vynútenú radosť a slávnostnú atmosféru, ktorú som si vždy spájal so „starými dobrými časmi."

Otázky do diskusie

Kapitola 5 – Prvý kontakt

1. Pamätáš si na to ako si prvý krát počul jasné evanjelium? Aká bola na neho tvoja reakcia?
2. Malo to niečo spoločné s tým, že si neskôr v živote začal nasledovať Krista?
3. Kellyho priatelia ho veľmi nepovzbudzovali. Zažil si niečo podobné?
4. Čo si myslíš, prečo Kellyho priatelia reagovali práve tak? Nemali rešpekt pre to, čo sa práve naučil?
5. Čo Žalm 1:1-2 hovorí o nás, keď prijímame nejakú radu?

kapitola 6

diera v mojej duši!

„Zavri oči a niečo si zaželaj." Už si to niekedy urobil? Pravdepodobne. Čo iné môžeš urobiť, keď máš narodeniny a všetci kričia, „Niečo si zaželaj, niečo si zaželaj!"?

Už si to niekedy urobil aj keď si nemal narodeniny? Samozrejme. Všetci sme to urobili. V skutočnosti v tom sme takí dobrí, že to dokážeme s otvorenými očami.

Celé detstvo, tínedžerské roky a dokonca aj na vysokej škole som si niečo prial. Nebolo to len na narodeniny. Bolo to hlbšie a oveľa viac rozľahlejšie ako len vtedy. Robil som to vždy a všade. A väčšinou som to robil sám.

Želal som si niečo na bicykli. Želal som si v sprche. Želal som si v kostole, v škole a na nácviku kapely. Niečo som si želal, keď som pracoval a keď som sa hral. Želal som si niečo na druhý obed aj na druhú métu. Keď som niekomu prihrával alebo som chytal nahrávku, tak som si niečo želal. Oči zatvorené a napnuté alebo dokorán otvorené a zízajúce, nebol v tom žiadny rozdiel. Bol som uväznený v „syndróme želania".

Potom som jedného dňa prestal. Musel som. Už nebol dôvod niečo si želať. Neostávalo nič čo by som si prial. Beng! Splnilo sa mi všetko, čo som si kedy želal! V skutočnosti som si uvedomil, že mám viac, ako som kedy sníval.

Správne, dvadsaťsedem rokov želaní, dúfania, snívania a hľadania sa náhle skončilo. Bolo to na konci. Už som si mohol prestať želať. Bolo to tu – uchopil som každú túžbu.

Ale s naplnením každého môjho želania prišla jedna strašidelná otázka: „A čo teraz?“

Vidíš, s každým želaním a splnením snom sa stalo niečo hrozné. Nevedel som, ako si to užiť. V skutočnosti som nemal žiadne potuchy.

Nevedieť, ako si vychutnať to čo som si prial, bolo viac frustrujúce ako nevedieť, či to niekedy dostanem. Prečo? Prinajmenšom preto, lebo predtým ako som to získal som mal stále nádej. A teraz sa mi zdalo, že je tá nádej preč.

„Ako sa to mohlo stať?“ Myslel som si. Nedáva to žiadny zmysel. Ako sa mi mohlo splniť každé želanie bez pôžitku? To sa nezdá správne, však?

Ešte sa to zhoršilo. Samotná prítomnosť každého splneného sna slúžila iba na odhalenie toho, že chýba niečo iné. Niekde v hĺbke bola prázdnota, niečo nenaplnené a prázdne. Každé želanie, ktoré som si kedy prial, bol márny pokus o vyplnenie niečoho, o čom som nevedel, že existuje. A irónia všetkých iróníi bola toto: príchod každého splneného sna so sebou priniesol spoločníka zvaného „prázdnota“.

Celé sa to zdalo zvláštne zamotané. Prajete si vyplniť prázdnotu, ale keď sa prianie naplní, prázdnota sa zväčší. O čom to celé bolo?

Jedno z mojich najdôležitejších splnených prianí bolo vysoké, blonďavé, inteligentné a krásne. Mala hodnoty a mala sny – a našťastie pre mňa, náhodou som bol jedným z týchto snov. Naše okamžité spojenie prinieslo víchricu randenia, cestovania a šťastné manželstvo. Rýchlo sme si našli ten „dokonalý domček na vidieku“, išli sme ho obnoviť a založiť rodinu, o ktorej sme obaja snívali.

Naše prvorodené dieťa bolo vo všetkých ohľadoch dokonalé. Mala matkine zlaté vlasy a prekypovala osobnosťou. Bola bystrá, ostražitá a (najlepšie zo všetkého) poslušná. To bolo niečo. Majme ešte ďalšie!

A tak sme aj urobili. Mali sme ďalšie malé dievčatko, ktoré bolo rovnako žiariace, rovnako krásne a úplne milé. Krásna žena, krásne dievčatá a dom na vidieku.

Ale teraz som mal problém. Môj zoznam želaní bol zrazu kompletný. Čo teraz? Bola to nepríjemná otázka.

Predtým ako som si uvedomil čo sa deje, tak sa veci skomplikovali – moje šťastie začalo prevyšovať moju schopnosť želať si. Mal som vášeň pre rastliny. Rýchlo som si naštudoval a vynikal v odbore terénnych úprav. Bolo toho priveľa. Teraz som mal niečo, čo som si ani neprial – svoje vlastné podnikanie. Skoro sa zdalo, že mi na zoznam pridáva veci niekto iný, niekto, koho som celkom nedokázal identifikovať. Môj život bol úplne začarovaný.

Úplne začarovaný. Úplne to tak znie, nie? Tak prečo bola potom moja chuť do práce zakrytá pochybnosťami? Prečo som sa uprostred toho zdanlivého šťastia cítil osamelý? Prečo sa neuzavreli „problémy srdca“, ako trvalý pokoj a spokojnosť? Čo sa s tým dialo?

Bol som vychovaný v peknom katolíckom domove. V skutočnosti sa mi moje náboženstvo veľmi páčilo. Bol som v speváckom zbore a aj v kapele. Dokonca som bol miništrant, ktorý často rozmýšľal nad tým, že by sa stal kňazom.

Ale ani chlapčenská katolícka škola vo mne nemohla udržať horieť ten náboženský zápal. Rýchlo som sa od svojich duchovných koreňov vzdialil a na vysokej škole som bol voľnomyšlienkar bez akýchkoľvek zábran, hľadajúci zmysel života.

Mal som sa to uchopiť na vysokej škole. Ak zábava bola otázkou, ja som mal odpoveď. Vysoká škola bola zábava, ale pre moju dušu prázdnota. A potom som našiel prvú vec, ktorú som mal na zozname mojich žiadostí, dievča mojich snov. Obaja sme si o druhom mysleli, že vyplní prázdne miesto v našich životoch. Obaja sme si mysleli zle.

Krátko po narodení nášho druhého dieťaťa sme s Mary obaja vedeli, že nám niečo chýba. Naše manželstvo bolo s ľudským základom také dobré, ako len mohlo byť. Obaja sme vedeli, že náboženstvo nie je odpoveďou. Napriek tomu sme obaja verili v Boha a mysleli sme si, že nejakým spôsobom je aj dôležitý. Ako do seba teda zapadajú tieto dve veci? Nevedeli sme na to prísť.

Milovali sme svoj život a milovali sme sa navzájom, ale vedeli sme, že musí byť niečo viac. Možno deti boli tou odpoveďou. Nie, deti nás v mnohom napĺňali, ale nakoniec nemohli zaplniť dieru v našich dušiach.

V práci som neskutočne rýchlo stúpal v mojom odbore terénnych úprav. Pri mojom podnikaní som sa stal vyhľadávanou a potrebnou komoditou. Chvíľu som z toho mal dobrý pocit. Ale úspech priniesol množstvo problémov, ktoré som nečakal.

Náhly výbuch obchodného rozvoja a neočakávané finančné požiadavky ma zanechali chudobným a stále viac ma ochudobňovali. Príliš rýchlo som rástol a nedokázal som zvládnuť to čo som postavil. Iróniou je, že mať príliš veľa obchodov je horšie ako nemať žiadny. Strácal som v živote aj to čo som, ako tak, držal vo svojich rukách, a to rýchlo.

Zlom nastal v jedno upršané piatkové popoludnie.

Od môjho najväčšieho klienta som dostal príkaz dokončiť určitý dom do piatku. Nemusel ma veľmi prehovárať. Peniaze som potreboval. Ale piatok nespolupracoval. Bolo nepriaznivé počasie. Muži neprišli. A ja som zostal v daždi s trávnikom, ktorý sa nedal položiť a s eróziou pôdy, ktorá sa nezastavovala. Scéna bola depresívna a tlak sa stával väčším, ako som dokázal uniesť.

Sedel som na stočenom trávniku, premočený, vďaka dažďu, ktorý ma v tom momente vôbec nezaujímal. Sedel som tam v zime a so strachom. Mal som otázky, na ktoré som nemal odpovede. A strach na mňa začal dorážať tak silno ako kvapky dažďu. Začínal som si uvedomovať, čo sa týka poznania života, že som bol bezradný.

Došlo mi, že môj život sa veľmi podobal na dvor, na ktorom som sedel. Rozpadával sa. Vedel som dosť o erózii, rozpade pôdy. Vedel som, že v čase keď dážď ustane, bude všetka orná pôda, ktorú som práve vyložil, stáť o tri ulice nižšie. To vystihovalo môj život. Mal som toho veľa, ale cítil som, že sa mi tie veci šmýkajú preč. Pokiaľ by som niečo neurobil, tak by som ľahko všetko stratil. Ten dážď dobre ukryl moje slzy.

Skoro som si ani nevšimol, že vedľa mňa zaparkoval Al. Možno kvôli dažďu, alebo slzám. Akokoľvek, trochu som si ho všímal. Bol ako svetlo na každej stavbe na ktorej som robil a väčšinou som sa ho snažil ignorovať. Obaja sme pracovali pre rovnaké firmy. Poznal som ho už roky. Akoby bol vždy niekde naokolo.

Poviem to rovno, nemal som Ala rád. Nie preto, že by ako osoba bol nejaký nesympatický. Al bol veľmi sympatický. On nebol tým problémom. Problém bola správa, ktorú hovoril. Pozri, Al miloval Ježiša a chcel aby si o tom vedel aj ty.

Aby som ťa dostal do obrazu. Al bol lokálny pracovník s klimatizáciami. Mal jeden a pol metra a chýbala mu iba jedna sušienka do 95 kíl. Stále bol vo svojej osobnej uniforme, čoho bola vždy súčasťou bejzbalová šiltovka.

„Jeho špeciálna šiltovka," ako ju volal, mala veľkého žltého smajlíka, ktorý hovoril, „Usmej sa, Boh ťa miluje!"

A čo bolo ešte horšie, jeho dokonale okrúhla tvár vyzerala úplne rovnako. Na jeho tvári bol vždy zaseknutý úsmev!

A najhorší z toho bol fakt, že do 10 minút si mohol počítať s tým, že Al ti povie o Ježišovi. Spýta sa otázku, ako zaseknutá platňa:

„Už som ti niekedy hovoril svoje svedectvo?"

„Už som ti niekedy povedal o tom ako Ježiš zmenil môj život?“

Už som ti niekedy povedal o tom ako Ježiš zachránil moje manželstvo?“

S tým môžeš počítať. Príde jedna alebo aj viacero z týchto otázok. Bolo to iba otázkou času alebo spôsobu. „Či to príde“ nikdy nebolo problémom.

Počas tých rokov ako Ala poznám som ho zvládal celkom dobre. Minimálne som ho zvládal do toho dňa, keď som tam sedel na zrolovanej tráve. To bol deň kedy ma dostal – alebo by som mal radšej povedať, to bol deň, kedy sa Ježiš rozhodol, že ma dostane.

Al práve vystúpil z jeho auta a skoro ani nezavrel dvere. A ani nebol tak veľmi blízko mňa. A už to prišlo, hlas vychádzajúci z dažďa.

„Aký je dnes nádherný deň,“ povedal so svojím zaseknutým úsmevom.

„To je zlaté Al,“ začal som hovoriť. „Je nádherný deň. To je naozaj pekné. Ja si myslím, že deň je _____.“

Už bol vedľa mňa a jeho úsmev bol väčší ako kedykoľvek predtým. Prestal a chvíľku si ma obzeral a potom sa ponoril priamo do toho. Dážď ho netrápil.

„Môj, si nejaký vyvedený z miery!“ Povedal s priamym očným kontaktom.

„Vyvedený z miery“? Robil si zo mňa srandu, alebo si skúšal iba novú frázu? Na tom nezáležalo. Nechcel som sa s ním rozprávať.

Rýchlo som mu povedal naspäť, „Áno, som vyvedený z miery. Aj ty by si bol ak by si bol zaseknutý tam kde ja. Celý tento dvor musím dorobiť do poobedia. A pozri sa na to, prší a tak skoro ani neprestane. Muži sa ani neukázali. A pre banku v pondelok nebudem mať nič. Áno, Al, skutočne je nádherný deň.“

Al bol dosť rýchly na to aby prišiel k svojmu zvyčajnému bodu: „Vyzerá to, že túto situáciu bude musieť napraviť Ježiš!“

Ja som bol rýchlejší: „Nie, to čo potrebujem je aby sa zastavil dážď a aby štyria chlapi položili trávnik.“

Keď sa zastavil a rozhliadol sa okolo seba, zasmial sa. Nechápal som prečo. Rozpadávam sa na daždi a tento chlapík sa smeje. Nevedel som či mu mám vraziť alebo ho opľuť. Ale ani mi nedal možnosť aby som sa rozhodol.

„To čo si *myslíš*, že chceš je hot dog! Ja viem čo v *skutočne* potrebuješ. Potrebuješ aby Ježiš prišiel a prevzal kontrolu. To je to čo skutočne potrebuješ!“ Po celý čas nestratil svoj úsmev.

Už toho bolo dosť. Po roku som toho počul dosť. Al si vybral nesprávneho človeka v zlom čase aby mu kázal o Ježišovi. Teraz dostane svoje. Vstal som z trávnika tak rýchlo, že ho to zaskočilo.

„Dovoľ aby som ti niečo povedal, Al,“ nahnevane som povedal počas toho ako som sa k nemu približoval. „Viem o Ježišovi všetko. Viem, že bol Boží Syn, narodil sa z Panny Márie, je druhou osobou Trojice, zomrel na kríži za moje hriechy a vstal z mŕtvych. Nemôžeš mi o Ježišovi povedať čo by som v skutočnosti nevedel. Viem o Ňom všetko.“

Al sa nepohol. Počkal sekundu, aby si overil či som už dohovoril a potom sa mi v kľude pozrel do očí.

„Teda... Skutočne o Ňom vieš všetko, však? Ale *nepoznáš* Ho tak ako Ho *poznám* ja. Pozri sa, On je mojim priateľom.“ Ako to povedal ukázal prstom na svoje srdce, a počas toho všetkého nestratil svoj úsmev.

Bol som celkom rýchlo na lopatkách. Obyčajne som mal odpoveď na čokoľvek (keď som sa dostal do úzkych). Tak tomu bolo, až do tohto dňa. Po prvý krát v mojom živote som nemal čo povedať. Nemal som čo povedať pretože pre nejaký zvláštny dôvod som vedel, že má tento muž pravdu. Hovoril pravdu. A robil to s láskou.

S troma starostlivo umiestnenými vetami mi Al nepriniesol iba perspektívu toho čo neviem, ale taktiež identifikoval dieru v mojej duši, ktorú som sám svojimi úspechmi nikdy nedokázal naplniť. Tu v daždi som začal vidieť pravdu. Visel som tam medzi svojim hnevom a jeho láskou, uchopil som kus toho čo som predtým nikdy nevidel. Svetlo! Bolo v jeho očiach a jasne žiarilo. Tento chlap mal to čo moje pozemské túžby a úsilie nedosiahli. Tento muž mal skutočný vzťah s Bohom. Skutočný a tak citeľný, že ma vtiahol do svojej prítomnosti.

To bolo všetko čo povedal. Všetko ostatné sa udialo iba pohľadom. Nakoniec som sa otočil a odišiel preč. Možno som si niečo mrmlal ale mojim cieľom v tom momente bolo ukryť sa. Musel som od Ala odísť.

Na stavbe je mnoho miest, kde sa pred montérom klimatizácií môžete schovať. Ale medzi zadnou časťou domu a dvoma klimatizačnými jednotkami to nie je. Našiel ma za menej ako 10 minút. Začal tam kde prestal.

„Hej Kelly, ešte som neskončil," pokračoval, s úsmevom na tvári. „Potrebujem ti povedať ako dostaneš to čo potrebuješ."

„Neobťažuj sa Al," odpovedal som mu. „nemám záujem."

Znovu ho to nezaskočilo. „Myslíš si, že nemáš záujem, ale ja ti to aj tak poviem. Nie, ja ti to ukážem. Pozri sa, ja som Kresťan."

Tieto slová ma zasiahli ako tehla. Nikdy v mojom celom živote som nikoho nezažil s toľkými slovami povedať, že je Kresťanom. Tak ako som bol rozčúlený, a ani som sa to nesnažil skrývať, som bol v tichosti ohromený.

„Kresťan?" Spýtal som sa. „Myslíš druh Kresťana, ktorých hádzali levom ako krmivo?"

„Presne tých," odpovedal a počas toho sa ešte viac usmieval.

„Prečo so mnou túto nedeľu neprídeš do kostola?" pokračoval.

„Pozri sa, človeče," povedal som, pričom som ho podozrieval, že je v nejakej vysoko emocionálnej sekte, „o tvojom kostole nič neviem a nezaujímam sa o váľanie sa po zemi s nejakými ľuďmi."

Znovu sa zasmial. „Neváľame sa po zemi. Čítame Bibliu."

„Tak teda, nepodporujem vaše veľké budovy," povedal som. „Koniec koncov, väčšina kostolov chcú z teba dostať iba peniaze, nie?"

„Ale, nerob si srandu," usmial sa Al. „Okrem toho, čo by si dal? Je zjavné, že teraz nemáš nijaké peniaze. A taktiež, my nemáme veľkú budovu. Stretávame sa v prívese."

„Ó, som ohromený. Príves!" sarkasticky som odpovedal.

„Och, neboj sa, bude sa ti to páčiť. Je extra veľký." A s tým sa usmial ešte viac.

Teraz ma dostal. Konečne ma dokopal k tomu aby som súhlasil, že s ním pôjdem do kostola a predtým ako odišiel som si uvedomil, že som sa tam v skutočnosti tešil.

Prišla nedeľa a ja a Mary sme sa ocitli vo veľkom prívese. Zišlo sa tam asi sto ľudí, všetci s Bibliami. Napriek mojim očakávaniam som sa tam cítil vítaný. Taktiež kázeň bola prekvapivo silná a musel som v tichosti uznať, že kazateľ ku mne prehovoril viac ako len trocha.

Hovoril o hriechu, láske a záväzku. Niečo sa vo mne pohlo. Dokonca som si zobral malú knižku, ktorá bola pri vchodových dverách, ktorá nás sprevádzala veršami Biblie, akým spôsobom môžeme vstúpiť do vzťahu s Ježišom Kristom.

Ale keď som tento kostol zmeny opustil, vedel som že ešte stále mám svoj život pod svojou kontrolou – a ešte som nebol pripravený sa tejto kontroly vzdať. To bude musieť byť „Boží skutok," samoľúbo som si pomyslel.

Ale svoju manželku som neoklamal. Ako sme v ten deň išli domov, tak sa ku mne otočila a povedala, „Dnes sa v tebe niečo pohlo, však?"

„Áno," odpovedal som.

„Aj vo mne sa niečo pohlo, Kelly. Títo ľudia sú iní. Vidím to. Čo si myslíš o myšlienke záväzku voči Kristovi?“

„Všetko sa mi páčilo okrem záväzku. Nemyslím si, že je potrebný. Ten je pre fanatikov.“

Ale Mary sa nenechala odradiť. „Ja si to nemyslím, Kelly. Myslím si, že záväzok je pre každého kto chce prísť k Ježišovi. Nemyslím si, že je to iba možnosť.“

Ale tento krok som celkom nedokázal prijať. V skutočnosti som v duchu stále mal námietky, keď mi v hlave prichádzali krízy, na ktoré rád spomínam – problémy s podnikaním, rodinné rozhodnutia, na čo si len spomenieš. Pripadalo mi to akoby prichádzali jeden za druhým. Celý týždeň bol iba sériou dotieravých okolností.

Ale nič sa v mojom živote nevyrovnalo tomu piatkovému ránu. Keď mnou Mary zatriasla, tak som vedel, že je skoro ráno, ale bol som šokovaný, keď som zistil, že boli iba 3 hodiny ráno.

„Kelly, zobuď sa. Rýchlo sem poď.“

Viedla ma do kúpeľne, kde naša dvojročná dcérka, Summer stála vo svojej ružovej nočnej košeli hneď vedľa záchodu. Najprv som ani nevedel čo tam vlastne robím. Čo som tam mal vidieť? Pozrela sa hore.

„Čo sa deje?“ opýtal som sa.

„Pozri sa, Kelly! Pozri sa do záchoda,“ Mary ukázala so značným strachom.

Všimol som si, že voda bola tmavá, ale stále som tomu nerozumel. „Mary, neviem čo chceš aby som videl. Čo to je?“

„To je krv! Je to ono! Pozri sa. Je to krv, Kelly!“

Vôbec sa mi to nezdalo možným. Summer tam stála akoby sa nič nedialo. Vyzerala rovnako spokojne, ako keď sme jej čítali pred spaním pred šiestimi hodinami. Nebola tam bolesť, žiadny plač, a žiadne nepohodlie. Ale bola tam krv, a to dosť veľa. Obaja sme tam stály ako omráčení.

Je veľa možností ako vás Boh môže pokoriť. A čakanie v sterilnej bielej miestnosti, kde vám doktor oznámi možnosti, ktoré vaša dcérka má, je jedna z nich.

Doktor ma vo všetkej vážnosti hneď vzal do svojej kancelárie. Potreboval iba minútu. „Vaša manželka mala pravdu. Je to krv,“ povedal s veľkou úprimnosťou. „Neviem čo to znamená, ale dnes poobede začneme s proktoskopom. Buďte v ošetrovni o tretej poobede.“

Nepáčilo sa mi ako to znelo. „Čo to je proktoskop?“ spýtal som sa so strachom.

„No, je to malá hadička, ktorá napustí vzduch do žalúdka a umožní nám urobiť nejaké zábery z vnútra. Uspíme ju a nič neucíti. Bude to v poriadku.“

Ale bolo to strašidelné. A dialo sa to veľmi rýchlo. Skôr ako som stihol žmurknúť som bol v nemocnici, čítal som Summer pred jej testami.

Nikdy nezabudnem ako nádherne Summer vyzerala v svojom pyžame, keď držala svoju malú bábiku, počas toho ako som jej čítal. Stále sa len usmievala, aj keď vedela, že sa niečo deje. Dôverovala nám svojou detskou vierou.

Procedúra začala bez problémov. Anestézia bola podaná a Summer zaspala veľmi rýchlo. Hneď na to jej zasunuli malú protoskopickú hadičku. Dalo sa vidieť ako sa jej malé bruško nafukuje. Pomaly kamerou nahrávali snímky, ktoré potrebovali a doktor sa zdal byť spokojný. Doteraz to išlo dobre.

Potom sa bez varovania všetko zmenilo. Procedúra trvala asi desať minút, keď sa v tom Summer zrazu prebudila!

„Ocko, pomôž mi. Pomôž mi, Ocko.“ Kričala v bolesti.

„Držte ju,“ prikázal doktor. „Kelly, drž jej ramená.“ „Pani Talamo, držte jej nohy.“ Aj on sa mi zdal trochu roztrasený.

Ďalších asi 30 sekúnd to bolo zbesilé. Traja, Mary, ja a sestrička, sme držali malé dievčatko, ktoré malo byť pod anestéziou. Malé dievčatko, ktoré sa prebudilo a teraz má obrovské bolesti.

Ako som jej držal ramená, pozrela sa mi priamo do očí a neustále kričala, „Ocko, prosím, pomôž mi!“

Čo som mal robiť? Bol som v šoku, vystrašený a bezradný. Bola to agónia. Bola radosťou nášho života a nachádzala sa v probléme. A nemohol som nič urobiť.

Ako som hľadel do jej očí, nejako sa stalo, že mi prišli iné myšlienky. Zrazu sa všetko stalo jasným. Bolo to, akoby to Pán robil iba pre mňa. Hovoril, „Ok, veľký muž, hovoril si, že máš všetko pod kontrolou. Urob niečo.“

Tieto slová ma zasiahli ako nákladné auto. „Urob niečo. Urob niečo.“ Vedel som, že nedokážem. V tom momente som sa stal zlomeným mužom.

Potom, zrazu, bez varovania, Summer zaklonila hlavu a upadla do spánku, znovu pod vplyv anestézie. Potichu sme sa od nej vzdialili, ale doktorova reakcia to všetko povedala.

„Neviem vám vysvetliť, čo sa tu práve stalo, Pán Talamo.“

Iba som sa naňho pozrel. Nič som nepovedal. Nemusel nič vysvetľovať. Dokonale som rozumel. Boh mal kontrolu a ja nie. Práve urobil pohyb na mojom srdci. Ďalší ťah bude musieť byť môj.

V tú noc sme jedli našu večeru v tichosti. Ani Mary ani ja sme nechceli diskutovať o tom čo sme videli. Myslím si, že sme vedeli, že s nami jedná Boh na najhlbšej možnej úrovni. Nebol dôvod k rozprávaniu.

Mary dala tej noci deti do postele sama, pričom ja som sedel v miestnosti a pozeral som von oknom. Bolo to všetko čo som dokázal spraviť pre to aby som neplakal. Aj keď som vedel, že plač je to čo potrebujem.

Túžil som po poznaní. Čo sa dialo s mojou dcérou? Čo sa dialo s mojím životom? Ako môžem byť obkolesený láskou a stále byť osamelý? Bol som z vnútra chorý. Prečo ja? Prečo ja?

Moje tiché peklo pokračovalo až kým jemný hlas Mary nezlomil moje hradby. Pomaly a jemne ku mne v ten večer prišla. Robieva to keď mi chce niečo vážne povedať, alebo sa niečo vážne spýtať. Avšak dnes sa nepýtala... hovorila.

„Kelly. Vieš, že ťa milujem viac než čokoľvek.“ Jej tón hlasu bol hlboko vážny. Musela to mať premyslené. Jednoducho som počúval. „Kelly, nasledovala by som ťa kdekoľvek. Nič nie je čo by som pre teba neurobila. Nič! Vieš to.“

Zastavila sa. Vedel som, že ešte neskončila. „Ale dnes večer musím niečo urobiť. Dnes večer dávam svoj život Ježišovi Kristovi.“

Ako som sa na ňu pozrel, ako tam stála, vedel som, že sa už rozhodla. Toto vyhlásenie nepovedala preto aby som ho schválil. Bolo to pozvanie aby som sa k nej pridal. Pôjde v pred so mnou alebo bezo mňa. A preto, že sa nepýtala, vedel som, že si musím vybrať.

Zastal som si k nej a zobral som ju za ruku. „Nie bezo mňa!“

„Stále máš tú malú knižku z kostola?“ opýtala sa.

„Áno, a presne viem kde je. Donesiem ju.“

Spolu, 1 Mája 1980, sme obaja pokľakli na podlahu v našej izbe. Prešli sme spolu Biblickými veršami a očakávaniami, slovo po slove. Potom na konci, sme vyznali, že sme boli hriešnikmi – že sme boli oddelení od Boha a nevedeli sme urobiť nič aby sme prekonali tú priepasť, ktorá nás od Neho oddeľovala – spolu sme sa modlili a prijali sme Pána Ježiša Krista do našich srdc.

Po tom, ako sme to urobili sa na mňa Mary pozrela so slzami radosti a spýtala sa ma, „Čo si myslíš?“

Povedal som, „Poďme sa pre istotu pomodliť znovu, ak by táto modlila platila iba pre jednu osobu!“

A tak sme aj urobili. Ultimátne prianie sa nakoniec stalo pravdou.

Dodatok o Summer

Keď doktor dokončil testy v to poobedie, tak nám povedal, „nevidím nič čo by bolo zlé.“

Bol zmätený. Doľahlo na nás sklamanie.

„Nič zlé? Ako tam nemohlo byť nič zlé? Zjaví sa krv iba tak? Potrebujeme nejaké odpovede. Potrebujeme ich teraz!“

Sklamanie sa premenilo v strach, keď reagoval, „poďme sa pozrieť či testy z laboratória niečo ukázali.“ Tieto slová nás tvrdo zasiahli. Laboratórium! Teraz to naozaj mohlo byť vážne. Ale strach sa rýchlo premenil na úzkosť, keď laboratórium povedalo, „až v pondelok budeme mať nejaké výsledky.“

Pondelok? Robíš si srandu? Ako môžeme celý víkend čakať na takýto typ správ? Ako môžeme prežiť týchto 48 hodín nevedomia akým smerom sa naše životy budú uberať? Ako máme zostať kľudní? Ako môžeme fungovať?

Práve to. Nevieš! Nemôžeš! Je to nemožné. A to sme si s Mary uvedomovali, počas toho ako v tú noc ukladala Summer. A výsledok toho ju viedol do toho aby ku mne prišla so svojim rozhodnutím. Ježiš bol jedinou odpoveďou na toto šialenstvo.

V tú noc ako sme s Mary prijali Krista sme spali ako bábätká. V skutočnosti to bol prvý víkend v našom manželstve, ktorý sme prežili v úplnom pokoji. Predstav si to! Pokoj uprostred nevedomosti. Nič sa veľmi nezmenilo, a aj tak sa nám zdalo, že sa zmenilo všetko. Stále tu boli problémy v banke, stále boli problémy smerovania, a stále tu boli veľké problémy so Summer. Ale tento zvláštny pokoj nás prekvapil. Žasli sme nad tým ako sme dokázali žiť naše životy. A dokázali sme to bez toho, že by sme mali odpovede z laboratória! Nejako sme vedeli, že nie sme sami.

Summer odvtedy už nikdy nemala nejakú bolesť. Ako víkend pokračoval krvný tlak sa znižoval. A v nedeľu večer sa úplne zastavil. Bola úplne v poriadku.

Ako sľúbil, doktor zavolal v pondelok ráno s výsledkami z laboratória. Mary zodvihla telefón.

„Všetko je v poriadku, Pani Talamo. Nevidíme nič, čo by bolo mimo normy. Myslím si, že by sme mohli urobiť aj širšie testy. Ako sa má?“

„Doktor, má sa dobre. Krvácanie sa úplne zastavilo.“ Mary odpovedala. „Dovoľte mi porozprávať sa s Kellym a dohodneme sa čo ďalej urobíme.“

„Dobre,“ povedal. „Majte ju pod dohľadom počas týždňa a čokoľvek by sa dialo zavolajte mi.“

Nie sme doktori. Ani zďaleka. A ako mladí rodičia nechceme riskovať s našimi deťmi. Ani vám neviem povedať prečo sme sa rozhodli tak, ako sme sa rozhodli. A možno to bol Boží pokoj, ktorý odrazu vládol nad všetkými našimi rozhodnutiami.

Summer sme mali pod dozorom. Cez týždeň nebol žiadny symptóm tohto problému. A rozhodli sme sa, že ak sa nič neukázalo, tak nebudeme pokračovať v ďalších testovaniach. Veríme, že Boh ju použil k svojej práci a potom keď ju dokončil tak ju uzdravil. A s odvahou sme toto vyhlásenie oznámili doktorovi.

Teraz je mladá žena. Nikdy viac nemala tieto problémy.

Čo to bolo? Nikdy sa to nedozvieme. A zdá sa, že nikdy nebudeme vedieť zdravotné podrobnosti. Nepotrebujeme ich poznať. Stačí, že poznáme tie duchovné.

Určitým spôsobom má Boh želania. Nechce, *„aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie“* (2Pt 3:9). Chce nás a vytrhol nás *„z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho*

milovaného Syna" (Kol 1:13). A pomocou nástroja, ktorým držal v tom čase naše srdcia, vzácneho dvojročného človeka, nás zlomil.

Keď sme si niečo želáme, zavrieme si naše oči, dúfame v tme, a sfúkneme plameň zo sviečky. Keď to robí Boh, tak zapáli oheň na sviečke nášho srdca, otvorí naše oči a osvieti náš život svojím Synom.

O koľko lepšie sú priania, ktoré má Boh?

Nedá sa to ani porovnať. Božie priania sú jediné, ktoré dokážu zaplniť dieru v našej duši.

Otázky do diskusie

Kapitola 6 – Diera v mojej duši!

1. Kto bol prvou osobou od koho si verejne počul, že pozná Ježiš Krista? Aká bola tvoja reakcia?
2. Čo si myslíš o Alovi? Poznáš niekoho ako je on? Sú efektívni?
3. Menuj jednu vec v tvojom živote, o ktorej si si myslel, že ťa naplní, ale nestalo sa tak. Máš tajné prianie? Niečo v čo dúfaš?
4. Čo si sa naučil o Bohu z toho ako v tomto príbehu zaobchádzal so Summer?
5. Prečítaj si Kazateľ 1:1-9. Čo to hovorí o „diere v našej duši"?

kapitola 7

môj najlepší priateľ

Čo sa dá povedať o najlepších priateľoch? To prídavné meno o tom hovorí dostatočne, nie? On alebo ona je jednoducho *najlepší* a tomu sa nič nevyrovná.

Väčšina z nás môže povedať, že má (alebo mal) najlepšieho priateľa. Ľudia sa málokedy pýtajú koľko máš priateľov. Ale môžu sa spýtať, „Kto je tvoj *najlepší* priateľ?"

Keď svoj život preskúmaš, tak pravdepodobne identifikuješ určité obdobia, ktoré sú spojené s určitým špeciálnym človekom. Najlepší priatelia majú veľkú váhu. Nezabudneš na nich. Dokonca na nich *nemôžeš* zabudnúť.

S najlepšími priateľmi prichádzajú nádherné výhody. Po prvé, môžeš byť úplne sám sebou. Nie je potreba žiadnej pretvárky, a vieš, že si prijatý aj keď sa nemáš najlepšie.

Veľmi pekné je, že aj po tom ako sa ukáže, že nie si dokonalý, tak vždy s tebou chce byť. Tvoje tajomstvá a tvoja identita sú v bezpečí. Môžeš im povedať čokoľvek chceš a stále ich nestratíš.

Alebo nie?

To je otázka, ktorú by som s tebou chcel preskúmať v tomto konkrétnom obkľúčení.

Začnime náš príbeh tým, že uznáme fakt, že väčšina ľudí má viac ako jedného najlepšieho priateľa. Chceš vedieť prečo?

Tak, po prvé, život sa skladá z období a situácie sa neustále menia. Kvôli tomu, že čas alebo vzdialenosť plynie, tak k tebe môže prísť nová osoba, ktorá sa dostane bližšie, ako tvoj „najlepší priateľ“ minulosti.

Alebo sa možno odohrá nejaká významná udalosť v živote jedného z vás, ktorá zrazu zmení pravidlá. S veľkým sklamaním alebo zhrozením, si tam stál a pozeral sa ako sa tvoj status najlepšieho priateľa rozpustil ako dym.

Je veľa vzostupov a pádov v tomto biznise „najlepších priateľov“, ale akýkoľvek prípad alebo dôvod stojí za *stratou* tvojho najlepšieho priateľa, vo svojej hĺbke vieš, že si stratil oveľa viac než dokážu tvoje slová popísať.

Bez pochyby, osem rokov bol Keny mojim najlepším priateľom. Keď sme sa prvý krát stretli, tak talentovaný hudobník z Dallasu, Kenny, bol v New Orleans hrať v malom vysokoškolskom bare. Mal som ohromný záujem o hudbu a Kenny bol ohromný hudobník. Ako sme sa pomedzi hudobné vstupy rozprávali, tak sme sa okamžite našli.

Ako mnoho hudobníkov, Kenny hrával v malých neznámych kluboch, a iba čakal na to kedy ho niekto objaví. Veril tomu, že to môže byť v ktorýkoľvek deň.

Ani jeden z nás nebol Kresťan. Bol ženatý a neustále na cestách, pričom ja som bol slobodný a žil som doma. Keď som sa dozvedel, že jeho kapelová „hotelová izba“ – miesto, kde Kenny spal každú noc – bolo to pódium na ktorom vystupovali, tak som mu ponúkol, že ho zoberiem ku mne domov.

Netrvalo dlho a stali sme sa najbližšími spoločníkmi. Naše zdĺhavé rozhovory, týkajúce sa každej možnej témy, pokračovali dlho do noci. Najlepší priatelia nedodržiavajú zákaz vychádzania.

Snažil som sa Kennyho povzbudzovať aj v jeho hudbe a aj v jeho manželstve. Život na cestách neprodukuje veľa dobrých manželov. Krátko na to, ako sme sa spoznali, prechádzal cez rozvod. Neskôr v tom roku bol mojim svedkom na mojej svadbe.

Kenny sa niečo na to znovu oženil a on a jeho nová manželka sa rozhodli presťahovať do Louisiany. Mary a ja sme ich prichýlili aby mohli nejako začať, kým si nájdu prácu, čo sa im podarilo pomerne rýchlo.

Nejaký čas mi Kenny pomáhal okolo našej škôlky, starať sa o stromy a ostatné rastliny. O nejakú dobu na to sa pridal do country hudobnej skupiny v neďalekom mestečku a jeho nová manželka bola prijatá ako asistentka pre veterinára.

Obaja boli veľmi idealistickými, milujúcimi zem, mladými ľuďmi s nádejou, snami a túžbami ako každý. Rýchlo sa prispôsobili životu malého mesta.

Kenny a je sme väčšinu nášho voľného času trávili spolu. Naučil ma hrať na gitare, a náš vzťah sa ešte viac prehlboval. Hovorili sme si „Milujem ťa“ ešte pred tým ako sme vedeli čo to znamená, alebo pred tým než sa to stalo pre heterosexuálnych mužov módnym vyjadrovať svoje pocity takýmto spôsobom.

Potom, z ničoho nič, sa náš vzťah ešte zlepšil. Zrazu som hral v jeho kapele. Myslel som si, že sa zastavil čas. Bolo to úplne super.

Kým žil v Louisiane, tak Kenny experimentoval s Bahaiskou vierou. Bol v jeho treťom roku toho, čo nazýval „rast“. Ale jeho manželka tomu bola zaviazaná iba čiastočne. Verila, že každý niečo potrebuje a toto možno bude na chvíľu dobré. A okrem toho to Kenny miloval.

V jednu noc sme ja a Mary išli spolu s nimi na stretnutie k nejakému guru. Ale ja som sa nejako nedokázal nadchnúť kvôli nejakému chlapíkovi ktorý celý deň sedel s prekríženými nohami a zodvihnutými dlaňami. Aj keď som Kennyho miloval, vedel som, že toto nie je pre mňa.

Život v malom mestečku nakoniec Kennymu nestačil. Zdalo sa, že ten veľký „prielom“ nemohol nastať v Clintone, Louisiane. Tak sa spolu so svojou manželkou rozhodli presťahovať naspäť do Dallasu s nádejou, že jeho hudobnú skupinu objavia tam.

Boli v Dallase iba rok a potom sa rozviedli. Pre Kennyho číslo dva. Ako to povedal, „nevedeli sme jednoducho byť spolu.“

Po rozchode prechádzal Kenny zo skupiny do skupiny a často sme spolu hovorili cez telefón o ťažkostiach, ktoré pre neho predstavoval tento druh fungovania.

Medzitým sme Mary a ja prišli ku Kristovi. Skočili sme do tohto nového duchovného vzťahu s oboma nohami a rástli sme ako bláznivý. S obrovským nadšením som sa nemohol dočkať toho, keď Kennymu poviem o novo nájdenom Priateľovi.

Trpezlivo som čakal a verne som sa modlil pre správny moment. Chcel som byť citlivým pretože som veľmi Kennyho miloval a bol som si istý, že do toho skočí spolu so mnou ak to zvládnem správne. To, že ma aj on tak miloval pre mňa znamenalo, že toto nové duchovné dobrodružstvo nebude žiadnym problémom v našom priateľstve.

Pamätám si deň, keď som povedal Kirkovi, mužovi, ktorý ma mentoroval v mojej novej viere, o mojom priateľovi Kennym. Povedal som mu, že Kenny už „bol duchovným mužom a som presvedčený, že bude z Krista nadšený.“

S veľkou starostlivosťou sa ma Kirk spýtal jednoduchú otázku: „Kelly, čo myslíš tým, že Kenny už je 'duchovným mužom'?“

„Tak, Kirk, on miluje Boha. Už sa každý deň modlí. Raz do mesiaca sa pôsti. Má malú knižku zamyslení, ktorú denne nasleduje. Je naozaj fajn. Nemyslím si, že si číta Bibliu, ale číta veľa duchovných vecí. Keď mu poviem o Ježišovi, tak všetko jasne uvidí. Skočí priamo do toho.“

Na Kirkovej tvári sa dalo vidieť, že má starosti. Bol jemný a nechcel prasknúť moju bublinu, ale bolo zjavné, že nezdieľa moje nadšenie.

„Čo sa deje, Kirk?“ Spýtal som sa.

„Kelly, keď si hovoril o tom, že Kenny už je duchovným človekom, je súčasť nejakej viery?“

„Áno, prečo? Je Bahai. Neviem o tom veľa. Je to niečo z východu, ale viem, že to miluje a, že sa mu to páči. Prečo sa pýtaš?“

Kirk toho veľa nepovedal. V tichosti sa pozrel na mňa a potom na svoju Bibliu. Tváril sa nejako „čo teraz budem robiť s týmto nováčikom,“ tak som vkročil do toho ticha.

„Kirk. Človek môže ísť do neba ak je duchovným, aj keď nenasleduje Krista, nie?“

V tomto momente vôbec nečakal. „V žiadnom prípade, Kelly,“ empaticky vyhlásil. A ani pri tom nezažmúril okom.

Hneď som do toho skočil. „Čo tým myslíš 'v žiadnom prípade'? 'V žiadnom prípade' je veľmi tvrdý výrok. Ako môžeš povedať 'v žiadnom prípade'? Vôbec ani nepoznáš Kennyho. Je dobrý človek. Miluje Boha. Nemám v mojej mysli žiadnych pochýb, že by Boha nemiloval. 'V žiadnom prípade' je príliš tvrdé.“

V tomto momente Kirk otvoril svoju Bibliu s veľkým pokojom. Ako nežný otec sa ma jemne spýtal, „Kelly, môžem ti niečo ukázať?“

Otvoril svoju Bibliu v evanjeliu podľa Jána a ukázal na verš. „Tu, Kelly, prečítaj to nahlas.“

Pomaly som to začal čítať: „Ja som cesta, pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa.“

Tu to bolo – presne tu červené na bielom, Ján 14:6. Bez slova som pozeral na túto pasáž asi minútu. Znova som si to prečítal. Stále som nič nehovoril.

Potom Kirk otočil na prvý Jánov list. „Tu, prečítaj toto.“

Znovu čítam. „Kto má Syna, má život; kto nemá Božieho Syna, nemá život.“ Bol som omráčený. Znovu to tu bolo v 1. liste Jána 5:12. Znovu som len pozeral, ale slová sa nezmenili.

Tento krát Kirk vstúpil do toho ticha. „Kelly, Bahaiská viera je kult. Neveria, že Ježiš Kristus je Boh a preto sa mu, ako Bohu, nemôžu odovzdať.“

Predtým som už počul slovo „kult,“ a aj keď som úplne nerozumel jeho významu, vedel som, že nie je veľmi pochvalné.

„Kelly, bojím sa, že tvoj priateľ je stratený a keď mu povieš o tvojom odovzdaní sa Ježišovi Kristovi, myslím si, že to nebude brať tak pozitívne ako očakávaš.“

Zasiahlo ma to. Povedal „stratený“? Myslel stratený, tak ako, že pôjde do pekla stratený?

„Kelly, musíme sa za tvojho priateľa modliť. Je vo veľkých problémoch.“

Nepáčilo sa mi to. Nie, v skutočnosti som to nenávidel. Ale zvláštne na tom bolo to, že som Kirkovi veril. Nejako som vedel, že to je pravda, všetko čo hovoril, je v skutočnosti pravda. Jeho jemnosť a Božie slovo spoločne svedčili môjmu duchu. Kenny bol stratený a vo veľkých problémoch. Božie slovo bolo veľmi jasné.

Sedel som tam asi minútu s týmto novým zjavením a zlomeným srdcom. Ako som tam sedel začal som vidieť ešte viac. Nebol to iba Kenny ale všetci Baháici, všetky kulty. Ježiš skutočne rozdeľoval ľudí.

V ten deň som po prvý krát uvidel že som bol súčasťou niečoho väčšieho než som si uvedomoval. Tento Ježiš, ktorého som teraz miloval mal veľa čo povedať, a nie všetko z toho sa ľahko počúvalo. Bol som ohromený.

Pozrel som sa na Kirka a jednoducho som povedal, „Povedz mi viac.“

Moje nutkanie napísať Kennymu ešte viac vzrástlo. Určite, myslel som si, keď uvidí, že je v problémoch a, že Bahaiská viera je kult, tak z tej scény utečie. Bol som si tým istý.

Na ďalší deň som začal písať môj list. Nepamätám si na všetko čo som mu napísal. Viem, že som toho povedal veľa. Možno som toho povedal príliš veľa.

Za prvé, viem, že som mu povedal o tom ako sme Mary a ja prišli ku Kristovi a akú zmenu to v našich životoch a v našom manželstve urobilo. Povedal som mu, že to je to čo mu v jeho živote a vzťahoch chýba a keď príde ku Kristovi, jeho život začne mať zmysel.

Povedal som mu o Kristovej moci meniť život a o tom, že každý sa potrebuje znovu narodiť. Všetko to je tu v Biblií. Celý čas to tu bolo.

Taktiež som mu povedal o tom, čo som sa naučil o Bahaiskej viere aj jej prázdnote. Povzbudil som ho k úteku.

Týždne som čakal na odpoveď a keď neprichádzala, tak som sa rozhodol zavolať mu.

Naša konverzácia neprebehla najlepšie. Kenny bol studený ako ľad. Povedal, že ho môj list veľmi urazil a nedokázal uveriť, že som na neho s Ježišom tak tlačil.

„Prečo si zrazu taký múdri?“ bola jeho hlavná otázka.

Nepáčili sa mu moje poznámky o jeho nesprávnom smere a odmietal kritiku na jeho guru. Nie, vôbec to nešlo dobre.

Tak či onak, najlepší priatelia majú roztržky a potom sa cez ne prenesú. Predpokladal som, že to bude fajn a Kenny sa zobudí a príde za mnou. Najlepší priatelia to robia. Dávajú si navzájom priestor. Nie?

Predtým ako sa na obraz dostal Kristus sme sa od seba nemohli odtrhnúť ani na jeden mesiac. Bol som si istý, že sa neoddelíme ani teraz keď tu je Kristus. Kristus nás iba posilní a nebude nás oddeľovať. Bol som si istý, že sa to takto stane.

Prešli mesiace, až som dostal list, ale nebola to správa, ktorú som očakával. Kennyho slová boli studené a iba holé fakty. Povedal mi, že uvidel moju stránku, ktorá sa mu nepáčila. Nechcel

byť v prítomnosti tohto nového, seba spravodlivého Kellyho a najlepšie asi bude ak sa spolu na nejaký čas nebudeme priateliť.

Najprv som bol ako omráčený, stále som sa držal nádeje, že cez to nejako prejdeme. Koniec koncov povedal „na nejaký čas.“ S tým môžem žiť.

Veľmi mi chýbal. Ale nová láska, ktorú som v tele Kristovom pociťoval mi ukázala inú perspektívu na to čo sme Kenny a ja nazývali láskou. V skutočnosti naša ľudská láska bola iba ako nejaký okraj v porovnaní k tomu, čo mi Boh ukázal cez nových veriacich, ktorých som stretol.

Stále mi chýba a túžim po tom aby uvidel Ježiša a bol súčasťou tohto nového života.

„Láska je trpezlivá.“ Boh to povedal. Tak som čakal. Čakal som päť rokov, kým som ho znovu kontaktoval. Presťahoval sa, tak som ho musel zháňať, ale nakoniec som sa dostal k číslu a mohol som mu zavolať.

Telefón zdvihla žena a spýtal som sa či môžem hovoriť s Kennym. „Kto volá?“ spýtala sa.

„Kelly Talamo,“ potichu som odpovedal. Prišla pauza. Nepoznal som ju ale bolo zjavné, že vedela kto som.

„Počkajte minútku, idem po neho,“ odpovedala. Ten čas ktorý som na neho čakal mi pripadal, že sa neskutočne ťahal. Nakoniec som začul jeho hlas.

„Haló?“ začal, so zjavnou pochybnosťou v jeho hlase.

„Kenny, tu je Kelly. Myslel som na teba a chcel som vedieť ako sa ti darí. Som rád, že som ťa mohol nájsť.“

V rozhovore sme pokračovali asi 10 minút. Bolo to veľmi srdečné. Spýtali sme sa na svoje rodiny a na naše životy. Povedal mi, že sa má dobre a, že žena, ktorá zodvihla telefón bola jeho nová manželka. Pred tým ako sme položili telefón sa ma spýtal na moju adresu. Bol som povzbudený.

O štyri dni neskôr som dostal ďalší list od Kennyho. Bol veľmi krátky a išiel priamo k veci. Jednoducho povedal, že prešlo priveľa času a prešlo veľa vzdialenosti a nie je dôvod naháňať náš vzťah. Poďakoval mi za zavolanie, ale poprosil ma aby som ho už nikdy nekontaktoval. Spätná adresa na obálke nebola.

Bolo to celkom bolestivé. V skutočnosti som sa tým nikdy asi nepreniesol. Je to ako smrť bez pohrebu, kde chýba nejaké skutočné ukončenie.

Ale možno je to tak najlepšie. Aj keď ma to bolí, Kenny je živý a Boh môže robiť svoju prácu. Stále sa za neho modlím a prosím Boha aby zasiahol do jeho života.

Tiež sa držím zásadnej pravdy. Aj keď to vyzerá, že Boh obkľúči tvojho najlepšieho priateľa, nikdy nemôžeš predpokladať dokonalé okolnosti konečného výstupu. Boží Duch veje kde chce a povoláva mužov a ženy tak ako chce on. Ja som iba návnada, nie pasca.

Ale nikdy nezabudni, že Boh je schopný zlomiť ktoréhokoľvek muža alebo ženu, aj tvojho najlepšieho priateľa.

Otázky do diskusie

Kapitola 7 – Môj najlepší priateľ

1. Už si niekedy stratil priateľa kvôli tvojej viere? Povedz o tom svojej skupine.
2. Nezdieľaš s niekým Krista práve kvôli strachu, že by sa medzi vami mohlo stať niečo ako v tomto prípade?

3. V ktorom bode, sa podľa teba, vzťah medzi Kellym a Kennym dostal do zlého smeru? Tlačil Kelly príliš? Alebo bol príliš priami?
4. Ako v tomto vidíš Božiu suverenitu? Dal nám Boh tieto úžasné priateľstvá pre to aby sme ich stratili?
5. Myslíš si, že mal Kelly nechať Kennymu priestor k tomu aby nasledoval svoju vlastnú vieru a dovoliť Bohu aby zasiahol cez jeho nasledovanie?
6. Čo je na správe kríža také, že to prináša rozdelenie vo vzťahoch?

kapitola 8

kto je za pultom?

Zastav sa na chvíľku a premýšľaj o tom koľko veľa ľudí vidíš každý jeden deň, ktorí sú za nejakým pultom. Sú tu bankári, pokladníci, obsluha na benzínke, obsluha v čistiarni, predavač v železiarstve, obsluha na recepcií, mäsiar, pekár a dokonca výrobca sviečok.

Veľa ľudí trávi veľkú časť svojich životov za pultom v nejakej predajni alebo obchode. Vlastne si ani neviem predstaviť nejaké podnikanie bez toho, že by tam niekde nebol človek za pultom. Asi chápeš, čo chcem povedať. Oni majú svoje miesto a ty máš svoje.

Už si sa niekedy zaujímal o človeka za pultom? Kto je? Aký v skutočnosti je? Páči sa im na *ich* strane alebo by radšej boli na *tvojej* strane?

Teraz sa hlboko zamysli. Kam tento človek v živote smeruje? Pozná Boha? A prečo Boh dovolil aby sa naše cesty skrížili? Je to čistá náhoda? Možno áno, možno nie.

V čase, keď môžeme vidieť čo táto osoba za pultom robí nám to o nej veľa môže povedať. Keď sa pozrieme do ich očí, tak nám to obyčajne povie či ich baví to čo robia alebo nie. Ak sa niečo nepodarí, tak môžeš vidieť koľko má trpezlivosti. Spýtaj sa aby urobili niečo neobyčajné a veľmi rýchlo uvidíš či tam sú aby ti poslúžili alebo iba čakajú kedy prejde čas ich pracovnej doby.

Za pultom sú rôzni ľudia. Rôzny druh. Dokonca, ak sa zamyslíš, tak zistíš, že si často prekvapený. Môžeš stretnúť blbca alebo môžeš stretnúť klenot. Nikdy nevieš – tak ako som ani ja nevedel pred niekoľkými rokmi, v neskorom Augustovom dni v Južnej Louisiane.

Bol štvrtok poobede a spolu s mojimi mužmi sme dokončovali fušku v mojom podnikaní. Termín bol do piatku večera. Pracovali sme neskutočným tempom s cieľom na dohľad, a chlapi sa už tešili na bonusy.

Keď príde takýto prístup, dám si mentálne klapky a sústredím sa iba na dve veci. Prvá je zostať krok v pred ohľadne plánovania a materiálov. Druhá je udržať chlapov až po krk v ľadovo chladnom pití Gatorade. Keď dorazia na pracovisko, tak budú očakávať, že tam bude. A keď robia výkopové práce, sadia v 36 stupňových teplotách s 98 percentnou vlhkosťou, zaslúžia si piť koľko len zvládnu.

Darilo sa mi s pracovnými plánmi ale ocitol som sa v sklze ohľadne zásobovania tekutín. Takže som išiel situáciu napraviť. Lokálna samoobsluha bola iba tri minúty odtiaľto.

Prišiel som tam v rekordnom čase, pozbieral potrebné tekutiny a ešte som zobral nejaké čipsy. Potom som zamieril k pokladni.

Kým som čakal v rade, premýšľal som o tom ako sa mi darí v mojom živote. Mal som prácu, ktorá ma bavila a podnikanie prekvitalo. Moja manželka a ja sme sa nemohli nasýtiť našej novo nájdenej viery. Milovali sme Boha a cítili sme jeho lásku k nám. A okrem toho sme mali viac nových priateľov v Kristovi ako sme mohli vymenovať. Krátko po tom ako sme sa stali Kresťanmi sa nám narodil syn, Jeremiáš, a tak teraz naše tri zdravé deti rástli. Čo viac som si mohol priať? Duchovne a aj po každej ďalšej stránke som sa cítil vyššie ako nejaký lietajúci šarkan.

Tento obchodík bol asi tak živý ako aj ja. Bolo okolo 3:30 poobede a bolo tu veľa ľudí. Rôzny pracovníci mali prestávku, prípadne už končili deň a chceli si zobrať studený nápoj na cestu domov. Jedna pani vedľa mňa, dosť neúspešne, zápasila so svojimi tromi malými deťmi. Ďalšie deti v skupinke, ktoré práve išli zo školy, sa nevedeli rozhodnúť ako minú svoje dva doláre v minciach. Ľudia boli v každej uličke a rada k pokladni narastala každou minútou.

Mladý muž za pokladňou pracoval sám. Obe ruky mal plné a hodili by sa mu ďalšie dve. Kvôli tomu, že traja ľudia boli ešte predo mnou, tak som mal niekoľko minút, kým prídem na rad. Využil som ich na to, že som sa sústredil na tohto mladého muža za pultom.

Urobil na mňa dojem. Zdá sa, že ten chlap pracoval vo svojej vlastnej zóne. Jeho sladká detská tvár sa rozjasnila s jeho veľkým úsmevom vždy keď privítal nového zákazníka. Jeho svetlo hnedé vlasy, jemne prehodené na ľavú stranu, potom na pravú, počas toho ako každú osobu zvlášť a vrúcne privítal. Jeho pohyby boli hladké a nijak zbytočné. Zjavne bol expertom v tejto pultovej veci. Rýchlo pozbieral tovary, rýchlo ich oskenoval a s precíznosťou ich zabalil.

Jeho jemný hlas bol ako upokojujúci refrén v tomto vlhkom dni: „Áno pane... áno madam... ďakujem veľmi pekne, znovu nás navštívte."

Tento mladý muž bol géniom v tom ako všetko zachovávať v pohybe, popri čom rozjasňoval celé toto miesto svojou osobnosťou. Skutočne ma zaujímalo či si vedenie obchodu uvedomuje aký tu majú poklad. Vzal totiž zákaznícky servis na úplne iný level. Dokonca som sa tešil, keď s ním budem tvárou v tvár. Tento chlapík bol veľmi prívetivý.

Potom som prišiel na rad a nesklamal ma.

„Ahoj," povedal s veľkým úsmevom. „Všetky Gatorade sú tvoje?"

„Tak, určitým spôsobom," odpovedal som. „Vlastne sú pre mojich chlapov."

„Akých chlapov?" opýtal sa so záujmom, počas toho ako začal rýchlo skenovať fľaše.

„Mám firmu pre záhradnú architektúru a mužstvo je veľmi smädné. Dobre sa o mňa starajú; potrebujem sa aj ja postarať o nich."

„Wau, dobrý šéf." Odpovedal počas toho ako si rýchlo prešiel môj nákup.

„Teda, ďakujem," Odpovedal som. „Boh ma učí ako si mám oceniť svojich mužov. Ako sa voláš?" Spýtal som sa a vystrel som svoju ruku.

„Gerry," hrdo povedal. „Gerry Brown, a ako sa voláš ty?"

„Kelly Talamo. Som veľmi rád, že som ťa mohol stretnúť."

Slušne prikývol a pokračoval v úsmeve, počas toho ako mi podal niekoľko prázdnych tašiek. Skôr ako som si to uvedomil, Gerry naplnil tašky a posunul ich ku mne.

„Bude to 8 dolárov a 40 centov, Pán Talamo," povedal s veľkým úsmevom. Už som viac nič z obchodu nepotreboval a rad za mnou stále narastal. Ale rozhodol som sa, že to ešte nebude všetko. Tento chlapík bol príliš milý, spojenie príliš dobré. Cítil som, že chcem vedieť viac.

„Gerry," začal som, keď som si pomaly bral svoje tašky. „Môžem sa ťa niečo spýtať?"

„Samozrejme," trochu zaváhal počas toho ako sa pozrel na radu, ktorá sa vytvorila.

Ale z mojej mysle som vystrčil túto radu a sústredil som sa iba na muža za pultom: „Gerry, máš skvelú osobnosť za pultom, a naozaj sa mi páčil tvoj servis. Ako som ťa sledoval, tak som si nemohol pomôcť, ale premýšľal som či poznáš Boha osobne?"

Začervenaný, začal prešľapovať na mieste a znovu sa rýchlo pozrel na rad za mnou. „Tak... Myslím si, že ja... tak.“ Gerry bol zaskočený ale nevycúval z toho.

Pamätám si, ako som sa mentálne oddelil od celej scény, pozeral som sa svojim mentálnym okom z takého iného pohľadu a myslel som na to aké super bude toto stretnutie. Vycítil som, že Gerry prežíval boj. Ničilo ho to, že sa cítil trápne kvôli predlžujúcej sa a nekonečnej rade ľudí a zároveň mal vnútorný hlad. Veľmi vzácny moment.

„Gerry, daj mi sekundu,“ potichu som povedal. „Nestaraj sa teraz o tento rad. Iba počúvaj sekundu. Zaujíma ťa Boh, nie?“

„Áno,“ odpovedal, tento raz bez zaváhania.

„To vidím. Tak čo keby si prišiel navštíviť dom, kde bude asi tridsať ľudí, ktorí naozaj poznajú a milujú Pána, spolu tam spievajú a študujú jeho Slovo? Stretávame sa v piatky večer. Viem, že je to všetko tak rýchlo. Ale môžeš prísť ako môj hosť.“

Gerry nevedel čo povedať. Bol som úplne cudzí človek a dnes už bol štvrtok. Jeho mini boj pokračoval a rada stále narastala. Pohyb a mrmlanie za mnou sa zdalo byť stále hlasnejšie, počas toho ako tam Gerry stál niekoľko sekúnd a pozeral na mňa. Cítil som, že chce veľmi povedať áno, ale nepoznal ma dosť na to aby do toho hneď skočil. Taktiež som vedel, že rýchlo musím niečo povedať aby som ho z tejto situácie dostal.

„Gerry, viem, že sa to deje rýchlo, ale dovoľ mi povedať, že táto skupina, o ktorej hovorím, nie je ničím divná. Sú to normálni ľudia, väčšina z nich v tvojom veku, s priemerným záujmom toho aby Boh konal v ich životoch. Tak teda, ak mi dáš tvoje telefónne číslo, zavolám ti a potom sa možno môžeme porozprávať na kľudnejšom mieste. Chcem byť citlivý k tvojej práci. Bude to fajn?“

To bolo všetko čo potreboval. Rýchlo mi napísal svoje telefónne číslo a posunul mi ho cez pult. Ako to urobil, spomenul mi, že odchádza v nedeľu na vysokú školu. Potrebuje sa zbaliť, takže zajtra večer to pre neho môže byť dosť na tesno.

Ubezpečil som ho, že to je v pohode a akokoľvek sa rozhodne, budem s tým ok. Povedal som, že mu niekedy večer zavolám a poviem mu kde sa stretneme, v prípade, že by sa tak rozhodol. Ak nepríde, tak to nebude problém. Vyzeral, že mu odľahlo a rýchlo sa mu vrátil jasný úsmev počas toho ako sme si podali ruky a odzdravili sa.

Na ceste do práce som vedel, že Boh ma predstavil jednému veľmi špeciálnemu chlapcovi. Ale ani v najdivokejších snoch som netušil, akú veľkú rolu v mojom živote bude Gerry Brown hrať.

Keď som mu zavolal tej noci, hneď sme nadviazali tam, kde sme skončili. Naše pozadie bolo podobné a tak išla konverzácia ľahko.

Vyhlásil, že vždy cítil, že s ním Boh chce mať osobný vzťah a, že táto myšlienka v ňom už nejakú doba bola. Iba nevedel čo s tým. Vedel, že tu musí byť niečo viac o Bohu ako len chodenie do kostola a priznanie sa k náboženstvu.

Hovorili sme asi 30 minút. Potom som mu dal viac informácií o študijnej skupinke v ďalší večer a povzbudil som ho aby prišiel. Povedal, že sa pokúsi.

Nie, že sa Gerry iba pokúsil – prišiel skôr. A ako to Boh organizuje, Gerry si vybral perfektný večer. V ten večer sme mali super hudbu a Gerry dokonca poznal niekoľkých mladých čo tam boli. Srdečnosť davu ho obkolesila a s úžasom som sa pozeral na to ako tam s ľahkosťou Gerry zapadol, ešte s väčšou ľahkosťou ako ja na mojom prvom stretnutí.

Taktiež som si všimol, ako sa prekvapil, keď som sa postavil dopredu izby a otvoril som študijnú skupinku s modlitbou. Nepovedal som mu, že budem učiť ja.

Ešte som nebol ani za polovicou vyučovania, keď som zachytil Gerryho pohľad. Bezpochyby sa na to chytil. Nálada celého večera bola vyfarbená vzťahmi, ľudskými aj

duchovnými. Gerry čakal na špeciálny osobný vzťah, na ten s Bohom. Keď videl ako sa Duch manifestuje v toľkých ľuďoch na skupinke, zrazu všetkému porozumel. V ten večer sa odovzdal Kristovi.

V ďalší deň mi zavolal aby mi povedal ako sa mu veľmi páčilo na skupinke a je mu ľúto, že musí odísť ďalší deň na vysokú školu. Povedal, že by si zvykol na niečo takéto. Pripomenul som mu, že ľudia, ktorí milujú Boha sú všade a ubezpečil som ho, že ho Boh nenechá len tak na sucho. Taktiež som mu dal pár rád, kde môže nájsť nejaké spoločenstvo na škole.

Pred tým ako sme skončili hovor, som sa ho spýtal či by niečo nechcel čítať, keď bude preč. Nikdy nezabudnem na jeho odpoveď: „Samozrejme! Prines mi to."

V to poobedie som mu zobral kópie *Skutočný Učeník* a *Prečo sa Prebudenie Zdržiava* – dve knihy, ktoré sú čistým dynamitom pre mladého Kresťana. Požiadal som ho aby si ich prečítal a zavolal mi, keď sa vráti. Ak bude chcieť, môžeme sa potom stretnúť a porozprávať sa o tom čo v týchto knihách videl.

Bolo to ako dať desať ročnému nový bicykel. Iba sa na ne pozeral a povedal, „Wau, vyzerá to super! Ďakujem veľmi pekne! Wau!"

Netrvalo dlho a začali prichádzať jeho listy. Gerry bol hlboko ponorený v knihách a po krk vnorený v Kresťanskom spoločenstve. Za menej ako tri týždne bol Gerry na Mládežníckom štúdiu Biblie a na týždenných mužských modlitebných skupinkách. Boh tohto chlapca úplne dostal.

Najlepšia vec o Gerry Brownovi bola nie to, ako rýchlo sa učil, alebo akú mal veľkú horlivosť, aj keď obe tieto veci boli silno viditeľné. Najlepšia vec na ňom bol jeho záväzok poslušnosti Božiemu Slovu, nech sa dialo čokoľvek. Naučil sa a dodržiaval Božie prikázania ako nikto iný, koho poznám. Ak počul a porozumel božskému princípu tak ho aplikoval. Toto je vzácny a radostný pohľad pre akéhokoľvek duchovného mentora. Bol som pohnutý tak ako bol aj on.

V mnohých ohľadoch sa Gerry stal živým komentárom Jána 14:21, ktorý hovorí, že znamením lásky voči Ježišovi je dodržiavanie jeho prikázaní, a že kľúčom k väčšiemu zjaveniu nie je poznanie, ale poslušnosť.

Mary a ja sme sledovali s úžasom ako sa Gerry mení pred našimi očami. Akákoľvek to bola vec, ľahká alebo ťažká, zdalo sa, že vždy sa rozhoduje správne. Ak to bola výzva ohľadne jeho rozprávania, postoja v srdci, potreby vzťahu alebo úcty jeho rodičov, Gerry to urobil. Ak niečo potrebovalo zmenu, tak to zmenil. Ak sa malo čakať, tak čakal. Ak to chcelo modlitbu, tak sa modlil. Nič ho nezastavilo v jeho poslušnosti a nikdy sa nesťažoval, keď prechádzal cez ťažké časy.

Pokračovali sme v dopisovaní si celý semester. V jednom z listov som spomenul, že by som ho privítal cez leto aby so mnou pracoval. Povedal, že už sa zaviazal v práci pre samoobslužné potraviny, ale možno bude nejaká možnosť pracovať aj pre mňa. Keď sa to stalo, Pán nám dal možnosť využiť naše leto úplne.

Je veľa príbehov, ktoré by som mohol povedať o prekvitajúcej viere Gerryho Browna. Je tak špeciálny, že si zaslúži svoju vlastnú knihu. Ale časovo to teraz nezvládneme, ale chcem aby ste vedeli ako to skončilo. Chcem aby ste to vedeli, aby ste nikdy vo svojom živote nepodceňovali tú osobu za pultom – aby si nikdy nebol pokúšaný podceniť moc a potenciál každého stretnutia, nezáleží na tom koľko málo času máš.

Aby som niečo pridal k nášmu spoločnému pracovnému času v to leto, Gerry a je sme sa pravidelne modlievali a schádzali sa na skupinke. Gerry navštevoval piatkovú študijnú skupinku bez jediného vynechania a neskôr v tom lete, som mal privilégium pokrstiť ho na jednej z našich skupiniek.

Nasledujúce leto so mnou pracoval na plný úväzok a spoločne sme pokračovali v raste a zbližovali sme sa ako bratia v Pánovi. Stal sa mojou rodinou. Miloval moju manželku a deti, a všetci sme milovali jeho, ako keby bol náš vlastný.

Vyštudoval vysokú školu v Máji a rýchlo si začal hľadať prácu. Bol opatrný a zároveň sa aj modlil a nič nerobil kým to predtým neprekonzultoval s Pánom. Pamätám si, keď prichádzali nové možnosti do jeho cesty a bolo treba urobiť dôležité rozhodnutia, tak vždy povedal: „Hneď ako si budem istý, že to je to, čo chce Pán, tak to urobím."

Gerry skončil v Dallase s vzrastajúcou softvérovou firmou. Chýbal nám a my sme chýbali jemu. Najprv osamelý, ale presvedčený, že to je miesto, kde ho Boh chce mať, skoro našiel zbor a skvelého mladého muža ako svojho spolubývajúceho.

Ako hodinky, nám Gerry volal raz do mesiaca. Keď volal, tak vždy so mnou, alebo s Mary zdieľal svoje problémy s najnovšou výzvou v jeho živote – veľmi si chcel nájsť dobrú manželku. Viac ako čokoľvek iné, mal túžbu oženiť sa a vybudovať bohabojnú rodinu. Dokonca dodal, „... a rodinu ako máš ty."

Ale boli tam nejaké prekážky. Po prvé, Gerry mal veľmi vysoké štandardy, fyzické aj duchovné. Niekedy, podľa jeho vlastného priznania, boli príliš vysoké. Hľadal ženu so srdcom Matky Terezy a s telom Kate Upton a vôbec nemal úspech vo svojom hľadaní.

Tak ako to je s mnohými slobodnými, hľadanie vzťahu si vyžadovalo veľa času a energie. Vo svojej frustrácií bol konečne pripravený vzdať sa. Mary a ja sme sa vždy tešili keď zazvonil telefón okolo 11:30 večer (10:30 večer Dallaského času). Pozreli sme sa jeden na druhého, „To je Gerry." A obyčajne aj bol. Aj keď často unavení, vždy sme mali radi hovor s ním.

Nakoniec sa vzdal svojho hľadania manželky a začal vlievať svoju energiu do služby Young Life. Krátko na to viedol mladých ľudí ku Kristovi a dával svoj život iným mladým mužom. S touto jeho radosťou sa vrátil a znovu bol nadšený z toho čo Boh robil cez jeho život. Konečne pochopil ten biblický paradox; keď stratíš svoj život, tak iba vtedy, ho nájdeš.

To je presne to, čo sa s Gerrym stalo. Keď stratil svoj život v službe, našiel lásku svojho života a túžbu svojho srdca. Pamätám si na noc, keď nám zavolal aby nám povedal ako ho Boh znovu prekvapil. Bolo tu dievča, ktoré stretol cez Young Life a teraz si uvedomil, že ju miluje.

Takže roky hľadania boli na konci. Bolo zjavné, že Boh pre neho vybral tú správnu ženu. A našiel ju v okamihu keď ju prestal hľadať. Vôbec nebola taká ako si predstavoval, ale lepšia ako mohol snívať. „Presne ako Boh," pomyslel som si.

Gerryho roky v službe Young Life boli plodné. Niektorí muži, ktorých viedol ku Kristovi, viedli iných ku Kristovi. Bol teraz zasnúbený s jeho novou láskou a zavolal mi aby sme sa zúčastnili na jeho svadbe v Dallase. Nemohol som sa dočkať.

Jeho svadba bola nádherná, tak ako bola aj jeho mladá nevesta. Miesto bolo plné ľuďmi, ktorých obaja milovali. Mary a je sme nemohli byť viac hrdí, tak ako by to bol náš vlastný syn; a v duchovnom zmysle, ním aj bol.

Ale obrad nebol perfektný. Gery sa zdôveril, že ho trápili nepríjemné bolesti chrbta, čo bolo na prvý pohľad iba mierne príznaky choroby, ktorú už mal nejakú dobu vyliečenú. Ale aj tak sa nikdy neprestával usmievať.

Bolesť chrbta prichádzala a odchádzala, ale nikdy to úplne neodchádzalo. Povedal nám, že to bol nejaký druh problému s ľadvinami, ale doktori predpokladali, že sa to do mesiaca vyčistí.

Niektoré veci nikdy nie sú takými ako sa zdajú. Problém s ľadvinami bol jeden z nich.

O dva mesiace testy odhalili rakovinu a prognóza bola pochmúrna. Zhubný nádor bol terminálny a rýchlo sa šíril. Nasledovala radiácia a ožarovanie, ale pred tým ako prišlo jeho prvé výročie svadby bol Gerry Brown doma so svojim Pánom.

Neviem ti povedať, prečo sa to stalo. Je to jedna zo životných situácií, ktoré mi robia problém. Mužov ako Gerry Brown je veľmi málo – muži, ktorí majú hlad po Slove a potom to utekajú aplikovať – tento typ ľudí je veľmi vzácny.

S mužmi, ktorých je tak málo, a s toľkou prácou pre Kráľovstvo, mám vážne otázky na Boha. Volal som, „Pane, prečo si zobral práve jeho na vrchole jeho života a na začiatku jeho manželstva? Kde v tom je múdrosť?“

Stále nemám odpoveď. Mám iba stále tú istú otázku, ktorú máš ty. Koniec koncov, som donútený dôverovať dokonalej Božej múdrosti, ktorá nikdy nerobí chyby. To je všetko čo mám, a ešte vieru, to je všetko.

Ale poviem ešte toto. Nikdy sa nepozerám na nikoho za pultom rovnako. Nemôžem. Nie odkedy som stretol Gerryho Browna.

Otázky do diskusie

Kapitola 8 – Kto je za pultom?

1. Je niečo podobné tomuto, čo si videl, že Boh urobil, a teba to zarazilo a čudoval si sa prečo? Čo dobré z tohto môže vyjsť?
2. Veľká časť svedčenia Gerrymu Brownovi vyšlo z Kellyho rodiny. Má tvoja rodina skúsenosť toho, že sa postarala a živila niekoho z vonku?
3. Čo ohľadne týchto ľudí za pultom? Zamýšľaš sa nad nimi, alebo ich vidíš ako potencionálne príležitosti? Mení nejakým spôsobom tento príbeh tvoj pohľad?
4. Aj keď sa tento príbeh dotýka našich citov, tak je to viac ako len o zdieľaní sa s ľuďmi za pultom. Je to o učeníctve. Je to súčasťou tvojho života?
5. Prečítaj 2. list Korinťanom 2:14-17. Čo si o tom myslíš?
6. Keď o tom premýšľaš, poznáš Gerryho Browna, ktorý by mohol čakať na tvoje pozvanie? Ak áno, tak si už pozval túto osobu a začala s tebou zdieľať svoj život a rastie a rozhojňuje sa vo svojej viere? Nebolo by to niečo úžasné čo by vyšlo z tejto tragédie?

kapitola 9

let 588:
počkaj na druhú krvavú mary

Byť častým zákazníkom leteckej dopravy má z času na čas svoje výhody. Sú momenty, keď vás Delta bez varovania prehodí do prvej triedy. Je to ťažké, viem, ale keď sa to stane, tak to nejako zvládam. Dnes bol jeden z tých večerov.

Po usadení a približne 10 minút pred odletom na sedačke 4B, po tom ako som si objednal nejaký chladený nápoj, som si otvoril svoju Bibliu aby som mal dobrý čas s Pánom. Bol to večerný let, ale ešte stále bolo trochu času na rozhovor pred tým ako sa vypnú svetlá. Tak som sa chvíľu modlil: „Bože prosím, daj mi možnosť aby som dnes večer mohol s niekým o tebe hovoriť.“

Bolo to takto jednoduché. Nerobím to vždy, ale v tú noc som to urobil.

Práve pred tým ako sa dvere na lietadle zavreli, dobehol nejaký muž. Vyzeral priemerne, mal okolo tridsiatky a sadol si vedľa mňa. Zjavne bežal a dalo sa vidieť, že len tak tak stihol let.

„Ahoj," povedal s úsmevom, počas toho ako si odkladal kufor a podával letuške svoj kabát.

Zobrala ho a potom sa ho spýtala či si dá niečo na pitie. „Krvavú Mary," odpovedal počas toho ako si bral spravodajský týždenník *Newsweek* ktorý bol položený pred ním.

Pozrel som sa naňho a predstavil sa mu. Jeho meno bolo Bob. Vymenili sme si priateľské pozdravy a vrátil som sa k mojej Biblii, kým sa on usádzal so svojim časopisom.

Let z Atlanty do Daytonu v Ohiu trval presne 60 minút. Keď som začal čítať, cítil som, že Boh odpovie na moju modlitbu týmto mužom. V tichosti nadšený som pokračoval v mojom čítaní a čakal som na svoju príležitosť.

Bob bol vrtký. Prechádzal z časopisu *Newsweek* na športový časopis *Sports Illustrated*, späť na *Newsweek*, a potom na *Sky* magazín leteckej spoločnosti. Z času na čas sa pozrel na moju otvorenú Bibliu a potom späť na to čo čítal on.

Čas išiel rýchlo. Keď som sa pozrel na svoje hodinky, všimol som si, že už letíme 20 minút. Pamätám si, že som rozmýšľal o tom, že ak má Boh niečo urobiť, tak si musí trochu pohnúť. Už sme boli skoro v polovici cesty!

Tak ako sa mi Bob zdal spočiatku priateľský, už počas letu neprehovoril žiadne ďalšie slovo. Robil si svoje a takisto aj ja. Uvažoval som nad tým, že začnem konverzáciu. Dokonca sa mi to zdalo ľahké, ale očakával som, že to urobí on, tak som pokračoval v čakaní.

Ako z jeho drinku ubúdalo, tak som sa rozhodol, že keď si objedná ďalší, tak začnem konverzáciu. Dve Krvavé Mary! To by malo stačiť na uvoľnenie akéhokoľvek muža.

Zakrátko signalizoval letuške, že chce druhú Krvavú Mary. Priniesla ju rýchlo a ešte rýchlejšie ju skonzumoval. Ako som sa pozeral, ako sa tá druhá Krvavá Mary míňa rýchlejším tempom ako tá prvá, tak som vedel, že už bol Bob zrelaxovaný, ako bolo treba. Tak som sa otočil aby som s ním viedol rozhovor.

„Bob, môžem sa ťa opýtať jednu otázku?" Začal som.

„Pravdaže, pýtaj sa," odpovedal počas toho ako sa rýchlo míňalo z jeho druhého drinku.

„Zaujímalo by ma niečo. Sedím tu už tridsať minút a čítam Bibliu. Viem, že si si to všimol. Bol som iba zvedavý, čo sa ti premietalo mysľou počas toho ako sedíš vedľa tohto muža, ktorý si číta Bibliu. Vedel by si mi k tomu povedať nejaký komentár?"

„Sranda, že sa pýtaš na toto. Sedím tu a čudujem sa, 'Prečo tento chlapík celý čas číta Bibliu? Čo z toho má?'"

„Som rád, že si sa to spýtal Bob. Dovoľ aby som ti na to odpovedal," rýchlo som povedal. „Jeden z dôvodov prečo ju čítam je, že Biblia má odpoveď na každú otázku, ktorú život prináša."

„To nemôže byť pravda," ihneď odpovedal s úsmevom.

„Áno, je to pravda," pokračoval som. „Chceš aby som ti to ukázal?"

„Samozrejme," odpovedal počas toho ako dopíjal drink.

Toto je teraz situácia v ktorej sa cítim neisto. Obyčajne to nerobím, ale túto noc som to vyskúšal. „Dobre, Bob, povedz mi nejaký životný problém, na ktorý by si chcel poznať odpoveď. Čo je v živote také, čomu nerozumieš? Povedz mi to a potom sa spolu pozrieme čo na to Boh hovorí v Biblii."

Keď som vyslovil tieto slová, tak si pamätám ako som premýšľal. „Kelly Talamo, toto bolo najhlúpejšie vyhlásenie, ktoré si kedy vo svojom živote povedal! Ako to vôbec dotiahneš do konca?

Predtým ako Bob niečo povedal tak nad otázkou premýšľal. Toto mi dalo nejakú chvíľu aby som sa nadýchol a taktiež som si mohol uvedomiť moju hlúposť. Áno, zhodnotil som, bol som v tom až po krk.

„Teda, nič mi nenapadá," premyslene odpovedal.

Bolo zjavné, že sa Bob snažil prísť s niečím hlbokým, a úprimne povedané som bol vďačný, že nič nepovedal.

Mohol som vtedy zmeniť tému. Ale zjavne som bol ťahaný nejakým sebavražedným prianím, a pokračoval som: „No tak Bob. Na niečo si spomeň. Máš nejaké otázky o živote, ktoré ti nie sú jasné?"

„No dobre," odpovedal, „je tu veľa vecí, ktorím nerozumiem, ale ani jednu momentálne neviem menovať." (Vyzerá to tak, že Krvavá Mary nepomáhala v triezvom myslení a išla proti mojej hlúposti).

Našťastie mi jeho odpoveď poskytla únikový východ, pretože teraz som mu mohol navrhnúť tému pre našu diskusiu ja. „Tak sa na to pozrime," pokračoval som, a tento krát som konverzáciu smeroval do oblasti, o ktorej som si myslel, že by som ju mohol zvládnuť. „Máš doma nejakú záhradu, alebo dvor?"

„Áno," odpovedal, „mám záhradu. Čo hovorí Biblia o záhradníčení?"

„Hovorí veľa o záhradníčení. Dokonca nám dáva náhľad na to prečo tu sú buriny a prečo je záhradníčenie taká drina. Zaujímalo ťa niekedy prečo tu sú buriny a toľké problémy v tvojej záhrade?"

„Samozrejme," odvetil. „Každého to zaujíma. Z buriny idem zošalieť."

„Áno, to poznám," pokračoval som. „Ale nechcel by si vedieť prečo existuje?"

„Hej, no som zvedavý."

Keď som otváral Bibliu, tak si spomínam, ako som premýšľal o tom ako blízko som bol k tomu aby sa ukázala moja ignorancia. V tichej modlitbe som vyjadril svoju úľavu: „To bolo tesné. Ďakujem ti, vzácny Ježiš."

Čo keby sa ma tento chlapík spýtal na jednu z desiatich najťažších teologických otázok o Biblií? Čo by som vtedy robil? Jednoduché. Povedal by som mu, že neviem. Ľudia si ctia úprimnosť a pravá pokora môže byť veľmi mocná.

Ale teraz som mal príležitosť aby som spravil niečo praktické, niečo čo som mal vedieť už aspoň 15 rokov, odkedy som profesionálne v záhradníckom podnikaní. Ale ktorú časť Biblie by som mu mal ukázať, aby nadväzovala na buriny? Prvá pasáž, ktorá mi prišla na myseľ bola Rimanom 8:19.

„Prečítajme si to spoločne, Bob," začal som. Naklonil sa ku mne bližšie a začal sledovať Pavlove slová, ktoré som čítal. „*'Lebo stvorenstvo túžobne očakáva zjavenie Božích synov.'* Vidíš, Bob, Biblia hovorí, že stvorenstvo na niečo čaká. A nie iba to, všimni si ten postoj. Túžobne."

Práve v tomto momente sa celá atmosféra zmenila. Bolo to ako keby tam nič a nikto okolo nás nebol. Žiadne zvuky, žiadne letušky, žiadna Krvavá Mary. Božie slovo malo neuveriteľne upokojujúci efekt, a dokonca aj na tých, ktorí Božie Slovo nepoznajú.

Bob prikývol, že rozumie, tak som pokračoval veršami 20-21. „*'Stvorenstvo nebolo totiž podrobené pominuteľnosti z vlastnej vôle, ale skrze toho, ktorý ho podrobil. Trvá však nádej, že aj samo stvorenstvo bude oslobodené z otroctva skazy do slobody a slávy Božích detí.'*"

Ba chvíľu som urobil pauzu, iba preto aby som sa uistil, že tie slová stihol vstrebať. Potom som pokračoval, „Vidíš Bob, tu sú výsledky toho čo sa stalo po Adamovom páde v Záhrade Eden, po tom ako Boh preklial zem. Biblia nám tu hovorí, že odvtedy tu sú tŕne a bodliaky – pre nás burina. A Adam s nimi musel pracovať a obrábať zem v pote svojej tvári."

„Nás tiež táto situácia konfrontuje. Ale je tu aj svetlá stránka tohto všetkého – útek z nášho sveta burín. Stvorenstvo nie je iba prekliate, má aj túžbu, a tou je, že všetko bude znovu obnovené. Pozri sa tu, dokonca vzdychá.“

V tomto momente som prečítal verš 22: „*'Vieme totiž, že všetko stvorenstvo až doteraz spoločne vzdychá a spoločne trpí pôrodné bolesti.'*“

„Vidíš Bob, preto máme buriny. Boh preklial zem pretože sme ho neposlúchli a stvorenstvo sa nachádza v probléme. Ale aj napriek tomu všetkému, to Boh chce dať do poriadku – odstrániť buriny.“

Pozrel som sa na Boba a stále sa zdalo, že je so mnou. Ale pre istotu som sa spýtal:

„Dáva ti to zmysel?“

„Je to veľmi zaujímavé,“ odpovedal. „Nevedel som o tom.“

„A ešte to bude lepšie. Boh nás nechce zbaviť iba buriny, ale nás samých. Verš 23 hovorí o nás: *'A nielen to, ale aj my, ktorí máme prvotiny Ducha, sami v sebe vzdycháme a očakávame adoptívne synovstvo, čiže vykúpenie svojho tela.'*“

„Vidíš, Bob, hovorí sa tu, že aj ľudia vzdychajú. Vzdycháme, pretože vo svojej hĺbke vieme, že toto nie je všetko čo tu je. Musí tu byť viac. Naša vlastná prázdnota nám hovorí, že v živote musí byť niečo viac ako iba naše denné aktivity. Môžeme skúsiť rôzne druhy aktivít aby sme v nás tieto prázdne miesta zaplnili. Ale zanedlho zistíme, že sa to jednoducho nestane. Skutočným problémom je to, Bob, že mimo Boha sme všetci prázdny.“

Vyzerá to, že ho moje slová zasiahli. Iba tam sedel, s jemne otvorenými ústami a chvíľu pozeral na Bibliu.

Nakoniec povedal, „To dáva zmysel. Skúšal som toho už veľa a nefungovalo to. Vyzerá to, že nech sa akokoľvek veľmi snažím, tak sa vždy tú prázdnotu snažím vyplniť niečím novým. Dáva to zmysel.“

Potom sa mi Bob otvoril. Vypustil prúd vecí o jeho manželstve, jeho deťoch a jeho frustrácií v práci. Jednoducho som tam sedel a zanietene som ho počúval. Hlboko som sa o neho v týchto momentoch zaujímal a najlepším spôsobom ako mu prejaviť svoje pocity bolo jednoducho počúvať. Ľudia si to vážia.

Keď dokončil, tak som sa ho spýtal, kde žije. Jeho dom nebol veľmi ďaleko od letiska, tak som sa ho spýtal, či by bol ochotný sa so mnou stretnúť v ďalší večer na večeri, kde by sme pokračovali v diskusií. Povedal, že by bol rád, keďže jeho manželka a deti už na zajtra majú plán a bol by sám.

Povzbudil som ho aby popremýšľal nad výrokmi Ježiša Krista a začal si od Boha prosiť aby mu zjavil kým Ježiš Kristus bol. Ubezpečil som ho, že ak otvorí svoje srdce Bohu, tak k nemu príde s odpoveďou, ktorá zmení jeho život z otázok na porozumenie.

Keď prikývol, tak som začul ten známy hlas, ktorý nás poprosil o to aby sme sa pripútali, keďže sme sa priblížili k našej destinácií Daytonu v Ohiu.

Bolo toho toľko čo som k tomu mohol pridať, ale cítil som sa veľmi spokojný s tým, že nejaké veci nechám len tak otvorené, kým sa s ním nestretnem na večeri. Z mnohých duchovných konverzácií, ktoré som s ostatnými doteraz mal som prišiel na to, že na prvom stretnutí nie je najlepšie aby boli všetky otázky zodpovedané. Ľudia potrebujú čas na to aby spracovali pravdy a aby Boh tie pravdy v tomto čase použil na vybudovanie skutočného záujmu a vnútorného hladu.

Teda, to je moja filozofia.

Ako som sa naklonil späť, kvôli príprave na pristátie, tak som sa cítil celkom spokojne a bol som vďačný za to ako to s Bobom išlo. Ale bol som úplne nepripravený na to, čo sa dialo potom.

Ešte pred tým, ako som sa oprel o moje sedadlo, ocitol som sa pohľadu, z očí do očí, visiacej hlave, ktorá bola iba pár centimetrov od môjho nosa.

„Povedz mu aby prijal!“ tá hlava zakričala. „Povedz mu aby prijal!“

Otázky do diskusie

Kapitola 9 – Let 588: Počkaj na druhú Krvavú Mary

1. Akú rolu hrala Kellyho modlitba v stretnutí s Bobom?
2. Robí modlitba rozdiel v pohľade na otvorené príležitosti? Zamysli sa na chvíľku a vymenuj rozdiely, ktoré podľa teba modlitba robí.
3. Čo si myslíš o tom ako začalo toto stretnutie? Mal ho Kelly nechať tak, až kým mu priniesli druhú Krvavú Mary?
4. Čo si myslíš o vyjadrení, ktoré Kelly povedal: „Čokoľvek sa ma spýtaj a potom sa spolu pozrieme čo na to Boh hovorí v Biblii.“ Bolo to arogantné?
5. Čo si myslíš o tom s čím Kelly nechal Boba? Ty by si sa ho spýtal či nechce prijať Krista, alebo by si to nechal tú večeru na ďalší deň?
6. Prečítaj si Kolosanom 4:2-6. Čo nám v tejto pasáži hovorí Boh o modlitbe?
7. V 2. liste Korinťanom 9:19-22 hovorí Pavel nejaké odvážne vyhlásenia o získavaní ľudí. Aký vplyv majú tieto vyhlásenia na tvoje myslenie?

kapitola 10

let 588:
obkľúčený Leom

Stalo sa mi už veľa zvláštnych vecí pri cestovaní lietadlom.

Boli to rýchle, násilné poklesy výšky, kedy mi srdce zrazu prestalo biť a bolo v mojom hrdle, pričom žena, ktorá sedela vedľa mňa sa do mojej ruky zapichla svojimi nechtami niekoľko centimetrov.

Sedel som vedľa dieťaťa, a taktiež vedľa predajcu, ktorím bolo zle z lietania. Sedel som a pozeral som sa zo svojho okienka na päť mužov, ktorí dva a pól hodiny vymieňali jednu pristávaciu žiarovku.

Divné veci sa vo svete lietania dejú stále. Ale nikdy som nebol svedkom niečoho tak neočakávaného a bizarného ako toto.

Ako som povedal, ešte som sa ani neoprel o operadlo – a práve som začal chváliť Boha za čas s Bobom – keď sa muž, ktorý sedel za nami, úplne predklonil cez moje operadlo.

Naklonil sa prakticky až do môjho lona, kde položil svoju ruku na moju Bibliu a začal opakovať znovu a znovu, „Povedz mu aby prijal! Povedz mu aby Prijal!“ Bol som ako omráčený. Bob a ja sme na neho pozerali absolútnom nemom úžase.

Stále pokračoval: „Už ideme pristávať a už nikdy neuvidíš tohto chlapíka. Nedovoľ mu z tohto plánu iba tak odkráčať bez toho aby to prijal.“

Samozrejme, ja som hneď vedel o čom to rozpráva. Tlačil na mňa aby som sa s Bobom modlil a aby prijal Krista hneď tu. Pre tohto chlapa mohlo čakanie na zajtra znamenať úplné zlyhanie.

Za iných okolností, by vášeň a nadšenie tohto muža urobilo dojem. Ale vzhľadom na to ako som túto situáciu s Bobom čítal ja, som si myslel, že jeho metodika v tejto situácií nie je veľmi žiadaná.

V snahe zachrániť tento moment som sa otočil na Boba a snažil sa mu vysvetliť: „To o čom rozpráva je to, že ak si chceme užívať život, ktorý nám Kristus ponúka, tak si to vyžaduje rozhodnutie. Keď sa pozrieš na Kristove vyjadrenia, tak tu je bod v ktorom sa musíš rozhodnúť vo veci, kto je tvoj Záchranca a Pán. Ak chceš Ježiša, tak sa po neho musíš načiahnuť a prijať dar, ktorý nám Boh zadarmo ponúka vo svojom Synovi.“

Náš nový priateľ sa vopchal do rozhovoru a začal na Boba tlačiť: „Pozri sa, nemohol som si pomôcť, ale posledných tridsať minút som vás počúval. To čo ti tento muž hovorí je pravda. Nečakaj na prijatie Ježiša. Je to to najlepšie rozhodnutie, ktoré v živote môžeš urobiť. Ospravedlňujem sa za vyrušenie, ale už som nemohol byť ticho.“

V tomto bode prišla letuška a ako bolo zjavné, chcela sa trochu porozprávať s našim novým priateľom. Ale ten muž to pochopil a rozhodol sa vrátiť do svojej vlastnej sedačky.

V snahe zachrániť škody som sa otočil na Boba a jemne som spomenul, že som bol takisto prekvapený ako on.

„To je v poriadku – nevadí mi to,“ odpovedal Bob.

Chvalabohu, už nebol čas aby sme čokoľvek povedali. O nejakú chvíľu lietadlo pristálo a my sme išli svojou cestou. Bob a ja sme si vymenili telefónne čísla a dohodli sme sa, že sa večer pred tým, ako pôjdem späť na letisko, stretneme.

Ako som išiel po môj kufor, tak som si celú situáciu prehral v mojej mysli. To bola ale jazda. Vždy si rád, keď ti príde na pomoc ďalší veriaci. Ale nikdy som nezažil, ani som neočakával nič také, ako čo sa udialo. Prinajmenšom to bolo divoké.

Pri batožinách som si všimol nášho nového priateľa ako prechádza asi 18 metrov odo mňa. Zobral si kufor a išiel von dverami. Bol som viac zvedavý ako podráždený, chcel som s ním hovoriť a dozvedieť sa niečo viac o jeho príbehu. Pre mňa je vzrušujúce to ako Boh v živote koná zvláštnymi a prekvapujúcimi cestami, a podozrieval som tohto muža, že bude mať nejaké zvláštne príbehy, ktoré by mi mohol povedať.

Ale vyzeralo to, že sa nebudeme mať možnosť porozprávať, keďže môj kufor ešte neprišiel. Konečne prišiel. Zobral som ho a namieril som si to k požičovni áut – a bol som milo prekvapený, že som tam našiel tohto muža ako s trpezlivosťou čaká na kraji cesty na taxík.

Prišiel som k nemu a vystrel som svoju ruku. „Ahoj, nemôžem uveriť tomu, že sa aj takto formálne stretávame. Volám sa Kelly Talamo.“

„Ahoj,“ odpovedal rozpačitým tónom. „Moje meno je Leo. Pozri sa, myslím si, že by som sa mal ospravedlniť za môj výbuch v lietadle. Počúval som ako tomu mužovi celý čas rozprávaš. Žasol som nad tým ako sa tá konverzácia vyvíjala. Posunul si to na duchovnú sféru tak rýchlo. Bolo to ako umenie. Nemohol som sa dočkať kedy to zakončíš modlitbou, ale nedočkal som sa. Nechcel som aby ten chlapík opustil lietadlo bez modlitby. Dúfam, že som to všetko neskazil!“

Moja prvá reakcia v lietadle bola, že pravdepodobne všetko skazil. Ale vedel som, že výsledok bol na Bohu a chcel som aby sa Leovi uľavilo.

„Teda Leo," povedal som, „veľmi rád ťa spoznávam. Dovoľ mi aby som ti povedal, že viem, že Boh bol ten, kto viedol tú konverzáciu a ty si ju neskazil. Ale musím ti povedať, že sa mi ešte nestalo aby do toho niekto tak skočil. Vôbec som netušil, že si to počúval."

„Všimol som si, že máš otvorenú svoju Bibliu a tak som si myslel, že si veriaci," povedal. „Sledoval som ťa celý čas a bol som dojatý tým ako sa celá tá vec vyvíjala. Akonáhle som videl kadiaľ to smeruješ, tak som sa začal za teba modliť. Veľmi rád by som to takisto dokázal robiť."

„Leo," povedal som, „pri tvojom ďalšom cestovaní lietadlom popros Boha o príležitosť a kráčaj v Duchu. Keď si v Duchu uvidíš, keď prídu. Ale chcel by som o tebe vedieť viac. Čo ti prináša také nadšenie? Stále si taký odvážny?"

Na chvíľu zaváhal – a potom mi povedal príbeh, ktorý môj let 588 urobil ešte viac úžasným.

„Nie, Kelly. Počúvaj ma. Mám päťdesiat rokov. Som kresťanom iba jeden rok. Väčšina môjho života bol chaotický. Moja manželka je silným Kresťanom a pätnásť rokov mi hovorí o Kristovi a čo pre môj život môže všetko urobiť. Je najlepšou ženou na svete a videl som, ako ju Kristus zmenil z vnútra. Nikdy nemôžem poprieť, že to čo vravela by nebolo pravdou, ale nechcel som aby ani kúsok môjho života niekto, okrem mňa, riadil. Stálo ma to takmer život mojej manželky aby ma to zobudilo."

Leo pokračoval v rozprávaní svojho príbehu v úprimnosti. „Minulý rok tohto času, sme spolu s manželkou mali najhoršiu hádku v našom živote. Obaja sme kričali a hádali sa. Bolo to strašné. Povedala veľmi jasne, že toho už má dosť a že odo mňa nadobro odchádza. Nechcela to, ale vedela, že už bol koniec. A ohľadne mňa, nebol som ochotný zlepšiť situáciu."

„Odišla z domu totálne vytočená a v skutočnom hneve. Vedel som kam išla a po hodine nafukovania sa, som sa rozhodol, že za ňou pôjdem a nájdem ju."

„Asi po 10 kilometroch po hlavnej ceste som prišiel k rušnej križovatke, ktorá bola regulovaná blikajúcim výstražným svetlom. Bol upršaný večer a doprava pomalá."

„Predo mnou som videl policajné svetlá a na križovatke zaparkovanú ambulanciu. Okamžite som si bol vedomý toho, že sa tam stala nejaká nehoda. Ako som sa k miestu priblížil tak som sa zhrozil, pretože auto, ktoré bolo v strede križovatky vyzeralo ako naše. Bolo narazené z boku a bolo úplne na kašu. Okamžite som si uvedomil, že to bolo naozaj naše auto!"

„Stiahol som na kraj a bežal som ku križovatke. Policajt ma rýchlo zastavil a povedal mi aby som nešiel bližšie. Povedal som mu, že v aute bola moja manželka, že musím ísť za ňou. Ale keď sme sa otočili k vraku, videli sme, že sanitka odchádza so zapnutou sirénou. Povedal mi, že moja manželka bola v sanitke a že bola ťažko zranená."

„Naskočil som späť do auta a nasledoval som sanitku až do nemocnice. A ako som zrýchľoval aby som ju dobehol, tak Boh pracoval s mojim srdcom. Začal som si prehrávať posledných pätnásť rokov môjho života. Ako som to robil, počul som hlas mojej manželky ako neustále hovorí: „*Leo, všetko čo naozaj od teba chcem je aby si sa stal Kresťanom a žil svoj život pre Boha.*"

„Povedala to mnoho, mnoho krát, ale tentokrát to bolo prvý krát čo som to naozaj *počul*. V tomto momente som si uvedomil, že to čo som na tomto svete skutočne miloval bolo v tej ambulancií a v tú noc som ju mohol stratiť.

„Bol som zlomeným mužom. Tam vo svojom aute, keď som nasledoval tú sanitku, modlil som sa so slzami, aby mi Boh odpustil moje hriechy a prišiel do môjho života. Dal som Kristovi svoj život práve tam."

„Moja manželka prežila. Teraz znovu budujeme naše životy a Boh znovu vytvára niečo nádherné."

Trošku dotknutý, pokračoval: „Jasne som v tú noc videl, že som vyše polovicu môjho života premrhal. Bolo mi z toho zle a povedal som Pánovi, že tie roky ktoré mi zostávajú nechávam

jemu. Tak teraz každú možnosť, ktorú mám, využívam na hovorenie ľuďom o Ježišovi Kristovi a o tom čo urobil v mojom živote. Som mu zapredaný."

Nemohol som chvíľku reagovať. Jednoducho som na neho pozeral v úžase. „Leo, ty si môj večer skrášlil. Ďakujem, že si so mnou zdieľal svoj príbeh. Poďakujme spoločne Bohu za dnešné spoločenstvo."

Práve tam, na Daytonskom letisku, blízko expresného miesta na vyzdvihnutie pasažierov spoločnosti Avis, sme si užívali spoločenstvo, dvoch cudzincov, ktorí sú teraz hlboko spojení Ježišom Kristom. Podal som mu ruku a poďakoval sa mu.

Od začiatku do konca, od nástupu do lietadla k batožinám, všetko čo sa dialo, sa udialo za menej ako 90 minút. V tomto krátkom čase som sa stal Božou návnadou pre Boba. Evanjelium bolo zdieľané. Bol som zaslepený svojim vlastným obkľúčením – a dvaja bratia skončili tak, že jeden druhého povzbudili.

Áno, to teda bol skutočne *prvotriedny* let.

Otázky do diskusie

Kapitola 10 – Let 588: Obkľúčený Leom

1. Čo si myslíš o Leovom odvážnom kroku, ktorým chcel pomôcť Kellymu? Veríš tomu, že Leo pokazil dobrý moment?
2. Čo si myslíš, že bolo v jadre Leovej vášne?
3. Zdieľaj svoje myšlienky o Leovej manželke a o tom čo sa v ten daždivý večer udialo.
4. Poznáš niekoho ako Leo, niekoho o kom si myslíš, že ho Boh asi nikdy nedosiahne? Ak áno, modlil si sa za neho v blízkej dobe?
5. 2. list Korinťanom 5:17 je úžasná pasáž. Čo si myslíš, čo znamená?
6. Ber do úvahy vytrvalosť Leovej manželky. Pozastav sa teraz a modli sa za svojho priateľa, ktorý je v podobnej situácií.

kapitola 11

let 588:
čo s Bobom?

Po duchovnej húsenkovej dráhe s Leom som neočakával v ďalší deň nič menej ako totálne úžasné stretnutie na večeri s Bobom. Po väčšinu dňa som bol zaneprázdnený mojimi naplánovanými schôdzkami. Niekoľko krát počas mojich stretnutí som si urobil pauzu, chválil som Boha a žiadal som ho o požehnanie večere v ten večer.

Vybral som k stretnutiu veľmi relaxačné miesto – reštauráciu so slovom „priateľský" v názve. Ak bol toto indikátor toho čo príde, tak som očakával, že Boh a ja zahráme homerun. Čo sa mohlo pokaziť?

Prišiel som o desať minúť skôr a vybral som pekný stôl pre dvoch, ktorý sa nachádzal v rohu, preč od všetkého o čom som si myslel, že by mohlo byť rozptýlením. Urobil som všetko čo bolo v mojich silách aby som sa na stretnutie s Bobom pripravil – vrátane extra modlitieb a čítania si Biblie počas dňa.

Myslel som si, že sa udejú veľké veci v Bobovom živote a vyzeralo to, že znovu budem návnadou. Ale tento raz to s Bobom ukončíme s „prijatím," ako by povedal Leo. Áno, predpokladal som to so sebavedomím, že dnes sa to udeje.

Jasne som Boba videl cez okno, keď parkoval svoje auto. Dobre oblečený a dochvíľny sa svižne pohol smerom k reštaurácií. Vyzeral ako muž, ktorý mal smerovanie. Keď vchádzal dverami a začal ma hľadať, tak som bol celý uchvátený nadšením. Uvidel ma, namieril si to k nášmu stolu a vystrel svoju ruku.

Zdalo sa, že sa všetko hýbe šťastným a predvídateľným smerom – a to bola moja veľká chyba. Božie obkľúčenia nikdy nie sú predvídateľné. Mal som to vedieť z mojej minulosti, že je nemúdre čokoľvek očakávať podľa nejakých štandardov. Mal som to vedieť, ale nevedel som.

Za krátko bolo evidentným, že Bob mal značne väčší odstup ako keď sme spolu hovorili v lietadle. Náš rozhovor bol srdečný a jeho tón bol priateľský. Nikdy sa nestalo, že by sme nemali čo povedať, ale určite sa niečo zmenilo. Niečo čo som nevedel dobre definovať. Bol medzi nami nejaký neviditeľný múr.

Zo začiatku bolo tento rozdiel ťažké definovať. Ale ako sme pokračovali v rozhovore, tak bolo stále jasnejšie, že hovorím s veľmi odlišným mužom. Za menej ako dvadsaťštyri hodín sa Bob zmenil z otvorenej knihy na uzamknutú pevnosť. Teraz som tu sedel s osobou ktorá naznačovala a vyzerala, že nemá žiadne duchovné potreby.

Aj tak som to skúsil. Spýtal som sa ho na jeho deň, ako prebiehal a ako sa má jeho rodina. Povedal dosť vecne, že to bol dobrý deň a, že jeho manželka a dieťa boli radi, že sa vrátil.

Spýtal som sa ho či mal možnosť popremýšľať o tom, o čom sme sa rozprávali v lietadle. Toto bolo to miesto, kde som objavil prečo bol teraz iný.

„Som veľmi rád, že sme mali ten rozhovor minulý večer," začal. „Naozaj si mi pomohol v tom, aby som sa vrátil k niečomu, od čoho som odišiel pred niekoľkými rokmi. V skutočnosti som sa s manželkou o tom rozprával hneď ako som prišiel domov. Toľko mi to zvykla pripomínať, že som na to aj zabudol."

Doteraz to znelo dobre, ale stále som cítil niečo čo nebolo veľmi správne. Ale, ako pokračoval, tak sa to veľmi jasne všetko vyjasnilo.

„Pozri sa Kelly, prešiel som si v živote duchovným obdobím asi pred troma rokmi. Čítal som a študoval a veľmi som napredoval. Môj život bol plný pokoja a šťastia. Nikdy predtým som s tým nemal taký kontakt. Veci sa mali veľmi dobre. Ale keď som dostal novú prácu, tak som začal byť veľmi zaneprázdnený. Stratil som moje zameranie a začal som kráčať preč od toho čo som sa duchovne učil. A odvtedy za to platím."

Bol som zmätený. O žiadnej z týchto duchovných vecí mi minulú noc nehovoril. Prečo mi to nepovedal, keď sme otvorili Písmo? Teraz som počúval ešte s väčším záujmom. Viem, že tým niekam smeruje a podozrieval som, že sa z výsledku asi zbláznim.

„Ako som sa minulú noc rozprával s manželkou," pokračoval, „pomohla mi uvedomiť si, kde sa veci začali zhoršovať. Všetko mi teraz dáva zmysel, a ty si mi s tým naozaj pomohol, Kelly. Bál som sa zlých vecí. Byť duchovnou osobou je najdôležitejšia zložka môjho života. Teraz to vidím. Dnes som sa rozhodol, že sa musím vrátiť späť do štúdia Scientológie."

Bam! Čo? Robíš si zo mňa srandu? Scientológia! Sedel som tam bez emócií. Nepočul som to slovo, že nie? Nie. V žiadnom prípade. Možno povedal *genealógia*? Alebo možno...

„Nie," vnútorný hlas ma opravil, „počul si presne to čo povedal. Tento muž práve povedal, „ďakujem ti, Kelly Talamo, za to, že si mi pomohol vrátiť sa k Scientológií."

Myslím si, že budem zvracať. Jednoducho som nemohol uveriť svojim ušiam. Bola to otočka o 180 stupňov obrovských rozmerov. Nikdy som predtým nezažil nič také ako toto. Pozbieral

som si svoje myšlienky, nejako sa upravil a tak rýchlo, ako som dokázal, som sa snažil v pokoji pokračovať.

„Bob, počkaj chvíľku. Naozaj si cením to čo si mi práve povedal. Ale zaujíma ma, prečo si to nespomenul minulý večer?“

„Vôbec som o tom minulý večer nepremýšľal,“ chladno odpovedal. „Práve som ti povedal, že až keď som hovoril s manželkou, tak som si uvedomil ako ďaleko som sa od učení vzdialil. Pripomenula mi, že už sme mali to o čom si mi hovoril.“

„Bob,“ povedal som, „dovoľ mi aby som sa ťa niečo spýtal. Mal si možnosť rozmýšľať o tvojom osobnom vzťahu s Bohom cez Ježiša Krista? Čo robíš s tým čo o tom hovorí Biblia?“

„Oh, niekedy sa na to pozriem. Ale teraz som si uvedomil koľko som zameškal zo Scientológie. Moja manželka a ja sme už našli čo funguje. A... dám si kurací grilovaný tanier,“ povedal čašníčke, keď si všimol, že tam stojí.

„Prepáč Bob, nejako mi to nedopína. Pomôž mi aby som v tom mal jasnejšie. Ak si už niečo mal čo fungovalo, tak prečo to potom nefungovalo?“

Nezaváhal. „Oh, jediný dôvod prečo to prestalo fungovať je, že som odišiel od učení. Je to tak jednoduché. Ty si nič neobjednáš?“

„Áno, dám si tiež kurací grilovaný tanier,“ povedal som čašníčke. „A na pitie vodu. Veľa vody.“

Prajem si aby som mohol povedať, že som zmenil Bobove myslenie počas tejto večere. Prajem si aby som mohol povedať, že veci nabrali iný smer. Nenabrali. Celá večera pokračovala rovnakým smerom. Bolo to ako keby som hovoril s úplne iným človekom. Nič ho nepohlo. Nič ho nezasiahlo. Neboli žiadne jemné pohľady, žiadne otázky, a ani náznak osobnej potreby. Bolo to ako keby na jeho myseľ bol položený závoj. Aj keď som zhrnul niektoré veci, o ktorých sme hovorili večer pred tým, tak na to reagoval iba povrchným uznaním, že sme o tom hovorili. Bol úplne vytrhnutý z toho jemného momentu v lietadle.

Moje srdce bolo ťažké. Ako sa to mohlo stať, Bože? Čo spravilo takú drastickú zmenu v živote tohto muža, v tak krátkom čase?

Nerozumel som tomu. Bol som úplne zmätený. Čo bolo horšie, bolo, že mi stále ďakoval, že som ho priviedol späť k jeho „duchovným zmyslom.“

Nakoniec som mu priamo povedal, že by som ho nikdy neviedol k Scientológií a, že rozprávame dvoma úplne rozličnými duchovnými jazykmi. Na toto reagoval viac chladne a s akousi istotou ma informoval, že smer ktorý si vybral, bol preňho ten najlepší.

„Som znovu duchovne prebudený,“ povedal.

Nie, nestal sa duchovne prebudeným. V skutočnosti zaspal. Konečne prišiel čas aby som zo seba striasol prach a namieril som si to do lietadla. Aj keď sme niekoľko minúť pokračovali v rozhovore, tak bola táto konverzácia na k-o-n-c-i.

Keď sme sa postavili a boli pripravený odísť, tak som cítil, že som začal rozumieť Bobovej situácií trochu viac. Zjavne na neho mala vplyv jeho manželka. Ale to čo je dôležité je, že vymenil Božie zjavenie za ľudskú rozumnosť. Keď sa to stane – keď nejaké dôvody vyradia vieru – tak môžeš označiť tohto chlapíka za mŕtveho. Ak Boh neurobí ďalší ťah a znovu ho neobkľúči, tak tento človek zostane bezradne vonku, za bezpečnými múrmi Kráľovstva. Nemôžeš si vymyslieť svoju cestu do Kráľovstva. Vchod je daný iba zjavením. Nikto nemôže nič vymyslieť aby sa tam dostal. Bodka!

Keď sme sa odzdravili, tak som to naposledy skúsil. Zdôraznil som mu, že skutočné naplnenie a spokojnosť v jeho živote môže prísť iba z osobného vzťahu s Ježišom Kristom a, že z dlhodobého hľadiska, si môže byť istý, že Scientológia zanechá jeho a aj jeho manželku veľmi prázdnych. Iba sa usmial, podal mi ruku a poďakoval mi.

Bolo to ako by som podával ruku mŕtvemu mužovi.

Keď som sledoval Bobovo auto, ako sa stráca v premávke, tak som sa to celé už nesnažil pochopiť. Iba som sa za neho pomodlil.

A uvedomil som si, že som premýšľal, „kde bol Leo, keď som ho naozaj potreboval?“

Dnes večer mi naozaj veľmi chýbal.

Otázky do diskusie

Kapitola 11 – Let 588: Čo s Bobom?

1. Stalo sa ti už niečo takéto? Povedz o tom.
2. Ako môže byť niekto takým vnímavým v jeden deň a za menej ako 24 hodín tak chladným?
3. Vyzerá teraz ten čas s Bobom v lietadle ako premárnený?
4. Premrhal Kelly v lietadle skutočnú príležitosť s Bobom?
5. Vyjadri sa nejako k tomuto vyjadreniu: „Bob vymenil Božie zjavenie za ľudskú rozumnosť.“ Je Kresťanská viera založená na rozumnosti alebo zjavení? Aký je rozdiel?
6. Mal byť Kelly viac súcitný a mal mať viac rešpektu k Bobovmu kroku späť k Scientológii? Nie je to predsa lepšie ako nemať žiadnu vieru?
7. Na stupnici od 1-10 (10 = najvyššie hodnotenie), ohodnoť svoju znalosť kultov.

kapitola 12

ako sa máš?

Už si sa niekedy prichytil, že žiješ svoj život v zhone?

Ja už určite áno.

Prečo to tak je? Skutočne tým dosiahneme viac? Tak, aj keď možno môžeme hovoriť nekonečné výhovorky o tom, ako to prináša rýchle napredovanie, naozaj ma zaujíma, či v skutočnosti dosiahneme viac. Problém je, že to naozaj *vyzerá* tak, že sme dosiahli viac, a možno nás práve iba tento vzhľad motivuje k tomu aby naša napodobenina kolieska pre škrečky zostala v pohybe.

Jeden konkrétny jesenný deň som sa veľmi ponáhľal. Tak veľmi som sa ponáhľal, že som váhal či sa zastavím natankovať. Tento detail mohol úplne pokaziť moje celé ráno. Ale keď na mňa zasvietilo varovné svetlo na prístrojovej doske, vedel som, že to už viac nemôžem odkladať. Neochotne som zišiel na jednu z mnohých benzínových staníc v našej oblasti.

Väčšinou tu rád zastavujem. Tieto miesta boli vytvorené pre chlapíka ako som ja. Je tu miesto, kde môžeš natankovať svoje auto, zobrať si niečo pod zub, skontrolovať si správy, urobiť fotokópie, doplniť svoj super 1,5 litrový pohár iba za jeden dolár, poslať fax a prečítať si titulnú stránku časopisu *USA today*, všetko prakticky v rovnakom čase. Prečo ešte vôbec potrebujeme hotovosť! Plastová karta funguje naozaj dobre. A keď môžem zvládnuť toľko malých detailov za menej ako 10 minúť, tak potom, hej, volajte ma efektívnym!

Ale v tento konkrétny deň nebol čas na všetky tieto doplnky. Bolo to iba natankovanie, žiadne iné veci. Keď som robil s pumpou, rýchlo som sa pozrel do vnútra obchodu. To čo som videl bol hororový pohľad, pre chlapíka, ktorý sa ponáhľa. Rad! Nemohol som tomu uveriť.

„Práve v tomto čase tu nemôže byť rad," pomyslel som si. Čo urobím? Nemôžem čakať v rade. To je nemožné. Za 10 minút už niekde musím byť, a to miesto je vzdialené 15 minút odtiaľto.

V úzkosti som začal kreatívne myslieť. (Vyčerpané možnosti sú živnou pôdou pre kreativitu.) Čoskoro som mal svoju odpoveď. „Viem čo urobím," pomyslel som si, keď som si siahol do vrecka aby som si skontroloval moju rezervu hotovosti. Tu to bolo – chrumkavá desaťdolárovka.

„Áno, to je ono. Natankujem presne za 10 dolárov, pôjdem priamo k radu. Potom pôjdem priamo k pokladni a poviem, 'desať dolárov na pumpu číslo dva.' Potom položím desať dolárov na pult a odídem."

„Áno, to je ono. Už som to predtým urobil. Ľudia chápu ľudí ako som ja. Jediný dôvod prečo by sa niekto nahneval by bol, ak by mysleli iba na seba, alebo ak by som nemal presnú sumu. Áno, to je to čo urobím."

Keď na pumpe ukázalo presne desať dolárov, tak som sa usmial. Moje kalkulácie a plány vyzerali byť perfektné. Bingo! Som čarodejník!

Keď som dal pumpu na svoje miesto tak som pobehol do obchodu cez dvere – ale na moje počudovanie, rada s ktorou som počítal nejako zmizla. Ľudia tu boli, ale nie rada.

„Wau," pomyslel som si, „ toto bude ešte ľahšie ako som si myslel." Rýchlo som išiel k pultu a vytiahol moju desaťdolárovku, pripravený položiť ju a utiecť, presne ako som plánoval. Moja jediná prekážka teraz bolo dievča za pultom, ktoré nevyzeralo, že by bola nejakým problémom.

Keď som sa k nej naklonil s mojou desiatkou v ruke, pripravoval som sa na to, že ju tam rýchlo položím a zrýchlene utečiem. Ale predtým ako bloček stihol padnúť na pult, tak som bol zastavený hlasom. Vieš, ktorý hlas myslím. Jeho hlas. Tichý, malý hlas Ducha Svätého.

„Time out!" povedal hlas.

Všimol si si niekedy aký je Duch Svätý rýchly? Dovoľ aby som to povedal takto. Svetlo cestuje približne 300,000 kilometrov za sekundu. To je sedem a pol krát okolo zeme za sekundu. Pekne rýchlo, čo?

Áno, je to veľmi rýchlo, ak to neporovnávame s rýchlosťou Ducha Svätého. Môže povedať za pol sekundu viac ako by si mohol myslieť za hodinu. Je to *rýchlosť* a *dopad* slov, ktoré ťa dostanú. Preniknú do teba. A prienik je ten problém. To čo Duch Svätý hovorí je krištáľovo jasné a veľmi priame. Je to tiež extrémne osobné a zarezáva sa to priamo do srdca.

Ako sa desaťdolárový účet presúval z môjho vrecka na pult, tak som počul: „Kelly, čo robíš? Čo je také dôležité, že sa tak ponáhľaš? Kam ideš? Je to spôsob života akému si sa naučil odo mňa? Nedochádza ti to?"

Päť prenikajúcich otázok, za sebou idúcich, ako strely, medzi ktorými je prestávka menej ako sekunda. Každá z nich bola hodná odpovede, ktorú som nemal. Počas toho moja desaťdolárová účtenka pristála tomu dievčaťu na ruke a celý proces sa zmenil. Keď sa zmenilo moje nastavenie mysle, tak sa zmenilo aj niečo iné. Môj pohľad. Žena za pultom sa zrazu premenila z prekážky na príležitosť.

Jej tvár to všetko nepovedala, ale povedala dosť. Vyzerala, že je ženou, ktorá má mnoho potrieb. Poviem to takto. Ak by bola pečiatka na jej čele, ktorá by o tom hovorila, tak by si si tam vedel prečítať veľkými hrubými písmenami – B-O-L-E-S-Ť.

Ako sa jej ruka blížila k vystretému desaťdolárovému účtu, tak som ho držal asi ďalšiu sekundu a zároveň sme sa dostali do priameho očného kontaktu.

„Ako sa máš?“ Opýtal som sa s prekvapivým pocitom znepokojenia – znepokojenie, ktoré tam iba sekundu pred tým vložil Duch Svätý.

„Ako sa mám?“ spýtala sa. „Pozri sa na mňa. Mám nadváhu. Sedím v tejto nudnej klietke celý deň. Neznášam túto prácu, a... a... môj manžel ma na začiatku týždňa opustil. Tak sa mám. Ako sa máš ty?“

(Zjavne je, „Ako sa máš?“ mocná otázka, keď sa ju spýtaš tak, že to aj chceš vedieť).

Najprv znepokojený, ale potom som si rýchlo uvedomil, že Duch Svätý prevzal kontrolu, som dal dokopy odpoveď: „Vieš, že Ježiš Kristus to celé pre teba môže otočiť?“

Neváhala. So smrteľnou vážnosťou sa spýtala otázku, o ktorej si myslím, že aj je mocnou a aj legitímnou otázkou: „Vráti mi môjho manžela?“

Neváhal som ani chvíľu, pretože prítomnosť Ducha Svätého plodí dôveru a schopnosť rozlišovať. „Neviem či prinesie tvojho manžela späť. Ale viem, že môže položiť teba na miesto, kde lepšie všetkému porozumieš a kde sa vyrovnáš s tým čo sa v tvojom živote deje. Všetci by sme niečo v našich životoch chceli zmeniť, ale niektoré veci momentálne zmeniť nevieme. A taktiež sa ani nemusia vôbec zmeniť. Ale Boh tvoju situáciu pozná a ja viem, že iba On ti môže dať pokoj uprostred tvojich problémov. Práve teraz je pokoj práve to čo potrebuješ, bez ohľadu na to čo sa stalo s tvojim manželom. Trafil som?“

Myslím si, že vždy je potrebné skontrolovať, či dané slová, ktoré hovoríme určitým osobám, hovoria do ich situácie. Zjavne sa to tu dialo, pretože v tichosti prikývla.

„Bola by si ochotná prečítať si niečo, ak by som ti to priniesol?“ pokračoval som.

„Áno, bola. Budem rada. Skutočne niečo potrebujem.“

Počas toho ako som jej dával prepitné a pozdravil som sa, tak sa zmohla na slabý úsmev.

Ďalší deň som jej nechal nejaké materiály. Nebola tam vtedy, ale ten, kto mal službu ma ubezpečil, že jej tie materiály dá. O dva dni neskôr tam už nepracovala, a takisto tam neboli ani materiály, ktoré som tam pre ňu nechal.

Potom som už túto mladú ženu nikdy nevidel.

Otázky do diskusie

Kapitola 12 – Ako sa máš?

1. Vieš si predstaviť, že by si urobil niečo podobné ako spravil v tomto príbehu Kelly?
2. Ako sa „Ako sa máš?“ stane mocnou otázkou?
3. Videl si v poslednej dobe niekedy podobnú mladú ženu? Keď takú vidíš, myslíš niekedy na to, že ťa Boh poslal práve na to miesto?
4. Máš veľa stretnutí s „tým hlasom“? Vieš povedať príklad toho, keď ťa „ten hlas“ otočil?
5. Myslíš si, že Kelly povedal tej žene dostatok vecí? Alebo priveľa?
6. Ako veľmi súvisí S.O.S. princíp s týmto príbehom?
7. Zdieľaj sa so svojimi myšlienkami ohľadne Matúša 11:28-30.

kapitola 13

bezhlavá horlivosť

Horlivosť. Čo to vlastne je?

Poznáš ju, keď ju vidíš, ale keby si musel, tak ju vieš opísať? Keď sa stretneš s horlivou osobou, aký efekt na teba on alebo ona má? Je to pozitívne, negatívne, pôsobí to v tebe výzvu alebo ťa to upúta?

Horlivých ľudí ľahko spozorujeme. Sú vášnivý. Rýchly pohľad do ich očí odhalí zameranie a oheň. Vyzerajú, že sú napojený na niečo, čo je pre nich obrovskou prioritou. Sú to ľudia na misií, sú intenzívne naladení a vysoký záväzok je štandard v ktorom fungujú.

Horliví ľudia konajú. Nie sú to iba tí čo premýšľajú, sú to tí čo konajú. A keď s nimi tráviš veľa času, tak si uvedomíš, že robíš to, čo robia oni. Horlivci zvyčajne verbujú ostatných do toho čo robia oni.

Nemysli si opak, horlivosť definitívne prichádza s nejakými výhodami. Napríklad motivuje. Pomáha ľuďom ísť. Horliví ľudia slúžia ako spúšťač. Keď o niečom iba premýšľame tak nás smerujú ku skutku.

Horlivosť taktiež pomáha spájať jedného nadšenca s ďalšími. Horliví ľudia bežia s horlivými ľuďmi. Nech už je príčina akákoľvek, sú zriedka sami a kolektívna energia takejto horlivej skupiny ich môže dostať cez všedné úlohy a pomáha im sústrediť sa na misiu, ktorá je pred nimi.

Horlivosť je vzrušujúca. Palivo pre rakety, je ako vášeň pre horlivca. Ich motivácia a nadšenie sú nákazlivé. Zdajú sa, že sú ľuďmi, ktorí sú doslova horiaci.

Ale so všetkými tými dobrými vecami, to má minimálne jednu nevýhodu – potencionálna fatálna chyba. Bez správneho pohľadu môže byť horlivosť náhradou poznania.

Je pravda, že horlivá vášeň s veľkou horlivosťou ťa môže skutočne voviesť do nových oblastí. V skutočnosti, pred tým, ako si to uvedomíš, môžeš bojovať proti sebe. Buď však veľmi opatrný, lebo sa môže stať, že si počas svojho silného emocionálneho vrcholu uvedomíš, že zo svojho pohľadu strácaš svoj konečný cieľ. Buduj disciplínu aby si bol citlivý na momenty, kedy cítiš, že si unášaný intenzívnymi emóciami. Mohlo by sa ti stať, že narazíš na stenu vo vysokej rýchlosti!

Narazil som na takúto stenu v jednu teplú a vlhkú Júlovú noc, počas toho ako sme sa s Mary vracali z Biblickej študijnej skupinky, ktorá bola blízko nášho domu v Južnej Louisiane. Nebolo to iba štúdium, ale štúdium konca vekov. Diskusia sa sústreďovala na udalosti, ktoré sa týkali druhého Kristovho príchodu, ako je opísané v klasickej knihe od Hal Lindsey, *The Late Great Planet Earth* (Neskoršia Veľká Planéta Zem).

Mary a ja sme obaja boli čerstvo obrátení kresťania s čerstvou láskou pre Ježiša Krista. S bielymi horúcimi srdcami sme nasávali akékoľvek informácie o Bohu, ktoré sme boli schopní nájsť. Vždy keď to bolo možné, tak sme hľadali možnosti ako sa dosýta napiť tohto nového a vzrušujúceho života, a táto noc nebola výnimkou.

V skutočnosti bol dnešný večer špeciálny. Tieto informácie o konci vekov, ktoré sme počuli, zahŕňali vysokooktánovú, najmodernejšiu a radikálne duchovnú porciu. Boli to božské dáta o tom ako skončí svet, kto vyhrá poslednú veľkú bitku a čo sa stane s tými poslednými zostávajúcimi obyvateľmi zeme. V určitom zmysle to bol materiál typu „nemožná misia“ (mission impossible) s duchovným zvratom, pričom celé to miesto predtým pohltí autodeštrukcia.

Ak teologické implikácie nestačili, tak tu bola pridaná dráma spojenia Biblických proroctiev s dennými novinami. Po prvý krát v ľudskej histórií sa zdalo, že ľudstvo je vo svojich finálnych momentoch. Ako mnohí, čo študovali tento materiál, tak sme sa cítili, že sme boli medzi pár ľuďmi, ktorím boli tieto mozog-drtiace správy predstavené. Cítili sme sa akoby sme videli do toho čo sa skutočne dialo vo svete.

Bolo toľko o čom sa dalo diskutovať počas toho ako sme tej noci išli domov. Čoskoro sa ukáže Antikristus a sformuje sa nová svetová vláda a čoskoro (možno zajtra!) od nás budú vyžadovať aby sme boli všetci označení znamením šelmy! Mary a je boli takí uchvátení týmito novými myšlienkami a chytení v možnostiach budúcnosti, že sme iba s obavou rozmýšľali nad niečím iným.

Okrem toho sme prežívali aj iné emócie nadšenia. Náš nový pohľad na vrchol ľudských dejín spôsobil, že sme pocítili bremeno pre tých, ktorí nevedeli to, čo sme vedeli o časoch konca my. Zaujímalo nás:

„Čo bude s našimi rodinami? Čo s našimi priateľmi? Čo sa im stane keď budeme zrazu 'vytrhnutí'? Čo pre nich teraz môžeme urobiť? Čo im môžeme povedať, aby sme im pomohli vidieť to čo vidíme my?

Títo ľudia to musia vedieť! Musíme im to povedať hneď!“ Neustále sme boli unášaní novým pocitom naliehavosti voči svetu okolo nás. (Mimochodom, tá naliehavosť, je veľmi biblická).

Taká bola naša nálada, keď sme sa tej noci viezli domov. Medzi Mary a mnou prebiehali myšlienky provokujúce otázky. Každá nová myšlienka vyvolala ďalšiu novú otázku. Zdalo sa, že sa môžeme rozprávať celú noc. Boli sme na tom, čo by sme mohli nazvať „duchovná vlna“.

Ale o nejaký čas našu magickú chvíľku prerušila zdanlivo nepodstatná fyzická potreba. Ukazovateľ benzínu bol úplne na dne. Bolo neskoro večer, teda už bola skoro polnoc a to sme ešte pred sebou mali 50 kilometrov jazdy.

Aj keď nerád, ale musel som prerušiť našu diskusiu a zastaviť sa po niečo, čo sa javilo ako maličkosť. Ale nemohol som riskovať, že mi dôjde benzín. V túžbe, aby sme udržali náš rozhovor naživе, tak sme sa rozhodli zvládnuť túto zastávku na spôsob boxov v Indy 500. Mary vbehla zaplatiť, zatiaľ čo ja som obsluhoval pumpu. Keby išlo všetko dobre, tak sme späť na ceste za menej ako päť minút.

Ale v tej rýchlosti som zabudol na jednu vec – Boh často kombinuje moju potrebu natankovať s potrebou toho aby som urobil ďalší krok v mojom duchovnom raste.

V každom prípade, zabudol som na to. Ako som v tú noc tankoval, tak si pamätám, ako som hľadel na oblohu a žasol som, „Kedy sa vráti Pán? Kedy presne sa udeje všetok ten rozruch?“

Bolo nám povedané, že „nikto nevie dňa alebo hodiny.“ Ale ako som hľadel na hviezdy nado mnou, vedel som si predstaviť, že by sa to dialo práve vtedy. V skutočnosti sa mi obloha zdala byť pripravená na prielom Jeho prítomnosti.

„Mohlo by sa to stať práve teraz?“ Prehltol som! Áno, presne tak. Mohlo to byť práve teraz!

Obkľúčený tou myšlienkou 'práve teraz', som si jemne povedal, „Áno, príď teraz, Pane Ježišu!“

Chvíľku som počkal a počas toho ako som plnil svoju jednoduchú úlohu tankovania, tak som dovolil myšlienkam o jeho hroziacom príchode aby ma hlboko zahriali.

Ako som končil, tak som si všimol mladého muža, ktorý bol skrčený pri vedľajších pumpách. Bol mi chrbtom, ale videl som, že dáva benzín do červeného 20 litrového kanistru. To ako bol otočený mi bránilo v tom aby som mu videl do tváre, ale pokračoval som v pozorovaní počas toho ako tam bol. Začal som si predstavovať tohto muža vo svetle toho všetkého čo sme sa učili o posledných časoch.

Zaujímalo ma kde sa duchovne nachádzal a čo vedel o týchto posledných časoch, ktoré išli smerom k Armageddonu. Samozrejme, moja myseľ bola vo vysokých rýchlostiach, keď som tohto mladého človeka a seba umiestnil do stredu rozvíjajúcej sa vesmírnej drámy.

„Kto presne je tento človek," pomyslel som si. „Je sám na tejto izolovanej stanici. Kde sa nachádza po duchovnej stránke?"

„Stavím sa, že tento chudák ani len netuší o tom čo sa deje vo svete okolo neho. Nevie to, a počas toho ako tu na tejto pumpe stojíme, tak sa vytvára nová svetová vláda. Pravdepodobne nevie, že už čoskoro nebude mať čo jesť, alebo nebude môcť použiť žiadnu verejnú službu, ak nebude mať 'znamenie šelmy.' Pokiaľ sa nepodvolí, tak umrie od hladu!"

„A čo je horšie, pravdepodobne nevie, že obloha, ktorá je práve nad ním je pripravená explodovať a prichádza návrat Ježiša Krista. Nemusí byť pripravený. A ak nie je pripravený, tak bude navždy stratený. Prečo o tom ani len netuší? Tento muž ide do pekla priamo pred mojimi očami! Musím niečo urobiť!"

Teraz som už mal srdce v hrdle. „A môže vôbec žiť?" pýtal som sa sám seba. „Čo ho ženie?"

Ťažko som sa dokázal ovládať. Rozhodol som sa, že to nie je náhoda, že je tento muž je práve teraz tu. Otázka nebola či mu mám niečo povedať, ale *čo* mám povedať.

Sotva som zaváhal nad otázkou, „Je to tá pravá chvíľa?"

Namiesto toho som si rýchlo odpovedal na svoje otázky: „Teraz nie je čas čudovať sa. Čo sa tu mám čudovať? Poznám pravdu, on nie. Tu som a tu je aj on. Čo ma zdržiava?"

Túžba zdieľať sa naberala na obrátkach a moje presvedčenie o jeho duchovnej dileme bolo pohlcujúce – aj keď som o ňom nič nevedel. Okamžite som sa pohol smerom k nemu.

Ako som sa približoval, tak som si bol dostatočne vedomý svojho okolia, aby som si všimol, že v blízkosti toho muža nie je auto. Táto skutočnosť spolu s pohľadom na toho chlapa, ktorý pumpuje benzín do 20 litrového kanistra mohla väčšine ľudí výrazne naznačiť, že mu došiel benzín.

Ale toto kognitívne pozorovanie ma nezasiahlo ani nespomalilo. Postupujúc priamo k nemu som požiadal Pána o moc: „Nech vidí pravdu, keď otvorím svoje ústa, Pane. Nech sa dnes večer pozrie na pravdu."

Možno nebol najlepší nápad priblížiť sa k niekomu zozadu. Možno bola moja sebadôvera príliš veľká na to, aby ju pochopil. Možno som v zápale tejto situácie preskočil niektoré kritické kroky, ktoré zvyčajne súvisia s tým, keď niekoho stretnem prvý krát.

Musím priznať, že ten mladý muž bol z môjho náhleho vpádu do jeho života nadšený.

„Prepáčte," začal som náhle a agresívne, hneď keď som k nemu prišiel. Ešte stále bol v skrčenej polohe.

Zjavne zaskočený, rýchlo otočil hlavu a nadviazal so mnou priamy očný kontakt.

Bez váhania som pokračoval: „Pane, uvedomujete si, že Ježiš Kristus sa práve chystá prebiť cez nebo? A keď to urobí, tak to tu všetko podpáli?"

Potom, s obzvlášť prísnym pohľadom som pridal eso: „Radšej buďte pripravený. Môže to byť dnes v noci."

Muž bol úplne omámený, žiadnym svalom ani len nepohol. Nijako sa z toho nesnažil dostať. Ani nežmurkol. Jednoducho sa na mňa iba začudovane pozeral. Tento muž bol úplne bez slov.

Mary dokončila svoju misiu a čakala na mňa v aute. Boli sme pod našim päťminútovým limitom.

Keď išla zaplatiť, tak ma videla ako sa rozprávam s týmto mladým mužom a keď sme odchádzali tak sa ma spýtala, „Kelly, čo si tomu chlapíkovi hovoril?"

„Povedal som mu, že Ježiš Kristus sa chystá vrátiť a všetko to tu podpáli a bolo by dobré aby sa na to pripravil."

Vyzerala troch prekvapene a na chvíľu sa odmlčala. Potom sa spýtala: „No a povedal si mu, ako sa na to má pripraviť?“

To ma zarazilo. Chvíľu, alebo dve, bolo ticho. Povedala „ako“? To slovo ma zasiahlo ako tehla. AKO? Opäť ma to zasiahlo. Povedala to tak jemne, ale teraz mi to v mysli zvonilo až príliš nahlas. To slovo vo mne búšilo ako obrovský kostolný zvon na pravé poludnie, znova a znova. AKO? AKO? AKO?

Nakoniec som sa vrátil k rozumu, pozrel na ňu a hľadal niečo, čo by sa mohlo zdať ako slušná a inteligentná odpoveď.

„No, nie, úplne presne som mu nepovedal, ako sa má pripraviť na koniec sveta,“ slabo som nakoniec zamrmlal.

Nie úplne? Koho chceš oklamať, Kelly? Povedať mu ako prijať Krista mi ani neprišlo na um! Ó Bože, čo som to urobil?

To, čo som urobil, bolo iba to, že som bez varovania vysypal celý druhý príchod Ježiša Krista na úplne cudzieho človeka. Nemal som žiadnu prípravu. Vôbec som sa nezaujímal o jeho fyzické potreby. Nebol tam žiadny pokus o nadviazanie vzťahu. Angažoval som sa v záchvate teologických klubov, v škaredej evanjelizačnej bitke. Bola to najhoršia duchovná brutalita a ten chudák vôbec nemal šancu.

Nemyslím si, že som sa ako kresťan niekedy cítil nižšie. Bolo mi zle od žalúdka. Po zvyšok cesty domov som upadol do mentálnej hmly a neustále som si prehrával môj nedostatok rozlišovacej schopnosti.

Čím viac som si to prehrával, tým horšie to vyzeralo. Nepáčilo sa mi, čo som urobil. Nepáčila sa mi moja horlivosť. Nemal som sa rád.

Navyše som sa kvôli tomu chudákovi, ktorý tam sedel a pumpoval benzín do svojej malej plechovky cítil ešte horšie. Moja horlivosť spôsobila, že som v tme nechal úplne cudzieho človeka s prázdnou benzínovou nádržou a pravdepodobne s prázdnym duchom.

Táto osobná párty ľutovania prebiehala asi desať minút. Mary ma konečne dokázala prehovoriť a mohli sme sa modliť. Modlitba priniesla nejaký pokoj a ja som zistil, že som bol schopný odovzdať Bohu svoju horlivú chybu.

Čo sa tomu chlapíkovi stalo? Kde je teraz? Zničil som mu celý týždeň? Nahneval sa, lebo som mu neponúkol, že ho zoberiem k jeho autu? Mňa by to určite vytočilo.

Najdôležitejšie bolo, či moje činy - ako fanatika dýchajúceho oheň – spôsobili, že voči evanjeliu bude uzavretý?

Dobré otázky, ktoré si z mojej strany vyžadovali skutočné prehodnotenie. Ale presvedčil som sa, že odpoveď na poslednú otázku bola „nie“. Nepokazil som Boží plán. Dokončenie Božieho plánu sa nenapĺňa a nepadá na mojej chytrosti alebo taktnosti. Keby to tak bolo, tak by mal Boh problém.

Je zrejmé, že som sa nezúčastnil toho konkrétneho obkľúčenia, ktorého som mal. Ale tiež viem, že som neprekazil konečný Boží účel. Pre mňa – a pravdepodobne aj pre ostatných – to je veľmi povzbudivé. Pamätaj, že je to Božie obkľúčenie, nie moje, ani tvoje.

Od tej horúcej, vlhkej, frustrujúcej letnej noci v Južnej Louisiane som sa stretol s niekoľkými ďalšími ľuďmi, ktorí boli vo veľmi podobných situáciách. Aj im došiel benzín a potrebovali malú pomoc.

Čo som urobil? Ako som tieto stretnutia zvládol?

Po prvé, zastavil som sa a modlil sa. To mi vždy dalo čerstvý pohľad a urobilo to ďalší krok oveľa jednoduchším. Potom, pomalé pristúpenie, usmial som sa a spýtal, „Môžem vám nejako pomôcť?“

Niekedy povedali áno, a občas táto pozitívna odpoveď viedla aj do ďalších konverzácií. Niekedy povedali nie a to bolo taktiež fajn. Iba som sa otočil a pokračoval som v tom čo som robil.

Ale akákoľvek bola odpoveď, byť opatrným a snažiť sa byť citlivým na potreby daného človeka sa mi potvrdilo, že funguje oveľa lepšie, ako mať bezhlavú horlivosť.

Otázky do diskusie

Kapitola 13 – Bezhlavá horlivosť

1. Urobil si niekedy niečo ako bolo toto?
2. Čo si myslíš, že si Boh myslí o tom ako Kelly v tú noc zvládol situáciu s týmto mužom?
3. Bolo by lepšie keby Kelly radšej nič nepovedal?
4. Si viac ako Kelly alebo Mary v tomto príbehu? Vysvetli.
5. Malo by nás rozmýšľanie o konci časov pohnúť k podobným skutkom? Ako často premýšľaš alebo hovoríš o konci vekov?
6. Židom 10:24-25 nám hovorí aby sme niečo robili. Čo to je? O akom dni hovorí autor v týchto veršoch?

kapitola 14

kúsky nárazníku

Nálepky na nárazníkoch ma ničia. Popremýšľajte o tom. Pomocou krátkej, starostlivo sformulovanej frázy môže šofér ukázať celú ideológiu.

Dosah a rozsah tejto veci sú rovnako rozmanité ako autá, ktoré ich nesú. Dočítate sa čokoľvek od „Jeden smer“ po „ Žiadny strach“.

Nálepka dokáže odhaliť osobné skutočnosti („Mamin taxík“) alebo môže mať zmysel pre humor („Auto personálu mafie“). Môže sa chváliť vodičovou láskou („Milujem... Môjho manžela, moju manželku, rybačku alebo Bíglov“) alebo nenávidieť („Pre výber“, „Nie nukleárnym zbraniam“, alebo „Neobviňujte ma, volil som Busha“).

Aj keď sú samolepky na nárazníky veľmi bežné, váham nad tým, či ich mám označiť za nepodstatné. Zváž potencionálny dopad tohto rýchleho vizuálneho stretnutia.

Vo vedľajšom pruhu ti môže úplne cudzí človek poskytnúť vysokorýchlostný vstup priamo do svojho hodnotového systému. Jedným rýchlym pohľadom, za menej ako päť sekúnd, si môžeš vytvoriť spriaznenosť alebo nepriateľstvo k niekomu, koho si nikdy nestretol. To všetko z úplne tichého pohľadu na nárazník, v rýchlosti 90 kilometrov za hodinu.

Stáva sa často, že jednoduchý štítok na nárazníku znamená niečo hlbšie? Myslel vodič pred vami na „konečný účel“ alebo „zmysel života“, keď si on alebo ona pred za sebou idúcich, alebo predbehnutých šoférov vystaví tento kúsok osobného myslenia?

Je rovnako dôležité aj to, aby ľudia skutočne vedeli, čomu veria?

Možno to pre niektorých ľudí také dôležité je. Koniec koncov, dôvod nálepky na nárazníku je identifikácia. Vyjadruje sa tam osobný profil a vysiela sa tým správa.

Niekedy tá správa nesie provokujúcu myšlienku („Predstav si svetový mier“), kým ostatné iba provokujú (_____ stáva sa!, „Pre výber“ alebo „Pre život“).

Ale nemýľte sa, za každou nálepkou je vždy skutočný človek. Zdá sa mi, že najzaujímavejšími ľuďmi sú ľudia s nálepkami, ktoré sa točia okolo životného prostredia alebo ekológie. Títo ľudia radi veci chránia. Môžu to byť veľryby, tulene orly alebo sovy. Môžu to byť rieky, jazerá, sekvoje alebo dažďové pralesy. Môže to byť niečo veľmi chlpaté alebo čokoľvek zelené. Ale ak je to naživе a má to problémy, títo ľudia sa tešia z ich záchrany.

Taktiež radi objímajú veci, dokonca ja keď ich tie veci nemôžu objať späť (alebo práve *preto,* lebo ich nemôžu objať späť. „Objím strom“, „Objím losa“, a „Objímač kameňov“ sú len niektoré z nálepiek, ktoré som nedávno čítal.

Títo ľudia ma zaujímajú, pretože keď okolo nich prechádzam, zvyčajne vyzerajú vážne. Sú zamyslení a odhodlaní. Ich svetom je životné prostredie. Majú ho radi pekné a čisté, a nechcú aby ho iní ľudia kazili.

A čo kresťania? Aj my chceme mať naše prostredie pekné, že? Náš svet sa nám určitým spôsobom páči a nechceme, aby ho pokazili nekresťania. Ale tento prístup môže byť trochu chaotický, ak začneme z našich nárazníkov kričať a vrieskať na tých, ktorí vidia svet inak ako my.

To ma privádza k základnému bodu pre veriacich. Vylepšujú naše nálepky na nárazníku naše evanjelizačné svedectvo? Môžu byť tieto papierové vyhlásenia účinnými nástrojmi na získanie ľudí pre Krista? Mám vôbec uvažovať o použití zadného nárazníka ako o prenosnej kazateľnici?

Buďme špecifickí. Keď si ľudia prečítajú, „Ježiš je jediná cesta,“ stane sa niekedy, že pri ďalšom výjazde zídu dole a činia pokánie?

Možno.

Ale pravdepodobne nie viac, ako tých čo reagujú na „Schudnite rýchlo, spýtajte sa ma ako.“ V skutočnosti sa stavím, že tá „duchovná nálepka“ robí viac pre tých čo ju tam nalepili, ako pre tých, ktorí si ich čítajú.

To však neznamená, že pohľad na nárazník nemôže cudzinca ovplyvniť alebo ho dokonca obkľúčiť – pokiaľ sú dodržané základné pravidlá dobrej duchovnej komunikácie.

Po prvé, vizuálne slovo môže prinajmenšom spôsobiť, že sa niekto zastaví a zamyslí. A „*viera prichádza z počutia, a počutie Božím slovom,*“ tak by to niekoho skutočne mohlo povzbudiť k viere, keď si po prvý krát prečíta Božie slovo, ktoré je napísané na zadnej časti tvojho auta.

Taktiež je veľmi dôležité pomôcť človeku pochopiť, že auto, ktoré nasleduje v skutočnosti riadi kresťan a nie nejaký človek, ktorý mu chce iba hodiť na tvár duchovný odkaz.

Na úvod nezabudnite, že Ježiš nás povzbudil, aby sme „nechali naše svetlo svietiť pred ľuďmi, aby videli naše dobré skutky a oslávili nášho Otca, ktorý je v nebesiach“. Vaša jazda teda môže byť vizuálnym rozšírením vašej osobnosti v Kristovi. Vaša rýchlosť, štýl predbiehania a dokonca aj spôsob odbočovania vľavo a vpravo by mali byť „dobrou prácou“, ktorá sa zhoduje s „dobrým slovom“, ktoré si práve prečítali na vašom nárazníku. *Pekelné šoférovanie môže zničiť nebeskú správu.*

Takže ak chcete zobraziť krátku správu záchrany, tak v tom pokračujte. Ale netrápte sa kázaním kresťanského správania nekresťanskému publiku. Duchovne to nemôžu pochopiť. Aj keby mohli, nemajú moc aby to bez Ježiša dokončili. Posudzovaním alebo kritikou správania ostatných sa zvyčajne len odcudzíte od tých, ku ktorým sa snažíte dostať. Nekresťania sa môžu

správať iba ako nekresťania. Tvoja nálepka na nárazníku nemá moc zmeniť spôsob akým ľudia konajú. Najprv musí Ježiš zmeniť ich srdce a ducha.

Na záver, ak sa chcete obrátiť na ľudí a použiť na to svoje auto, uistite sa, že vaše posolstvo je „jemné“ – ako napríklad „*Jemná odpoveď odvráti hnev*“ (Príslovia 15:1). Inými slovami, ak máš rád nálepky na nárazníku, tak jazdi opatrne. Takto sa kúsok z tvojho nárazníka môže odlepiť a bude väčšia šanca, že sa tvoja správa na niekoho prilepí.

Otázky do diskusie

Kapitola 14 – Kúsky nárazníku

1. Chcú ľudia, ktorí majú nálepky na aute, skutočne niečo vyhlásiť? Ukazuje sa v tom ich identita? Môžeš pochopiť hodnotový systém daného človeka podľa tohto kúsku ich nárazníka?
2. Máš nálepku na aute? Čo hovorí? Prečo si si ju tam dal?
3. Vyjadri čo si myslíš o Kresťanských symboloch (kresťanská rybička na aute, vizitka alebo kríž okolo tvojho krku).
4. Myslíš si, že naše symboly sú efektívne voči nekresťanom?
5. Čo si myslíš ohľadne Matúša 5:13-16, čo tým Ježiš myslí?

kapitola 15

milujem svoju prácu

Miluješ svoju prácu? Spomaľ a porozmýšľaj nad touto otázkou veľmi opatrne. Naozaj miluješ tú časť svojho času, ktorú venuješ práci?

Aké máš myšlienky o tom kam ideš a čo robíš počas klasického pondelňajšieho rána? Išiel by si radšej niekde inde alebo by si robil niečo iné? Štatistiky nám hovoria, že 70 percent ľudí nemá rado svoju prácu. To je smutné. Čo je ale horšie je, že polovica z týchto 70 percent v skutočnosti hovorí, že svoju prácu nenávidia. Tak toto je tragické.

Ak vezmeme do úvahy, že viac ako tretinu svojho dospeláckeho života trávime v práci, nemalo by byť naše zamestnanie niečím, čo milujeme a nepohŕdame tým?

Nemali by naše vybrané pozemské úlohy pekne zapadať do toho, ako nás stvoril Boh?

Nemala by byť práca nadprirodzená zmes Bohom daných zručností, talentov a kreativity zmixovaných s našimi osobnými snami a záujmami? Myslím si, že áno.

Ďalej som presvedčený, že keď túto správnu zmes objavíme a rozvinieme, prinesie do života nielen novú dimenziu osobného naplnenia, ale tiež vytvorí človeka na silnej a magnetickej platforme – platforme, ktorá sa stane výkladnou skriňou, kde je vystavený Boh a ostatnýchk sebe bude priťahovať.

Ale dovoľ mi aby som ti povedal niekoľko varovných slov.

Po prvé, tento príbeh je oveľa viac, ako ťa urobiť úplne spokojným so svojou prácou. Práca je a vždy bude, P-R-Á-C-A. Boh nám prikázal aby sme pracovali a povedal veľmi jasne, že „pot našej tváre“ bude sprevádzať naše úsilie. To je dané.

Tak sa prenes cez všetky ilúzie o tejto veci! Ak by sa dala zmeniť tvrdá práca alebo drina, potom by som ako prvý našiel, ľahšiu cestu! Časť o „pote v tvári“ nie je možnosťou. Tak buď v strehu. Akýkoľvek ďalší pokus vyhnúť sa potnej časti sa môže stať len márnym a začarovaným kruhom, ktorý ťa nakoniec duchovne pochová.

Druhé slovo opatrnosti: Tento príbeh nie je o tom, akú prácu robíš. To je úplne jedno. Tvoj ultimátny zmysel významu alebo hodnoty v živote nemôžeme nikdy nájsť v type práce, ktorú vykonávaš.

Inštalatéri a chirurgovia sú na tom tak isto s Bohom, pokiaľ ide o vybrané úlohy.

Kohútiky sa opravujú len aby ich znovu museli opravovať. A najlepšie transplantácie a bypassy slúžia iba na to aby pacientovi predĺžili život. Nakoniec ale každí zomrie. *Prepáč, doktor!*

Tretie slovo opatrnosti: Tento príbeh je o tom, ako robíte to, čo ste sa rozhodli urobiť. Nehovorím však len o zručnosti vašich úloh, čo je samozrejme kriticky dôležité. Chcem sa skôr zamerať na vášeň, ktorú kedykoľvek a kdekoľvek prejavuješ pri vykonávaní svojej práce.

Vysoká úroveň zručností dodávaná so skutočnou vášňou a vnútornou spokojnosťou sa stáva veľmi dynamickou a zreteľnou kombináciou na dnešnom výnosnom, rýchlo stúpajúcom, na seba zameranom trhu. Dôsledná prítomnosť týchto dvoch zložiek – zručnosti a vášne – bude takmer vždy veľmi atraktívna pre tých, ktorí s tebou prichádzajú pri práci do styku. Patria sem ľudia, ktorým slúžite (vašim zákazníkom a zamestnávateľom), tí, ktorí slúžia vám (vašim predajcom), a tí, s ktorými slúžite (vašim spolupracovníkom). Stručne povedané, vždy hráte v preplnenom divadle a chcete pozitívne ovplyvniť každú časť publika.

V posledných rokoch som mal to šťastie, že som sa profesionálne rozvetvil a stal som sa konzultantom pri budovaní tímov pre rôzne veľké korporácie. Keď hrám vo svojom vlastnom preplnenom divadle, chcem, aby si moje publikum obľúbilo moje vystúpenie a odišlo s užitočnými informáciami, ktoré mu pomôžu vylepšiť ich vlastný výkon v práci.

Aspoň to vždy ľuďom hovorím.

Ale v jeden obzvlášť chladný a škaredý decembrový deň, v severnom Michigane, som sa necítil ako interpret v hlavnom vysielacom čase. Bolo to také počasie, kvôli ktorému som sa čudoval: „Prečo to vôbec robím? Som 700 míľ od slnečných lúčov a rodiny.“

Keď som sa k tomu miestu približoval, tak som bol na pokraji toho, že by ma tieto, ale aj iné sťažnosti, premohli. Krátky rozhovor s Bohom mi pripomenul, že táto práca nie je len to, za čo som sa modlil, ale aj to, k čomu ma stvoril. V snahe čeliť vznikajúcemu negativizmu som sklonil hlavu a po príchode na miesto som sa rýchlo pokúsil upraviť svoje srdce.

Volal jeden z mojich klientov, ktorý vlastní sériu závodov na úpravu povrchov a požiadal ma, aby som viedol stretnutie budovania tímov pre desať člennú kanceláriu v Grand Blanc v Michigane. Náš program sa v ten deň zameral na pracovné vzťahy. Na tejto lekcií účastníci objavia a preskúmajú silné a slabé stránky každej prítomnej osoby.

Po tomto objave si ukážeme, aké nevyhnutné je správne porozumenie jeden druhého, v ohľade na efektívnu spoluprácu a udržiavanie pevných vzťahov v práci. Môže to byť bohaté a odhaľujúce stretnutie – pokiaľ konzultant (v tomto prípade Kelly Talamo) dokáže zostať pozitívny.

Keď som hľadal odpoveď na svoju modlitbu, aby sa moja nálada zlepšila, rýchlo som našiel Božiu odpoveď, keď som začal so skupinou komunikovať. Moja pozornosť sa zamerala na

jedného člena, ktorý mal špeciálny záujem. Bol to manažér kancelárie spoločnosti, ktorého si bolo ľahké zapamätať z troch dôvodov.

Po prvé, jej meno bolo Kelli (úžasné meno – také aké by som len ťažko zabudol!). Po druhé, bola snom učiteľov, pretože dávala pozor. A po tretie, v ďalší deň mala mať svadbu.

Aj keď bola Kelli prirodzene tichá a zdržanlivá, nadpriemerný záujem o materiál bol od začiatku veľmi zrejmý. Keď sme prechádzali silnými a slabými stránkami každej osobnosti, bolo zrejmé, že ten materiál ju zaujímal v širšom kontexte ako len ohľadne spolupracovníkov v kancelárií.

Nielenže sa dozvedela viac o sebe a o svojich kolegoch, ale taktiež sa dozvedela viac o mužovi, za ktorého sa mala vydať za menej ako 30 hodín. Nemohol som vždy povedať na čo presne myslí, ale očividne toho mala veľa na mysli, čo siahalo ďaleko za hranice kancelárie.

Keď sme neskoro popoludní odchádzali, Kelli ma zasypala sériou skvelých otázok a skomentovala, ako si praje, aby sme mali viac času na ich preskúmanie. Cítila, akoby sme práve začali a zrazu sa stretnutie skončilo. Taktiež spomenula, ako som predpokladal, že v materiáli, ktorý sme prešli, mohla vidieť veľa zo svojho snúbenca.

Nejako som nevyzvedal, pretože som nevedel povedať, či je to dobré alebo zlé. Ale zjavne bola nadšená, možno trochu zmätená, keďže rýchlo odišla, aby večer dokončila svoje svadobné plány. Keď som sledoval, ako odchádza preč, zistil som, že sa k nej moje srdce naklonilo zvláštnym spôsobom, ktorý môžem popísať ako štuchnutie od Boha.

Najskôr som vycítil, že nepozná Pána a chcel som s ňou viac hovoriť o duchovných veciach. Tiež ma zaujímalo, či pochopila veľkosť kroku, ktorý urobí nasledujúci deň, keď bude kráčať uličkou k oltáru. Zaujíma to niekoho?

Mohol som sa za ňu iba modliť a nechať jej budúcnosť Pánovi. Ale pamätám si, ako moje srdce zosmutnelo – a ako som chcel povedať viac – keď odchádzala smerom k ďalšej kapitole svojho života.

Naše stretnutie v kanceláriách spoločnosti bolo v ten deň prípravou na budúce školenie tímu v závode. V tréningu sme mali pokračovať asi o mesiac, ale kvôli konfliktom to bolo asi niečo viac ako rok, kým som sa tam vrátil.

Keď som tam konečne zavolal aby sme dotiahli termín tréningu tak telefón zodvihla Kelli. Povedal som jej, že si ju pamätám kvôli jej skvelému menu a kvôli tomu, že na druhý deň mala mať svadbu (ľudia si vážia, keď si ich pamätáme). Nebol čas zisťovať ako sa jej darí, ale očakával som, že keď začnem tráviť čas s jej tímom, tak sa naskytne príležitosť aby som sa dozvedel viac. Moja predtucha sa ukázala presnejšia, ako som si predstavoval.

Náš tím začal tréning nasledujúci týždeň a Kelli bola, ako vždy, pozorná. Mal som tam byť 10 týždňov, ale otázky, ktoré mala Kelli, na seba nedali dlho čakať.

Naše prvé sedenie pozostávalo z provokatívneho cvičenia, ktoré poukazovalo na hodnotu spolupráce a koniec tohto cvičenia hovoril o pohľade na osobný účel jednotlivcov v práci.

Bližší pohľad na účel núti pracovníka odpovedať na otázku: „Prečo sme tu?“

Toto cvičenie je neobvykle silným nástrojom na objasnenie hlbokých motivácií a môže siahať omnoho ďalej ako len na objasnenie pracovnej stránky. Výsledkom je, že väčšina ľudí v tejto otázke zo začiatku nemá jasno. Hľadanie pod povrchom a výzva k hĺbkovému premýšľaniu môžu byť nesmierne znepokojujúce. Niektorí účastníci sa kvôli tomu jednoducho rozhodnú, že sa túto otázku nebudú pýtať a ani na ňu nebudú odpovedať. Pre nich je nevedomosť radosťou.

Ale nie pre Kelli. Ju to chytilo. Z tejto časti stretnutia odchádzala s plným zošitom, veľkým úsmevom a veľkým očakávaním z budúceho týždňa.

Druhý týždeň tiež nebol výnimkou. Zdá sa, že Kelli hltala každé slovo. Pre učiteľa to bolo tak uspokojivé, ako sa len dá. Keď sa trieda vyprázdnila a pripravoval som sa na odchod, tak sa Kelli prišla porozprávať.

„Ako sa darí?“ spýtal som sa.

„Fajn. Dnes sa mi veľmi páčilo.“

„Super, Kelli. Čo konkrétne bolo pre teba dobré?“

„Všetko,“ povedala bez zaváhania. „Naozaj sa mi tvoje prezentácie páčia. Sú tak pozitívne!“

Na chvíľu som sa zamyslel a usmial som sa na jej komplimente – a v tichosti som Bohu poďakoval za jeho odpoveď na moje modlitby, ktoré som sa pred rokom, ohľadne môjho počiatočného negativizmu modlil.

„Som rád, že ti to pomáhal,“ konečne som odpovedal, kým som čakal, že mi povie niečo viac. Zostávala v miestnosti, a sledovala, ako si zbieram posledné veci a vyzeralo to, že by mohla mať ďalšiu otázku. Potichu sa však vrátila k svojmu stolu.

Keď som si zavrel kufor, chytil som notebook a nasmeroval si to k dverám. Moje lietadlo malo odlet o dve hodiny a ja som bol 90 minút od letiska. Moja myseľ bola v tom momente doma. Ale stôl, kde bola Kelli, bol po ceste von a tak som sa na chvíľu zastavil, aby som zistil, či nemá ešte nejakú otázku.

„Kelli, je ešte niečo na čo si sa ma chcela opýtať?“

S určitou úľavou, akoby čakala, až sa jej to spýtam, odpovedala: „Áno, je. Dnes som ťa sledovala a naozaj sa mi páčilo čo som videla. To čo robíš je také skutočné. Je to zjavné. Páči sa mi aký si. Chcem to čo máš ty.“

Zaskočený – ak chcete, obkľúčený – som sa pozastavil. Teraz som o nej vedel dosť na to, aby som pochopil, že svoje slová zvyčajne vyberala opatrne. Jej komentáre boli viac ako komplimenty a boli jasne premyslené. Aj keď Kelli bola veselá a žiariaca, taktiež bola opatrná a nebolo pre ňu ľahké byť úprimná.

Keď tam stála a čakala na moju odpoveď, tak som cítil, že som ju trochu prekvapil. Cenil som si tento moment a počas toho som v sebe formoval odpoveď. Nie len že mi to lichotilo, ale fakt, že tak hlboko rozmýšľala ma prebudil. Chcel som nadviazať práve tam, kde bola. Vo svojom duchu identifikovala prázdnotu a chcela, aby bola naplnená. Takže som pokračoval veľmi jemne.

„Kelli, môžem sa ťa niečo spýtať?“

„Samozrejme,“ odpovedala.

„Čo si myslíš, že mám?“

„Tak, máš zápal. Miluješ to čo robíš. Chcem tak isto milovať to čo robím ja,“ odpovedala.

Chvíľu som premýšľal. „Nemáš rada to čo robíš?“

„Ale áno, len nie tak ako ty. Nie je to rovnaké. Je to rozdiel. Nie je to také.“

Zastavil som sa nad tým a cítil som, že ju Boh priviedol priamo k dverám. Bolo to zjavné. Kelli cítila niečo viac ohľadne života – nie ohľadne mňa. Jej komentáre sa krútili okolo zmyslu a účelu. Nebol čas na patové odpovede. Mojou úlohou v tej chvíli bolo, aby som jej objasnil, čo sa snaží dosiahnuť, a mal som to robiť tak, aby som na ňu nešiel príliš rýchlo alebo príliš pomaly. Moje ďalšie slová som vyberal veľmi opatrne.

„Kelli, je niečo, čo by si robila radšej? Keby si niečo zmenila, tak by to posilnilo lásku voči tvojej práci?“

„Možno,“ váhavo odpovedala. „Ale nie som si istá, že to všetko je len o práci. Naozaj to tu mám rada, ale myslím si, že to čo potrebujem je viac ako práca...“

Teraz som si bol istý, že som stál pred príležitosťou a tento krát som nezaváhal.

„Kelli, čo keby som ti povedal, že to čo mám nie je ani niečo vonkajšie a ani geografické? Čo by si povedala?“

„Neviem. Čo tým myslíš? Je tu aj niečo iné?“

„Čo ak by som ti povedal, že to čo mám je niečo vnútorné?“ Povedal som. „Čo ak to, čo vo mne vidíš je výsledok niečoho čo je vo mne?“

Čiastočne zmätená a čiastočne zaujatá tam len tak stála. Nechal som ju chvíľu premýšľať o mojich slovách a pohol som sa smerom k dverám. Rozhodol som sa ju nechať s touto myšlienkou, o ktorej musí premýšľať, až do nášho ďalšieho stretnutia.

„Kelli, porozmýšľaj o tom tento týždeň a ak chceš, môžeme sa o tom potom porozprávať.“

Jednoducho sa usmievala a pozerala na mňa. Usmial som sa späť a išiel domov.

Ten týždeň som o nej veľa rozmýšľal. Taktiež som vedel, že to pre ňu bude kritický týždeň v tomto procese rozmýšľania. Modlil som sa, aby ju ten čas, kedy odo mňa bola vzdialená, pritiahol k porozumeniu a nebol pre ňu prekážkou. Nemusím ani hovoriť, že som s očakávaním hľadel na najbližší príchod do ich závodu.

Boh odpovedal. Keď som ďalší týždeň prišiel, Kelli sa nemohla dočkať chvíle, kedy by sme mohli spolu hovoriť.

„Celý týždeň som premýšľala o tvojej otázke,“ povedala. „Myslím si, že viem, o čom hovoríš. Hovoríš o Bohu, však?“

Trochu prekvapený, že je taká priama, som odpovedal: „Áno. Hovorím o vzťahu s Bohom. Nie je to o kostole. Hovorím o požiadaní Boha, aby vstúpil do tvojho života, cez osobný vzťah s Ježišom Kristom. A necháš ho, aby prevzal kontrolu. Hovorím o tom, že sa vnútorne staneš iným človekom. Ak ťa to zaujíma, môžem ti povedať ako sa to môže udiať.“

Zdala sa mi, že to prijíma, tak som sa spýtal, „Máš Bibliu?“

„Áno,“ odpovedala. „V skutočnosti si ju aj niekedy čítam.“

„Výborne. Čo si práve čítaš?“

S jemným úsmevom odpovedala, „Neviem. Iba ju čítam. Neviem čo sa tam v skutočnosti hovorí, ale cítim sa lepšie po tom ako si ju dočítam. Cítim sa šťastnejšie.“

Kelli naznačila, že má v manželstve nejaké ťažkosti. Ako to ona povedala, jednoducho nebola „skutočne šťastná“. Nechcel som aby išla k Bohu len preto, lebo si myslí, že ju urobí šťastnou. Niekedy sa to nestane a v tomto smere som jej nič nesľuboval.

Chcel som však, aby prežívala lásku, radosť a pokoj Ducha Svätého. Určitý druh šťastia spojeného so zemou je možné nájsť v externom balíčku. Otvor ho a zrazu si „šťastný“. Ale skutočná radosť – božský druh šťastia – nájdeš iba v balíčku vzťahu s Bohom. Tento druh šťastia pochádza z poznania Ježiša. Je to šťastie, ktoré vzniká zmiešaním ľudského života s jeho životom.

Ako hovorí žalmista, *„Dávaš mi poznať cestu života, plnosť radosti v tvojej prítomnosti.“* (Žalm 16:11), a tento druh radosti zanecháva tú ľudskú radosť v prachu.

Chcel som aby si to seriózne rozmyslela a presne vedela prečo chce Boha objaviť. Tak som jej povedal, „Kelly, napíšem ti pred odchodom nejaké poznámky. Požiadam ťa, aby si si našla hodinku, kedy by si mohla byť sama so svojou Bibliou. Tie poznámky ťa prevedú niekoľkými veršami z Písma. Položím tam aj niekoľko otázok, aby si si počas toho na ne odpovedala. Verše ti pomôžu aby ti to trochu vyjasnili a dali ti smer.“

„Nerob si teraz starosti s tým, aby si niečo vo svojom živote napravila. Jednoducho choď do Písma s myšlienkou, že sa chceš osobne stretnúť s Ježišom. Zameraj sa na vzťah a snaž sa nerobiť si starosti s riešeniami. Urobila by si to?“

„Áno,“ odpovedala bez toho, že by zaváhala čo i len na moment.

Teraz bola loptička na mojej strane. Bolo na mne aby som si našiel čas na napísanie týchto poznámok skôr, ako odtiaľ odídem. Moje poznámky pre Kelli boli krátke. Najprv som ju požiadal, aby si prečítala žalm 139 a všimla si, že ešte v lone svojej matky bola v mysli Boha. Vedel som, že keď to uvidí, tak si všimne to, ako bol Boh zapojený do jej života ešte pred tým, ako to začalo.

Potom som ju požiadal, aby si prečítala stretnutie Ježiša s Nikodémom v Jánovi 3 a všimla si, ako tento farizej, ako mnohí z nás, chcel začať v živote odznova. Ale to je samozrejme nemožné. Keď uvažujete o návrate do lona matky, ako to urobil Nikodém, tak sa nám táto predstava stáva smiešnou.

Naopak, v poznámkach som jej načrtol, že môžeme začať náš život znovu tým, že sa znovu narodíme v duchovnom zmysle. Ak zistí, že to bola túžba jej srdca, tak som jej napísal, aby jednoducho vyjadrila svoje city Bohu a umožnila mu, aby sa s ňou stretol. Vidieť potrebu, vidieť Spasiteľa a pospájať si to.

Strčil som si poznámky do vrecka a zabudol som na to počas toho ako som pokračoval v učení. Ale Kelli nezabudla. Keď som sa pripravoval na odchod, tak ma stiahla na bok.

„Máš to?“ opýtala sa.

„Tu to je,“ povedal som, počas toho ako som jej podával moje poznámky.

Pevne ich chytila, akoby to bolo niečo vzácne. Všetko čo povedala, bolo jednoduché „ďakujem“.

Naučil som sa neskúšať prísť na to, ako Boh zinscenuje svoje posledné obkľúčenie v živote človeka, alebo ako bude pravdepodobne tento človek reagovať. Existuje príliš veľa možných variácií na to, aby na to mohla obmedzená ľudská myseľ prísť.

Začiatkom ďalšieho týždňa mi Kelli zavolala, aby som sa pozrel na náš najbližší plán stretnutia. Potom, čo sme to, pomerne rýchlo vybavili, bolo zrejmé, že chce ešte niečo povedať.

Cítil som (a dúfal), že sa niečo stalo, a veľmi zvedavo som sa rozhodol trochu niečo zisťovať pred tým ako zložila telefón.

„Ako sa máš, Kelli?“

Nebola iba nadšená ale taktiež veľmi jasne hovorila.

„Mám sa úžasne! Naozaj úžasne. Počúvaj, prečítala som si poznámky. Všetko som to uvidela. Všetko to bolo také jednoduché.“

Potom sa pozastavila. „Nič sa nezmenilo, a zároveň sa zmenilo všetko,“ pokračovala. „Nedáva to zmysel, ale vieš čo tým myslím?“

„Áno, verím tomu, že viem, Kelli.“

Pokračovala. „Kelly, som už iná. Vidím veci. Som... som úplná.“

A skutočne bola. Ďalšie dva mesiace som s Kelly mohol stráviť v práci vždy nejakú krátku chvíľu. Naozaj bola iná. Bola tam žiara, ktorá tam predtým nebola. Jej chápanie a prijatie života sa pozdvihlo do úplne novej dimenzie.

Rýchlo sa stala ženou Slova a každý týždeň sa stretávala so staršou ženou kvôli učeníctvu. Teraz sa delí o svoju vieru v práci a aj v rodine. O svoju vieru sa dokonca delí so svojím manželom, ktorý jednoznačne vyhlasuje, že „Boh nie je.“

Napriek týmto nedokonalostiam v jej živote je vzrušujúce sledovať, čo v nej Boh robí a čo robí cez ňu. Nové duchovné stvorenia sú skutočne najväčším divadlom na Zemi.

Keď som v úžase sledoval jej rýchly rast a vývoj, jedna vec vynikala. V skutočnosti som nebol jediný, kto si to všimol. Bolo to zjavné pre všetkých okolo nej.

Kelli skutočne začala milovať jej prácu! *Predstav si to.*

Otázky do diskusie

Kapitola 15 – Milujem svoju prácu

1. Čo z nasledujúceho sa viac podobá tvojmu pohľadu na prácu?
   a. Niečo čo ti dáva význam a identitu.
   b. Nutné zlo, ktoré vám zabezpečí veci, ktoré skutočne chcete (voľno, hračky, domov, šancu slúžiť).
   c. Platforma pre službu. Miesto, kde sa Kristus môže prejaviť prostredníctvom mňa.
2. Súhlasíš s výrokom Kellyho, v ktorom povedal: „Inštalatéri a kardiochirurgovia majú rovnaké postavenie pred Bohom?“ Čo si myslíš, že tým Kelly myslel?
3. Koho služba je dôležitejšia, tvoja alebo tvojho pastora? (podpor svoj názor pomocou Písma)
4. Pozri sa na ľudí okolo seba. Miluje väčšina z nich svoju prácu? Čo ti to hovorí o príležitosti?
5. Veríš tomu, že v očiach ľudí pre ktorých alebo s ktorými pracuješ, vyzeráš ako ten, čo prejavuje svoju vášeň v tom čo robíš?
6. Urobil Kelly Talamo niečo neobyčajné k tomu aby zasiahol Kelli?
7. Porozprávajte sa o liste Kolosanom 4:1 vo svetle tohto príbehu.
8. Pozri sa ešte do Matúša 5:13-16. Zdieľaj svoje myšlienky.

kapitola 16

daj pozor za čo sa modlíš

Od prvého dňa, keď som sa stal kresťanom, boli v mojom živote zvláštni muži. Jedným z nich je môj priateľ Paul. Paul a ja sme sa stretli v New Orleans, kde hrával za New Orleans Saints. Hneď sme sa zblížili. V čase písania tohto článku sme si boli veľmi blízki, a to už viac ako 16 rokov.

Je toho toľko, čo by som mohol o Paulovi napísať. Ale predovšetkým bol vždy povzbudením. Za 16 rokov, ako ho poznám, sme telefonovali pravdepodobne tisíckrát. Ak si dobre spomínam, tak pri všetkých telefonátoch ma nezabudol povzbudiť. Tak to je priateľ.

Jedného dňa mi Paul zavolal, aby sa ma spýtal, či by som s ním neabsolvoval 30-dňové duchovné dobrodružstvo s názvom „Veľký experiment.“ Vieš, tieto veci teraz letia. Zobudíš sa o 5:00, všetci čítajú rovnakú časť Písma a všetci sa modlíte za podobné veci.

Trochu mi to pripomínalo duchovné hyeny. Pretože nám všetkým chýbala vlastná odvaha a sila, tak sme sa pohybovali v svorke. Potom sa všetci pousmejeme nad zabitím koristi, keď vidíme, ako sa medzi nami Boh pohybuje. Vyskúšaj to niekedy. Je to parádne.

Okolo štvrtého dňa sme boli v duchovnom kruhu. Ráno sme boli v Slove a v noci sme spolu telefonovali. Paul sa dokonca ponúkol, že nás bude budiť o 4:45.

„Nie ďakujem, Paul. Láska má nejaké limity.“

Pamätám si štvrtý deň, akoby to bolo včera. Vstal som o 4:45 a išiel som priamo ku kávovaru. Potom som pokračoval k piecke na drevo a hrabal som sa tam, až kým oheň nezačal burácať a káva bola hotová. Nalial som si pohár a s modlitbou som sa usadil na rannú prednášku.

V ten deň bol výber z Písma zameraný na modlitbu a úlohy, ktoré sme v ten deň mali robiť:

- Mali sme niekomu poslúžiť tým, že mu urobíme nejaký dobrý skutok.
- Mali sme prosiť Boha, aby nám v tom dni umožnil zdieľať s niekým svoju vieru.

Bolo toho celkom dosť a rozhodol som sa, že to pravdepodobne bude pre Boha príliš ťažké, aby tento konkrétny deň v mojom živote zvládol.

Aj keď som na modlitbe kľačal, spomínam si, že ma vyrušilo, koľko práce som mal – a ako to záviselo na mojej pracovitosti a odbornosti. Moji muži a ja sme upravovali veľkú vstupnú cestu a vedel som, že nás dnes celý deň bude tlačiť čas. Bol som oddaný duchovnému programu. Ale taktiež som bol realistický v ohľade na moje plánované povinnosti.

Pamätám si, ako som sa ráno cítil, keď som prichádzal k Pánovi. Samotná modlitba prebiehala asi takto: „Bože, poznáš môj deň. Vieš, že som príliš viazaný časom. Napriek tomu verím, že si v tomto duchovnom projekte a aj v tej požiadavke na dnešný deň. Tak toto si pýtam, Bože. Mojou túžbou je urobiť dnes dobrý skutok a chcem sa tiež zdieľať o mojej viere. Žiadam ťa, Otče, aby si mi pomohol udržiavať môj drahocenný čas a spojil tieto dve veci do jednej. Dáš mi, prosím ťa príležitosť urobiť dobrý skutok a dovolíš mi aby som sa zároveň zdieľal o svojej viere? Vidím ako sa to deje, keď ťa o to teraz žiadam, ó Bože, a som nadšený z toho ako to všetko urobíš. V mene Ježiš. Amen.“

Keď som vstal, tak som sa nikdy necítil taký istý tým o čo som prosil. Neviem, či to bolo spôsobené tým , že som bol v Duchu. Neviem, či som v to konkrétne ráno mal obzvlášť veľkú dávku dôvery v to, čo Boh robí. Neviem, či ma práve chytilo nadšenie z Veľkého experimentu. Čo viem, je to, že keď som vstal, tak som skutočne uvidel Boha, ako robí to, o čo som ho požiadal. Bez problémov som si ho mohol predstaviť, ako tieto dve veci spája do jednej.

Zdá sa, že táto prosba bola zakorenená v zdravom sedliackom rozmýšľaní. Nielen, že táto prosba bola duchovná, ale aj logická. Spravíte dobrý skutok a následne budete zdieľať s daným človekom svoju vieru. Poďme na to, Pane!

So zvláštnou horlivosťou a dôverou som sa teda pustil do svojho dňa. Z domu som odchádzal ako duchovný muž, pohybujúci sa vpred, vymodlený a cieľavedomý.

O 7:30 ráno som vyzdvihol svojich mužov so šiškami a s veľkým úsmevom. Boli tam všetci a počasie bolo ideálne.

Do 8:30 sme boli po krk v stromoch a kríkoch a prechádzali sme tým vchodom, akoby sme boli poľnohospodárski chirurgovia. Išlo nám to dobre.

Možno nám to išlo príliš dobre, možno sme boli príliš efektívni vo svojom úsilí. Možno som sa príliš sústredil na prácu, ktorú som práve robil. Možno tá príjazdová cesta bolo všetko čo som videl. V každom prípade, okolo 10:00 sa vo mne niečo zmenilo.

Koľko to doteraz trvalo? Iba niekoľko hodín!

Iba za štyri hodiny sa moje zameranie zmenilo. Trvalo iba štyri hodiny aby som už vôbec nechcel to za čo som sa ráno modlil. Len za štyri hodiny mi srdce skamenelo – alebo aspoň urobilo veľkú obchádzku.

Škoda, pretože to bol práve ten okamih, keď Boh začal odpovedať na moju modlitbu. Prial by som si, aby som ti mohol povedať, že som tú príležitosť nevidel. Nemôžem. Bolo to príliš zrejmé. Rozoznal som, že to bolo presne to za čo som sa modlil. Problém bol v tom, že keď to prišlo, jednoducho som nechcel reagovať.

Aby si mal lepší obraz: Je niečo pred 10:00 a ja a moji muži sme v zápale práce. Každý manažér exteriérových prác vie, že v dopoludňajších hodinách ste oveľa viac produktívnejší ako poobede. Toto ráno malo všetky predpoklady na to, aby nám to vyšlo. Rastliny zapadali do

otvorov, akoby boli na automatickom páse. Dáme to. Prepočítavali sme porasty a mali sme ešte dosť času pred konečným termínom.

Tento konkrétny vstupný priestor sa nachádzal priamo pod dvoma kopcami. Ako sme pracovali, tak som začul hlasný zvuk, akoby praskanie, prichádzajúce z vrcholu kopca, ktorý bol za nami. Keď som sa tým smerom pozrel, videl som starý modrý pick-up, ako prská a zlyháva mu motor. Znelo to ako ohňostroj na 4.Júl.

Toto zmrzačené auto išlo stále naším smerom. Pop, pop, dym... potom ticho... a znovu pop. Keď toto auto znovu začalo prskať, tak sa moja teraz sebecká myseľ ukrývala pred tým, že by som niečo urobil.

„To vozidlo sa práve rozpadáva," pomyslel som si v sebe. „A keď sa to stane, tak pôjde bez motora do kopca. A ak mám pravdu, tak gravitácia, túto bombu, privedie presne dole k nám, asi 6 metrov od nás."

Bolo to jasné ako modrá obloha nado mnou.

V okamihu, keď sa to začalo diať, tak moje srdce začalo tvrdnúť.

„Nechcem aby sa to stalo," pomyslel som si. „Keď sa to auto pokazí práve tu, tak mu budem musieť pomôcť. Nechcem tomu autu pomôcť. Nie teraz. Konečne sa mi teraz darí. Toto nie je čas aby som pracoval na aute."

A tak som odišiel.

„Ale počkať," zamyslel som sa. „Keď toto auto pristane priamo predo mnou, nebudem v pozícii, že budem môcť urobiť dobrý skutok? Mohol by som sa potom možno zdieľať o Kristovi? A nie je to presne to, za čo som sa modlil?"

Ale aj tak, čím bolo auto bližšie, tým viac som odolával myšlienke o tejto príležitosti.

Nakoniec, po jednom silnom výbuchu, ktorý zaznel z auta, bolo úplne ticho a auto sa začalo spúšťať dole. Prišlo práve ku mne, presne do môjho smeru. Moje kalkulácie boli trochu nepresné. Neskončil 6 metrov od nás. Skončil 4 metre od nás.

Keď sa vozidlo úplne zastavilo, tak som bol zaneprázdnený umiestňovaním azaliek, ktoré mali moji muži vysádzať. Robil som si svoje. Videl som, že dvaja mladíci vystúpili z auta a začali sa pozerať pod kapotu.

„Znie to ako karburátor," jeden povedal počas toho ako si škrabal hlavu.

„Nie myslím si, že to je časovanie," odpovedal šofér.

„Druhý mal pravdu," povedal som si. Časovanie je mimo, a tak to auto nikdy nenaštartuje.

Pokračoval som vo svojej práci a ani s jedným z tých mužov som nenadviazal očný kontakt. Keď som pokračoval vo svojej práci, tak som sa začal modliť: „Pane, prosím, daj aby to auto naštartovalo."

Myslel som to vážne.

Hovoríš o nesprávnom druhu smelosti! „Pomôžeš im, prosím, naštartovať auto?"

„To myslíš vážne Kelly?" povedal iný hlas v mojej hlave. „Sú to tvoje modlitby, ktoré ich sem v prvom rade priviedli."

Bolo to skoro, akoby som počul, ako na mňa Pán kričí.

Ale stále moje tvrdé srdce pokračovalo: „Prosím nie teraz, Pane. Potrebujem túto príjazdovú cestu dokončiť a teraz nám to ide tak dobre. Títo chlapíci budú v pohode Pane – nie?"

Keď Boh chce tvoju pozornosť, tak sa nezastaví pred ničím, aby ju získal. Boh bol viac naladený na účel toho dňa, ako ja a je zjavné, že mal svoj spôsob, ako mi to dať najavo.

Wesley, ktorý bol môj majster, nebol Božím mužom. Už som mu hovoril o Bohu a aj počul, ako som sa zdieľal s ostatnými pri mnohých príležitostiach, ale sám hovoril, že nemá spasiteľný vzťah s Ježišom Kristom.

Ale zdalo sa, že v tom okamihu bol s Bohom viac v kontakte ako ja. Prišiel ku mne a spýtal sa: „Pomôžeš im šéfe, nie?“

„Nie, Wesley,“ povedal som späť. „Budú v pohode. Nechajme to tak.“

„Človeče,“ odpovedal, „to neznie ako ty.“

Auč! To zabolelo. Naozaj ma to bolí, keď neveriaci človek komentuje, že tvoje činy nie sú celkom také, aké je zvyknutý vidieť u kresťana. Ale myslím, že jeho slová neboli dosť štipľavé.

„Nechaj to tak Wesley,“ povedal som. „Vráť sa do práce.“

„Ok, šéfe, ty si vedúci,“ odpovedal.

V pozadí som počul, ako sa tí dvaja muži rozprávali, počas toho ako pracovali na oprave auta. „To auto naštartujú,“ stále som si to hovoril. „Viem, že sa tak stane.“

Prešlo desať ťažkých minút. Konečne, jeden z mužov naskočil do auta a zobral kľúče. Pop, pop a potom, áno! Naštartovali.

Mal som radosť a aj smútok, keď som počul ako motor klepe. Nakoniec odídu – to bola moja prvá myšlienka. A zároveň som mal aj inú myšlienku. Ak odídu, tak som si uvedomoval, že odíde aj moja príležitosť. Pozorne som počúval, ako auto odchádza preč z nášho pracoviska a začalo stúpať do ďalšieho kopca.

Ten zvuk vo mne vyvolával zmiešané pocity. Nebolo to to za čo som sa modlil? Nepoložil Boh priamo k mojim nohám obrovskú príležitosť?

Áno, to bolo odpoveďou na obe otázky. To bolo všetko, na čo som dokázal myslieť, keď som počúval zvuk nákladného vozidla, ktorý sa vzďaľoval.

Zdalo sa mi, že stojím v hmle, keď som zvažoval, čo som práve urobil. Hmla však netrvala dlho.

Ako auto začalo vyrážať do kopca, bolo zrejmé, že s modrou bombou nie je niečo v poriadku. V skutočnosti sa dalo vidieť, že rýchlosť akou sa pohybuje hore ukazuje, že sa úplne hore nedostane. A ani keby sa rozbehol z druhého kopca, tak by mu to asi nepomohlo.

Ó nie, pomyslel som si, vracia sa späť. To auto zadochne skoro hore a keď sa to stane, tak sa znovu skotúľa späť. A znovu pristane asi 4 metre od nás.

Tentokrát som bol presnejší. Presne ako som povedal. A dvaja veľmi frustrovaní muži vystúpili a znovu začali majstrovať.

Wesley okolo mňa znovu prešiel: „Šéfe, viete, že to čo potrebujú je reťaz a ťahanie.“

„Nie, myslím si, že to opravia, Wes. Nechaj to tak!“

Sranda, ako tvrdosť plodí ešte viac tvrdosti. Predo mnou bolo niečo vzácne. Bola tu druhá šanca. Koľkokrát dostaneš druhú šancu v tej istej veci? A zvlášť v duchovnej oblasti!

Neviem čo vo mne zmenilo môj pohľad. Neviem, či som bol už unavený z pohľadu na to auto alebo unavený z Wesleyho otázok. Nie som si istý či to bol tlak Ducha alebo sklamanie vo Wesleyho očiach.

Ale nakoniec som si uvedomil, že tu je niečo, čo ako kresťan, ktorý tvrdil, že miluje Boha, potreboval urobiť. Nie preto, že by som sa na to cítil, ale preto, že to bolo správne. Stalo sa, že som bol jednoducho poslušný.

Zábavná vec na celom tom procese bolo, že ako som začal byť poslušný, tak som v tom momente začal mať radosť.

Začal som tým, že som k tým mužom prišiel v úplnej pokore. „Počúvajte, chalani,“ povedal som. „Musím vám obom niečo povedať. Nevadí?“

„Nie, do toho,“ odpovedali a pozreli sa jeden na druhého.

„Ďakujem, chalani. Mal som vám už pomôcť pred 20 minútami. Dnes ráno som sa modlil a prosil som Pána aby mi dal možnosť niekomu pomôcť a zrazu ste tu boli. Ale keď ste prišli,

tak som bol príliš zaneprázdnený a zameraný na seba, miesto toho aby som vám pomohol. Prosím vás, odpustíte mi?“

Títo muži na mňa jednoducho hľadeli v úžase. „Samozrejme, chlape, žiadny problém,“ jeden z nich sa odvážil zamrmlať.

„Ďakujem,“ odpovedal som. „Tak teraz vás rozbehneme. Mám reťaz. Jeden z vás choďte za volant a druhý pôjde so mnou aby ma navigoval kam máme ísť.“

Je zaujímavé, že sa obaja muži pohli k svojmu autu.

„Mne je jedno kto, ale poďme,“ pokračoval som.

Rýchlo sme zakvačili ich auto o moje a vyrazili sme. Mladý muž, ktorý sedel pri mne, povedal, že musíme ísť asi tri kilometre po ceste. Tri kilometre... rýchlosťou asi 30 kilometrov za hodinu. To je spolu asi 10-15 minút. Spýtal som sa toho muža na meno.

„Johnny,“ povedal.

„Johnny, čo sa práve odohráva v tvojom živote?“ Opýtal som sa.

Johnny nemrhal ani minútou. „Človeče, môj život je celý neporiadok. Som hudobník a tri noci z týždňa hrám. Milujem to. Nezarábam veľa, tak zvyšné dni musím takto pracovať. Je to ťažké a moja manželka je z toho už unavená.“

„Ako dlho si ženatý?“ Opýtal som sa.

„Menej ako rok,“ odpovedal.

„Očakáva, že budem doma každý večer,“ pokračoval. „Je to momentálne veľmi ťažké, pretože skutočne chcem hrať na bicích, no vyzerá to tak, že moja manželka so mnou bojuje. Neviem čo budem robiť.“

Teraz som sa mu začal venovať. „No, Johnny, môžem ti položiť otázku?“

„Samozrejme,“ odpovedal.

„Ak by som ti mohol ukázať cestu, ako by si si bol istý, že robíš dobré rozhodnutia, mal by si záujem?“

„Samozrejme,“ odpovedal.

„Tak, prvá vec v manželstve je to, že sa ubezpečíš, že váš základ je pevný. Základ musí byť duchovný. Veríš tomu?“

„Áno,“ odpovedal.

„Tak, kde sa nachádzaš vo vzťahu s Bohom?“ Spýtal som sa.

Po veľmi krátkej pauze z neho vyšlo, „Človeče, nemôžem uveriť, že sa ma na to pýtaš. Moja sestra je jedna z tých znovuzrodených kresťanov a hovorí mi o tom už viac ako rok. Snaží sa ma dostať do kostola a obrátiť môj život k Bohu. Nemôžem uveriť, že to hovoríš.“

Nebol som prekvapený. „Teda Johnny, tvoja sestra ťa miluje. Ona jediná ti hovorí pravdu. Nemôžeš byť úplne spokojný, kým tvoja dôvera a nádej nebudú v Ježišovi Kristovi. Akonáhle si v ňom zakotvený, potom môžeš robiť svoje rozhodnutia z pevného základu. Neznamená to, že všetko pôjde dobre alebo, že vždy urobíš dokonalé rozhodnutie. Ale budeš mať nový zmysel, ktorý ťa bude viesť v tom ako sa máš páčiť Bohu a nie iba to aby si uspokojil seba alebo svoju manželku. Bude prinášať nový pohľad do tvojho rozhodovacieho procesu. Vidíš to?“

„Myslím, že áno,“ odpovedal.

„Tak, Johnny, skús počúvať iným spôsobom, čo ti tvoja sestra hovorí. Pozri sa na vyjadrenia, ktoré hovorí Ježiš Kristus a pozri sa na Neho ešte pred tým ako urobíš svoj ďalší krok.“

Prikývol.

Neprešla ani chvíľka a už sme tam dorazili. Vyšli sme z auta a pozdravili sme jeho kamaráta.

„Ako ti tam bolo?“ Spýtal som sa ho.

„Výborne,“ jeho priateľ odpovedal. „Veľmi ďakujem za odtiahnutie.“

„Nie," odpovedal som, keď som mu podával ruku. „Ja ďakujem za to, že ste mi dovolili pomôcť vám, aj keď mi tak dlho trvalo aby som za vami prišiel."

Obaja muži iba zatriasli hlavami, keď som od nich odchádzal.

Bolo to jednoduché, ale pokorujúce stretnutie. Dvaja muži na ceste domov a dvaja muži potrebujúci pomoc. Dvaja stratení muži.

A čo to stálo pomôcť im? Stálo to presne 30 minút, reťaz, nejaká jednoduchá poslušnosť a rozhodnutie upraviť môj vlastný sebecký program.

Keď som sa vrátil späť na pracovisko, Wesley ma čakal s veľkým úsmevom. „Dostali ste ich do pozoru, šéfe?" opýtal sa.

„Áno, Wesley dostal som ich do pozoru. Tak ako to tu ide?"

„Pozrite, zvládli sme to."

A naozaj to zvládli. Časť na ktorej sme pracovali bola úplne hotová, práca bola výborná a čakali na ďalšie inštrukcie. Ak som im chýbal, alebo ak ma potrebovali, tak sa to vôbec nedalo vidieť. Dokončili sme celú príjazdovú cestu do 3:00 poobede.

Matúš 6:33 hovorí toto. *„Hľadajte však najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko sa vám pridá."*

Vidím, že Boh myslel vážne to *„všetko,"* nie?

Otázky do diskusie

Kapitola 16 – Daj pozor za čo sa modlíš

1. Myslíš si, že to auto, ktoré sa pokazilo, bolo odpoveďou na modlitby?
2. Čo sa stalo Kellymu v čase medzi jeho stíšením a tým keď prišlo to pokazené auto?
3. Už ťa niekedy dotlačil nejaký neveriaci človek do nejakých „duchovných okolnosti?"
4. Čo si myslíš o druhej šanci, ktorú dostal Kelly? Mal si už niekedy takúto druhú šancu? Môžeme počítať s tým, že vždy takúto druhú šancu dostaneme?
5. Prečítaj si Matúša 6:33. Čo si myslíš, čo tým Ježiš myslí? Prečo tomu neveríme?

rodinné väzby

Dostávaš sa do časti príbehu, kedy zdieľam Krista v kontexte mojej najbližšej rodiny.

Je zdieľanie Krista s tvojou najbližšou rodinou ľahšie alebo ťažšie, ako zdieľanie sa s priateľmi alebo cudzími ľuďmi?

Drvivá väčšina ľudí, s ktorými som sa rozprával o tejto veci hovoria, že je pre nich ťažšie zdieľať sa o Kristovi v kontexte ich blízkej rodiny ako v akomkoľvek inom kruhu ľudí.

Prečo to tak je? Nemalo by to byť ľahšie, ako zdieľanie sa s priateľmi alebo cudzincami?

Možno. Ale pravda je, že kríž a jeho správa rozdeľujú; a nikde inde viac ako v rodine.

Nezáleží na tom kam idem. Najčastejšie sa ma ľudia pýtajú ohľadne toho ako zasiahnuť ich rodinu, ako akékoľvek iné otázky, týkajúce sa ostatných ľudí v ich živote. Som dojatý. Ukazuje to, že ľuďom záleží na ich rodinách.

Keď budeš prechádzať túto časť, pamätaj na to, že Ježiš Kristus chce zasiahnuť tvojich rodinných príslušníkov viac ako to chceš ty. Nezáleží na tom ako zle vyzerá situácia z ľudského

pohľadu, nikto nie je tak ďaleko aby ho Boh nevedel zasiahnuť (veď sa dostal k tebe a ku mne, nie?).

Taktiež, pamätaj, že princípy pre zasiahnutie rodinných príslušníkov sú rovnaké ako pre každú inú osobu. Musíš zostávať v Duchu, milovať ich kým máš tú možnosť a nechávať výsledky v ruke živého Boha. On môže a aj si urobí cestu do ich životov.

Otázky do diskusie

Rodinné väzby

1. Myslíš si, že je ťažšie zdieľať sa o Kristovi so svojou najbližšou rodinou, ako so svojimi priateľmi, spolupracovníkmi a cudzincami? Ak áno, prečo si myslíš, že to je pravda?
2. Opíš ako to vyzerá v tvojej najbližšej rodine. Koľkí sú kresťania?
3. Modlíš sa za svoju najbližšiu rodinu pravidelne?
4. Práve teraz, si povzbudený alebo odradený tým ako sa ti zdá, že vidíš Boha pracovať vo svojej rodine?

kapitola 17

tvrdý koláčik

Spomienky z detstva. Existuje niečo čo im je podobné? Iba ťažko. A zdá sa, že čím viac ľudí máte vo svojom dome, tým viac spomienok máme.

Náš dom bol vždy plný ľudí. So šiestimi deťmi, vrátane dvojičiek, aktivitami a tempo udržiavali mamu a otca v pracovnom nasadení väčšinu času. Napriek tomu všetkému to bola pre nás všetkých skvelá zábava.

Bol som najstarší a páčila sa mi zodpovednosť, aj keď to nebolo vždy ľahké. Jednak sme jedného brata stratili kvôli drogám, keď mal iba devätnásť. Zistil som, že po tomto som musel rásť trochu rýchlejšie. Bola to najväčšia tragédia v našej rodinnej histórii, ktorá nás mohla rozdeliť. Napriek tomu sme si v mladosti zostali veľmi blízki, a aj keď sme sa ako dospelí trochu vzdialili, väčšina z nás sme si zostali stále blízko.

Bol som prvým človekom v mojej rodine, ktorý prišiel ku Kristovi. Všetci si mysleli, že som blázon. Boli sme vychovaní ako dosť prísni katolíci a nikto skutočne nevidel potrebu osobného vzťahu s Ježišom. Vždy sme ho ale mali na mysli. Čo bolo teda nové?

Na rozdiel od mnohých ľudí, ktorí tvrdia, že mali problémy so svojimi rodičmi, ja som nikdy nemal sťažnosti na svoju matku. Pokiaľ viem, bola pre môjho otca perfektnou oporou a rovnako úžasnou matkou, akú si len vôbec dokážem predstaviť. Mala lásku a úctu pre nás všetkých a nebolo nič, čo by sme pre ňu neurobili. Bola trpezlivá, láskavá, dobrosrdečná, verná a vynikajúca poslucháčka.

Mohol by som o mame hovoriť veľa. Bola tam vždy, keď som ju potreboval. Napriek tomu, keď išlo o osobný vzťah s Ježišom, nie vždy sme si pozerali do očí.

Pamätám si, ako som prvýkrát zdieľal Krista s mojou mamou. Nešlo to tak dobre. V skutočnosti sa jej to nepáčilo. Zdieľanie Ježiša so zbožnými katolíkmi nie je vždy ľahké.

Zdieľanie sa so svojou vernou katolíckou mamou môže byť vzťahová samovražda. Mojej mame sa zdala celá táto skúsenosť, keď som sa s ňou zdieľal, tak ako by som jej oznámil, že všetko jej úsilie, ako rodiča, nebolo dosť dobré.

Bez ohľadu na to, ako som veci frázoval, ona počula, ako hovorím, že ma nevychovala správne. Samozrejme, to som sa vôbec nesnažil povedať. Ale keď sa pozriete na výchovu detí v duchovnom zmysle, moje slová boli dosť pravdivé.

Určite ma naučila rozlišovať správne od nesprávneho a uviedla ma do kresťanského náboženstva. Ona a ocino urobili veľkú finančnú obeť, aby nás všetkých poslali do katolíckej školy. Boli sme v kostole každú nedeľu a svätý deň. Ale ona ma nepredstavila Spasiteľovi. Nemohla, pretože ho osobne nepoznala. Pôsobila na svetle, ktoré v tom čase mala.

Keď som sa s ňou zdieľal o Ježišovi Kristovi, ako o osobnom Pánovi a Spasiteľovi, tak moje slová medzi nás okamžite priniesli klin. Nie je to irónia? Ježiš Kristus prišiel medzi nás. Rozumel by som tomu, keby som sa ju snažil prehovoriť na vieru nejakého ázijského mystika. Ale toto bol Ježiš Kristus, Boží Syn. Ten istý Ježiš, ku ktorému ma povzbudzovala aby som ho miloval. Chápeš tomu?

Aj keď moja mama súhlasila s tým, že bol skutočne Božím Synom, nikdy neurobila ďalší krok a nepožiadala ho, aby prevzal jej život. Pre moju mamu to bol úplne nový koncept.

Po počiatočnej konfrontácií s touto dojímavou témou si mama odo mňa držala odstup. Keď sme o tom neskôr vážne začali hovoriť, tak sa naše rozhovory zvrhli na hádky. V skutočnosti tieto diskusie začali po prvý krát keď som mal 27 rokov, a ako pre jej syna pre mňa znamenali, že sme sa predtým v skutočnosti vôbec nehádali.

Videl som stránku mojej mamy, ktorú som nikdy predtým nevidel. Nežný poslucháč bol zrazu tvrdý ako nechty. Zaryla sa nimi do mňa. Medzi nami vznikol múr napätia, začala ma vnímať ako „zrazu seba spravodlivého“. Po prvý krát v živote ma nemala rada.

Mama spočiatku predpokladala, že som v nejakej zvláštnej náboženskej skupine. Jej postoj bol taký, že katolícka cirkev bola pre nás po všetky tie roky dosť dobrá, tak prečo to zrazu nie je dosť dobré? Jej modlitby boli zamerané na to, aby som sa vrátil do katolíckej cirkvi.

Keď sa mi mama chystala dokázať, že sa mýlim, tak si kúpila Bibliu. Chystala sa mi ukázať, že mala pravdu, akoby to bola posledná vec, čo chcela urobiť. Deň čo deň čítala a študovala svoju Bibliu. Ako správna katolíčka, pokračovala v modlitbách svojej mladosti. Ale predovšetkým čítala svoju Bibliu, pretože cítila, že na týchto stránkach sú uvedené pravdy, ktoré by ma podrazili.

Celé mesiace sa napätie stupňovalo. Mohol som skúšať hovoriť o duchovných veciach, ale nikdy nedošlo k žiadnemu prielomu. Musím povedať, že pri pohľade naspäť, vidím, že som nebol tak jemný, ako som mal byť.

Príliš veľa horlivosti – to je osobná chyba, ktorá ma trápila už mnohokrát. S duchovnou vášňou, ktorá zapaľovala oheň, kade-tade, som chcel zmeniť životy ostatných, bez ohľadu na ich potreby a ohľaduplnosť k nim. Takáto horlivosť bez kontroly, sa môže stať hlúposťou. A som si istý, že moja mama zachytila podiel mojej hlúposti, ktorý smeroval na ňu, aj keď som to myslel dobre.

Horlivosť bez jemnosti je neproduktívna. Nielenže sa ľudia voči nej ohradia; taktiež ich robí skeptickými voči druhu lásky, o ktorej hovoríš, že si ju našiel.

Hoci mne chýbal súcit, ohľadne Boha to tak nebolo. Nikdy nezabudnite, že Boh má plnú sadu nástrojov, životných okolností, ktoré môžu zlomiť kohokoľvek. Pre moju mamu to bola kombinácia zlého chrbta a požiaru domu.

Moji rodičia stavali nový dom asi dva kilometre od nás, ale počas výstavby zhorel do tla. To ich oboch zastavilo v ich ceste. Krátko na to mame pri upratovaní postele vyskočila platnička.

Tri týždne ležala. Moja mama prešla viac krát väčšou operáciou chrbta a cítila, že by mohla byť opäť v poriadku. Boh mal jej pozornosť.

Počas svojho zotavovania mala veľa času na premýšľanie. Vtedy Boh obnovil jej lásku ku mne a začal ju privádzať k sebe.

Čo moju mamu nakoniec priviedlo k tomu, že zmenila svoje myslenie? Musím povedať, že v tom čase sa veľa našich priateľov modlilo za moju mamu. Verím, že to bola tá vec, čo to spôsobila. Jedného dňa som jej taktiež zavolal, len aby som jej povedal, že ju ľúbim.

Bol zapnutý záznamník a s veľkou láskou v srdci a hlase som jednoducho povedal: „Mami, nechcem bojovať. Milujem ťa a tvoj boj v skutočnosti nie je so mnou. Keďže v poslednej dobe čítaš veľa svoju Bibliu, pozrela by si sa na jeden verš, mami? Je to Ján 5:39-40. Ľúbim ťa, mami. Naozaj.“

Ján 5:39-40 hovorí toto: *„Skúmate Písma, lebo si myslíte, že v nich máte večný život, a práve ony svedčia o mne. Lenže vy nechcete prísť ku mne, aby ste mali život.“*

To bolo všetko. Stačila táto pasáž. Boh k nej prehovoril prostredníctvom tohto Slova a práve v tom týždni prišla ku Kristovi. Boli sme okamžite obnovení.

Taktiež nikdy nezabudnem, keď len o tri mesiace neskôr vydala svedectvo na biblickom štúdiu, ktoré som učil. Povedala: „Modlila som sa 10 rokov, aby sa môj syn vrátil do katolíckej cirkvi. Ale nevedela som, že to budú jeho modlitby, ktoré ma dovedú k živému Bohu.“

V čase, keď píšem tieto slová, tak moja mama kráča s Bohom od roku 1982. Dnes sme si bližší ako kedykoľvek predtým.

Otázky do diskusie

Kapitola 17 – Tvrdý koláčik

1. Už si mal niekedy takéto podobné ťažkosti so svojou mamou alebo otcom?
2. Čo vidíš v tomto príbehu ohľadne moci slova?
3. Si presvedčený o tom, že Boh môže urobiť čokoľvek chce v našich rodinách?
4. Je to ťažšie nechať ho pracovať v našich rodinách? Ak áno, prečo?
5. Z biblického hľadiska si myslíš, že Boh vidí naše pokrvné rodiny rovnako ako ich vidíme my, alebo ich vidí inak ako my?

kapitola 18

babka je tiež hriešnica

Mať ktoréhokoľvek zo štyroch možných starých rodičov je skutočným požehnaním v živote. Mať všetkých štyroch viac ako 20 rokov je väčšia radosť, ako dokážem prejaviť.

Rodičia môjho otca, Laura a Joe, boli Taliani. Bol to zaujímavý pár. Ale oni sú príbehom na inokedy.

Rodičia mojej mamy boli obaja Francúzi, a žili oveľa tichší život ako Laura a Joe. Boli viac zameraní do seba a viac boli na veci ako záhradníčenie a rybačka. Laura a Joe mali viac radi davy ľudí. „Koľkých môžeme v Nedeľu nakŕmiť?“ bol ich nápad na skvelý čas.

Všetci štyria moji starí rodičia boli hlboko v katolíckej viere. Pre nich neexistovalo nič iné. Bolo to jediné správne náboženstvo. Všetci štyria boli v kostole každú nedeľu a v každý „svätý deň“. Piatky nejedli mäso, prijímali popol na popolové štvrtky a navštevovali stanice na Veľkonočné sviatky.

Všetci štyria robili to čo im cirkev nariadila. Taktiež sa to týkalo toho ako vychovávali mladšiu generáciu. Takéto rodinné väzby vyvíjali tradičný ťah, ktorý bolo ťažké prekonať.

Ale vonkajšia tradícia sa len tak automaticky nepremení do vnútornej duchovnosti. Keď som sa v roku 1980 stretol s Kristom, netrvalo dlho, kým som si položil otázku, či moji starí rodičia mali osobný vzťah s Ježišom Kristom.

To je ťažko povedať, nie? Bolo ťažké povedať ako na tom presne boli. Vďaka svojej zvláštnej kultúre, ktorá sa líšila od americkej kultúry, ktorá formovala mňa, bola katolícka cirkev všetko, čo kedy poznali. Moja láska k starým rodičom bola taká silná, že som na to najhoršie ani nechcel myslieť. Ale stále ma prenasledovali otázky, ktoré ma ohľadne nich znepokojovali.

Mohli byť úplne oklamaní – alebo tu je nejaká šanca, že poznali minimálnu pravdu, ktorú potrebovali pre to aby boli zachránení?

Naozaj si mysleli, že ak iba budú chodiť do kostola tak budú fajn – alebo je tu niečo viac, niečo čo zmenilo ich život v ich osobnej duchovnej skúsenosti?

Naozaj verili tomu, že sa môžeš modliť za duše mŕtvych ľudí a, že tie modlitby, spolu so zapálenými sviečkami, v konečnom dôsledku dostanú danú osobu do neba?

Koľko by som mal sondovať v živote mojich starých rodičov? Ako veľmi by som mal spochybňovať ich vieru? Ako veľmi by som ich mal konfrontovať?

Je veľmi málo vecí, ktoré mi robia starosti tak ako tieto otázky. Chcel som hovoriť. Ale začali mať čudné pohľady a komentáre, keď zistili, že nechodím do katolíckeho kostola.

Väčšina z ich reakcií nebolo nič viac ako sklamanie. Bol som miništrant, keď som vyrastal a dokonca som hovoril o tom, že by som sa stal kňazom. Teraz sa to zjavne nestane.

Ale niekoľko krát sa stalo, že sa ma jedna z mojich starých mám spýtala, s jemným hlasom znechutenia, že prečo som opustil katolícku cirkev. Ale ich otázky nikdy neotvorili nejaký zmysluplný dialóg. Boli to otázky, na ktoré v skutočnosti nechceli počuť odpoveď. Ale bol som s tým v poriadku.

Zaviazal som sa k tomu, že sa budem modliť za to, aby mi Boh dal príležitosti zdieľať sa s nimi a aby moje zdieľanie malo nejaký vplyv. Tento záväzok modliť sa, mi pomohol vidieť veci v správnej perspektíve a pomohol mi udržiavať Božiu lásku k mojim starým rodičom.

Najťažšie v tom čase bolo zmieriť dva svety – jeden duchovný a druhý cirkevne zameraný – ktoré navonok nešli dokopy. Napriek všetkým rozdielom som vždy považoval návštevy, ktoré som venoval obom starým rodičom, za niečo, čo mi pripomínalo niečo z rozprávkovej knižky. Bolo to, akoby boli stále tam, sedeli nehybne a len čakali, kým prídete. Vaša návšteva bola ich obľúbeným dňom. Nikdy som nemal pocit zhonu a vždy som mal pocit prijatia. Na sporáku bolo vždy niečo vynikajúce. Jediný rozdiel bol v type kuchyne – Francúzka v jednej domácnosti a Talianska v druhej.

Ale starí otcovia zomreli ako prví. Veľmi som ich oboch miloval, ale obaja so mnou toľko a v takej hĺbke nekomunikovali, tak, ako moje staré mamy.

Babička Talamo bola ďalšia na rade. Mal som s ňou niekoľko dobrých rozhovorov v jej neskorších rokoch a uistila ma, že Ježiš Kristus je ten, na koho sa spolieha, že ju do neba

dostane. Videl som v nej skutočné zmierenie ohľadne môjho postoja ku Kristovi a to uľahčilo naše rozhovory. Mali sme sa radi.

Potom už zostala iba starká Bergeron, matka mojej mamy. Bola vysoká, silná Francúzka žena. Obyčajne zostávala veľmi ticho, až kým na niečo nemala svoj názor, čo aj chcela vyjadriť. Keď nakoniec prehovorila, tak jej silné vyjadrenie akoby sa vymykalo z jej charakteru, keď si zvážil to aká bola zvyčajne tichá vo svojom vystupovaní.

Čím viac som ju skúmal, tým viac som bol znepokojený. Vychovala osem detí, už pochovala troch synov, vnuka a svojho manžela. Dve z jej dcér boli katolícke mníšky, ktoré slúžili v kláštore.

Katolícka tradícia prenikla do jej domu ako hustá hmla. Boli tam obrázky, sochy a overené artefakty, niektoré až z Ríma. Ale netrvalo dlho, aby som zistil, že v mojej babičke vládla hlboká horkosť, ktorá sa týkala niektorých zmien, ktoré nastali v jej živote. Niektoré z ťažších období, ktorým čelila, ju očividne nechali chladnou a tvrdou. Postupným starnutím boli tieto tvrdé hrany čoraz zreteľnejšie.

Pamätám si časy, keď som ku nej prišiel, keď sa modlila ruženec, čo robievala každý deň, bez toho, že by čo i len jeden vynechala. Aj keď so mnou prestala hovoriť, bolo zrejmé, že s jej dušou nie je niečo v poriadku.

„Čo sa deje, babička?“ spýtal by som sa jej.

„Ó nič,“ odpovedala by. „Iba starnem.“

Vyzeralo to, akoby ju čas modlitieb viac odrádzal ako povzbudzoval. A to mi vadilo. To nebol Boh, ktorého som spoznával a miloval.

Boli časy, keď som sa snažil otvoriť dvere do duchovných vecí v našich rozhovoroch. Ale veľmi rýchlo mi dala vedieť, že niektoré veci nie sú na diskusiu.

„Ty máš svoje náboženstvo a ja mám svoje,“ povedala by mi.

„Ale starká, nechcem hovoriť o náboženstve,“ prosil by som ju.

„Nevadí,“ odvetila by a tým by sa to na chvíľu skončilo.

Miloval som svoju starú mamu. Keď som zvažoval, ako veľmi ju mám rád, tak som vedel, že príde čas, keď budem musieť riskovať a spýtať sa jej ťažké otázky.

Nedarí sa mi s takýmto druhom konverzácie, najmä ak ide o člena rodiny. Ale zdalo sa, že pokiaľ ide o moju rodinu, bol som vyvolený Bohom, aby som k nej doniesol pravdu.

Čím viac som babičku skúmal, tým viac som sa zaujímal o to, kde by sa mohla nachádzať duchovne. Videl som okolo seba zomrieť dosť ľudí, aby som vedel, že smrť je skutočná a istá. Okno príležitostí nezostane vždy otvorené. Moja stará mama mala blízko 75 a chcel som, aby mala ubezpečenie o vzťahu s Bohom.

Obklopovala ma neustála ťažoba, a nútilo ma to myslieť a modliť sa za ňu. Požiadal som teda Pána, aby mi čo najskôr poskytol jasnú príležitosť.

Konečne nadišiel ten deň. Bol som služobne v meste a plánoval som navštíviť svojich rodičov, ale zrazu som vnímal, aby som sa zastavil u starkej. Táto návšteva sa začala veľmi podobne ako všetky ostatné. Bola tam vo svojom hojdacom kresle, a akosi hľadela do prázdna.

Keď som však preskúmal situáciu, uvedomil som si, že veci sú trochu iné. Zdala sa mi viac vzdialená. Na sporáku nič nebolo a ledva sa jej podarilo usmiať. Bolo to, akoby vedela, že som tam pracovne. Keď som ju prišiel pobozkať, tak sa odtiahla. Jej reakcia na mňa bola v najlepšom prípade vlažná.

„Ahoj starká, ako sa dnes máš?“

„Na starého človeka to ujde,“ odpovedala. „Ako sa máš ty?“

„Dobre starká. Som veľmi rád, že ťa vidím.“

„Aj ja som rada, že ťa vidím. Čo tu dnes porábaš?

„Tak, rozmýšľal som, že by som sa s tebou dnes trošku porozprával. Bolo by to v poriadku?“

„Poď na to,“ odpovedala. „Aj tak nikam nepotrebujem ísť.“

„Starká, mám pocit, že náš vzťah bol v poslednej dobe trochu napätý kvôli môjmu postoju k Ježišovi Kristovi a z toho mám naozaj obavy. Nemyslíš si, že Ježiš je niekto, kto by nás mal rozdeliť, však?“

Okamžite zaujala obranný postoj. „Kelly, už predtým som ti povedala, že nechcem hovoriť o tvojom náboženstve. Rob čo chceš robiť a mňa nechaj tak.“

Hneď som rozpoznal, že dosť stuhla. V jej hlase a v jej očiach bolo cítiť chlad, ktorý som nikdy predtým nevidel. Prišiel som bližšie k nej a pozrel sa jej do očí.

Jemne, ako som len vedel, som pokračoval: „Starká, nechcem hovoriť o náboženstve a nechcem aby si zmenila to svoje. Chcem s tebou hovoriť o tom čo si myslíš o Ježišovi. Chcem vedieť, ak mi to môžeš povedať, že čomu dôveruješ, či ti to dáva večnú istotu. Môžeš mi to povedať?“

Jednoducho hľadela s chladným pohľadom.

„Starká, môžeš mi povedať, že dôveruješ v to čo urobil Ježiš na kríži, že to je základom pre tvoj vstup do neba?“

Ona iba pokračovala a ticho hľadela so zovretými päsťami. Teraz som mal naozaj obavy. Nechcel som ju uraziť, ale napriek tom som cítil, že v tej chvíli potrebujem v diskusii pokračovať ďalej.

Pomaly som k nej prešiel a kľakol som si k jej nohám. Jemne som jej položil hlavu do lona, len aby som bol pri nej. Zostal som tam iba chvíľu a držal som ju, zatiaľ čo som prosil Pána, aby obmäkčil jej srdce. Začal som plakať. Bol to pre mňa dojímavý okamih a myslím si, že aj pre ňu. Chvíľa, v ktorej bez pochýb viem, že cítila moju lásku a starosť o ňu ako nikdy predtým.

Keď som sa dal dokopy, tak som znovu pomaly začal. „Starká, to čo Ježiš urobil na kríži bolo za teba a za mňa. Trpel a zomrel pre nás oboch. Nebolo to iba kvôli vrahom a zlodejom. Bolo to kvôli ľuďom ako sme my. Ako ktokoľvek iný, aj my potrebujeme to čo urobil Ježiš. Všetci sme hriešnici.“

To čo som počul potom mnou zatriaslo až do môjho vnútra.

„Ja nie som hriešnik,“ s istotou povedala.

To ma zastavilo. Pozbieral som svoje myšlienky a zodvihol hlavu aby som sa jej pozrel do očí.

„Stará mama,“ povedal som vážne, „je mi ľúto, ale s istotou musíš vedieť, že si hriešna.“

„Nie, nie som,“ trvala na tom.

„Ale starká, všetci sme hriešnici. To je dôvod prečo Ježiš urobil to čo urobil. Faktom je, že sme tak zlí ako akýkoľvek iný hriešnik.“

Nasledovala dlhá pauza po tom ako odo mňa odvrátila svoj zrak. Začal som plakať. Cez moje slzy som sa na ňu pozeral a rozmýšľal o tom čo som urobil zle. Ako mohla takto reagovať? Ako mohla žena vo svojej sedemdesiatke, ktorá sa každý deň modlí ruženec sedieť a reagovať na svojho vnuka takto?

Prosil som Boha o pomoc, Pomyslel som si, že by som to mohol vyskúšať ešte raz predtým ako odídem.

„Starká,“ povedal som, „prosím pozri sa na mňa. Veríš tomu, že ťa milujem?“

Neodpovedala.

„Milujem ťa, starká. Vieš, že áno. Si pre mňa vzácna. Dovoľ mi opýtať sa ťa otázku. Miluješ ma?“

Odpoveď neprišla.

„Viem, že áno, starká. Pozri sa na mňa a povedz, že ma miluješ. Povedala si to už tisíc krát, ale žiadam ťa aby si to povedala teraz.“

Ani sa nepohla, žiadny náznak emócie a žiadna odpoveď. Jednoducho bol jej pohľad, ako keby to boli dýky hodene cez stenu. Bol som zdrvený.

„Pozri sa, starká. Vidíš čo sa tu deje? Ani mi nevieš povedať, že ma miluješ. Nedokážeš mi povedať, že ma miluješ, pretože ma teraz nenávidíš pre to, čo ti hovorím. Nevidíš to? To je hriech, starká.“

Ani sa nepohla. Hocičo som povedal, zdalo sa, že to nemalo žiadny efekt. Mohol som iba vnoriť svoju hlavu do jej lona a plakať.

Asi po minúte som zodvihol svoju hlavu aby som jej niečo povedal. „Starká, teraz odídem ale chcem aby si niečo vedela. Ježiš Kristus tu je pre teba, čaká na vzťah s tebou. Rozumie tomu čo cítiš a dokonca rozumie ako sa cítiš ohľadne mňa v tejto chvíli. Prosím ťa aby si k Nemu išla, vyznala mu svoj hriech a On ti dá pokoj, ktorý neskutočne chceš a potrebuješ. Urobíš to stará mama?“

Bolo to zbytočné. Videl som, že so mnou nebude hovoriť. Nakoniec som vstal na nohy, stisol som jej ešte raz ruku, naklonil som sa a dal som jej na rozlúčku bozk. Bez emócií tam sedela na stoličke počas toho ako som vychádzal z miestnosti a z domu.

Ako som išiel k autu, tak som si uvedomil, že je vo mne zvláštny mix emócií, bolesti a pokoja. Naša konverzácia nešla veľmi dobre. Bolo to bolestivé. Ale bol tu pokoj. Bol to pokoj, ktorý nasleduje, keď vieš, že si reagoval správne na príležitosť, ktorú ti v tom momente Boh dal. Tak ako veľmi to bolo nepríjemné, verím tomu že som spravil správnu vec v správnom čase.

Neviem ti s istotou povedať ako alebo kde moja stará mama skončila. Prajem si aby som to vedel. Ale viem to, že po tomto dni medzi nami už nebolo napätie. Neviem to vysvetliť a celkom určite tomu nerozumiem. Ale odvtedy to medzi nami bolo iné.

Myslím si, že jedným z dôvodov, ktorý urobil rozdiel, bolo to, že od vtedy ma starká rešpektovala. Taktiež bolo mojou modlitbou, aby možno od toho bodu vložila svoju dôveru Bohu tak ako ju vkladala do cirkvi.

Otázky do diskusie

Kapitola 18 – Babka je tiež hriešnica

1. Bol si vychovaný s náboženským pozadím?
2. Mal si niekedy duchovnú konfrontáciu s rodinným príslušníkom, ktorá skončila nejako ako táto?
3. Ako veľmi by sme sa mali miešať do života našich starých rodičov, strýkov alebo tiet, ktorí sa hlásia k svojmu náboženstvu? Je to naša zodpovednosť?
4. Aká je najťažšia časť na tom, keď sa zdieľame s niekým, u koho vyzerá, že svoju nádej vkladá do rodinnej tradície náboženstva, ktorá im má priniesť spásu?
5. Krásna časť na tejto konfrontácií (alebo na akejkoľvek konfrontácií) je, že nevieme ako to duchovne dopadne. Prečo si myslíš, že Boh dovoľuje aby sa to stalo?
6. Prečo si myslíš, že cítime potrebu toho aby sme videli ako sa veci dejú? Je to nedostatok viery?

kapitola 19

život s mladším bratom

Môj brat, Kirt, a ja sme rozličný ako deň a noc. Na začiatok, je medzi nami pätnásť ročný rozdiel. Ja som najstarší. On je najmladší. Ja som extrovert. On je extrémny introvert. Ja som impulzívny. On je vypočítavý. Ja vidím veľký obraz. On je veľmi zameraný na detaily. Ja mám rád odpovede, zatiaľ čo on prekvitá otázkami.
Mňa pohlcuje krása obrovského borovicového lesa, pričom on stojí v úžase pred komplikovaným lykožrútom. Smejeme sa na tom akí sme rozliční. Ale nikdy sme nepochybovali o našej vzájomnej hlbokej láske.

V jedno leto pre mňa Kirt pracoval ako technik, aby udržiaval pozemky. Kosil trávu! Premýšľal o tom, že by skončil na vysokej škole a začal by pracovať, ale v to leto si to načisto rozmyslel. Budúce skúšky na vysokej škole bledli pri pohľade z konca pozemku, keď jazdil na kosačke. Po spoločnom lete so mnou sa Kirt rozhodol, že sa vráti do Louisiany aby pokračoval vo svojom štúdiu respiračnej terapie.

Počas troch mesiacov žil Kirt s nami. Nikdy Ježiša nespomenul. Potichu priznal, že bol kresťanom, ale nikdy sa nás nijakú otázku o Bohu, alebo o tom ako žiť kresťanský život, nespýtal. Nikdy som ho nevidel zodvihnúť Bibliu a ani som si nevšimol z jeho strany hlad po duchovnej pravde. Mal som obavy.

Atlanta sa pre neho rýchlo stala osamelým miestom a nikdy sme ho nevideli, že by s niekým išiel von. Naša rodina bola všetko čo mal. Ale vedeli sme, že z dlhodobého hľadiska sme mu nemohli stačiť.

Tým že Kirt bol veľmi tichý, bola pre neho veľmi osobná otázka vzťahov. Keď bol na rande tak len veľmi ťažko o tom diskutoval. Vždy bol taký. Ak si o Kirtovi niečo chcel vedieť, tak si sa na všetko musel spýtať.

Ale po tom čo sa vrátil do Louisiany, sa jedno konkrétne meno – Heather – začalo v konverzáciách vyskytovať. Aj keď sa zdalo, že medzi ním a Heather bolo niečo vážnejšie, Kirt o tom komunikoval iba s minimálnou zvukovou informáciou. Takže ani nebolo možné vedieť, čo to „niečo“ je. Ani moji rodičia, s ktorými v tom čase žil, nevedeli, čo si majú o Kirtovi a Heather myslieť.

V porovnaní s kýmkoľvek, kto našu rodinu navštívil, tak Heather bola úplne iná. Slová mojej mamy to vystihujú.

„Aká je, mami?“ spýtal som sa.

„Oh, uvidíš,“ bolo všetko čo povedala.

Tie slová komunikovali iba časť toho, čo myslela. Jej tón hovoril oveľa viac. Moja mama miluje ľudí, ale vážne som podozrieval, že sa jej Heather nepáčila.

Naša rodina sa chystala na sviatok vďakyvzdania do New Orleans. Všetky deti tam budú a Kirt oznámil, že Heather sa k nám pridá. Všetky tri moje deti milovali svojho strýka Kirta. Keď s nami býval tak to pomohlo k tomu aby si spolu vytvorili puto a nemohli sa dočkať, kedy stretnú Heather. Ich očakávania boli veľké.

Odo dňa, keď mama povedala svoju nie príliš jemnú poznámku o Heather, tak sme boli s Mary znepokojení ohľadne stretnutia s ňou. Pred odchodom sme sa ako rodina modlili, aby

Boh požehnal náš spoločný čas a aby sme mali dobré príležitosti zdieľať svoju vieru, keď tam budeme.

Na prvý pohľad Heather úplne zapadla. Milý úsmev. Zdvorilé správanie. Zatiaľ všetko dobré. Zdá sa, že jej štíhla a upravená postava z nej robili ideálneho spoločníka pre Kirta.

Bolo zrejmé, že Kirt bol ňou očarený. Taktiež bolo zrejmé, že v tom bol Kirt príliš hlboko. „Príliš hlboko" pre mňa znamená, že nový vzťah má negatívny vplyv na už existujúce pozitívne vzťahy – najmä na vzťahy, ktoré sa týkajú iných kresťanov.

Odkedy Heather vstúpila do obrazu, cítil som, že sa Kirt dištancuje od mojej rodiny, mojej mamy a mňa. To jednoducho nebolo správne. Zdravý vzťah s mladou ženou by tieto putá posilnil. Inými slovami, ako prirodzený dôsledok toho, kde sa duchovne nachádzal, sa Kirt od našej rodiny vzďaľoval. Síce tam telom bol, ale nie myseľ a srdce.

Ako dni plynuli, môj pocit odlúčenia Kirta od nás silnel a ja som začal hľadať a modlil som sa za to, aby som s ním mal príležitosť porozprávať sa. Ale tá možnosť nikdy neprišla.

Večera vďakyvzdania skončila. A ako dobrí americkí občania sme sa pomaly prešli na dezert a futbal. S Kirtom sme sa počas jedla a hier rozprávali o mnohých veciach, ale nedokázal som nájsť cestu do jeho duše. To si strážil dobre. Pokiaľ ide o otvorené dvere ohľadne hovorenia o Bohu, nazdalo sa, že sa u neho niečo zmenilo.

Nakoniec, neskoro poobede, sa ma Kirk spýtal, či by som s ním išiel do banky. „Áno," povedal som si, „to je ono."

Ale to nebolo „ono." Ani zďaleka.

Iróniou bolo, že sme sa s Kirtom skvele bavili. Slobodne sme hovorili o škole, pracovných príležitostiach a niečo málo o Heather. Začal sa uvoľňovať a užívali sme si, že sme boli len tak spolu. Bol to pomerne dobrý výlet. Iba to nešlo smerom, ktorým som si myslel, že to pôjde.

Modlil som sa za príležitosti aby som s ním hovoril o duchovných veciach a bol som si istý, že tú tému začnem. Ale nezačal som. So všetkou silou som hľadal a čakal na správny moment. Ten moment jednoducho neprišiel.

Je to trochu zábavné, ako to chodí. Niekedy máš pocit, že ak veci idú dobre, tak automaticky budeš mať príležitosť a zodpovednosť zdieľať svoju vieru. A potom, v tomto scenári, vedieš túto osobu do vzťahu s Kristom.

Ale to je ľudská logika, nie božská múdrosť. Dnes sme mali dobrý spoločný čas, a ten môže jednoducho pripraviť cestu pre budúcu duchovnú príležitosť. Tvoja súčasná príležitosť môže v skutočnosti pripraviť cestu pre niekoho iného, aby konal a priviedol tvojho priateľa alebo člena rodiny domov k Bohu. Polievaš pôdu a iná osoba zbiera duchovnú úrodu – pokorujúce, ale nevyhnutné rozdelenie funkcií v práci Božieho kráľovstva.

Zdieľanie Krista s príbuznými má rovnaké napätie ako zdieľanie s cudzími ľuďmi alebo priateľmi. Je to duchovná práca. A pretože je to duchovná práca, musí byť riadená Duchom, nie harmonogramom.

Apoštol Pavel sa modlil za to aby mu Boh *„otvoril dvere pre slovo"* (Kolosanom 4:3). A v ten krásny deň vďakyvzdania boli pre mňa pri Kirtovi tie dvere jasne zatvorené.

Vnímal som, ako ma to začína mrzieť. Chcel som o Bohu hovoriť vo viacerých bodoch rozhovoru. Stále som si však musel pripomínať svoje zásady. Potreboval som byť vedený Duchom a vnímať príležitosti. Keď som kontroloval svoje srdce, tak som cítil, že pracujem v duchu. Mal som veľký pokoj a náš rozhovor išiel bez námahy. Ale ako som hovoril, nebola príležitosť hovoriť o duchovných veciach – a nechápal som prečo.

Za tie roky som sa naučil, že ak fungujem v Duchu, ale nie je príležitosť povedať to, čo som plánoval povedať, tak to nesmiem tlačiť! Škody, ktoré sú spôsobené uponáhľanosťou môžu byť zničujúce. Odvážnosť nie je vždy najlepšou odpoveďou.

V minulosti som tlačil na Božie duchovné tempo a v tento deň som tiež chcel na Kirta zatlačiť. Ale vďaka Božej milosti so držal jazyk za zubami.

Mal som nacvičenú svoju Evanjeliovú rozohrávku. Slová v mojej mysli boli jasné. Bol som pripravený. Chcel som aby Kirt poznal pravdu. Bol som tak blízko aby som začal hovoriť. Ale Boh mal oveľa lepší plán.

Nie je jednoduché v tichosti dôverovať Bohu. Nie som na to nastavený. Chcem vidieť ako sa veci dejú rýchlo. Ale hlboko v mojom srdci som vedel, že tieto dvere neboli otvorené. Taktiež som vedel, že ak začnem hovoriť, tak to budem ja, kto bude hovoriť a nie Boh.

Nakoniec som kvôli týmto duchovným faktom rezignoval a spočinul som v Božom smere. Uvoľnil som sa a užíval si spoločnosť môjho brata a Božieho nežného vedenia v tomto krásnom dni vďakyvzdania.

Keď sme sa vrátili domov do Atlanty, posadil som sa k môjmu štúdiu a čudoval som sa nad tým prečo to išlo tak ako to išlo v New Orleans. Bol to zbytočný výlet? Išli sme 800 kilometrov len preto aby sme jedli morku?

Vôbec nie. Ak skutočne žijeme z viery a dôverujeme Bohu ohľadne nášho života a všetkých činnostiach, potom nič, čo robíme, nikdy nie je márne. Každý pohyb, ktorý urobíme, sa týka duchovnej dimenzie. Našou úlohou tu na zemi je ukazovať aký je On a musíme si uvedomiť, že výsledky sú Jeho, nie naše (ľahšie sa to píše ako praktizuje).

Ale aj keď moja osobná komunikácia s Kirtom bola zjavne obmedzená, cítil som, že mu potrebujem napísať list. Tento spôsob oslovenia sa mi zdal správny, preto že som sa mohol viac sústrediť na svoje slová, predtým ako ich Kirkovi vyjadrím.

Ako som začal písať, tak som cítil obrovskú slobodu. Cítil som, že mu môžem písať pravdivo v láske a v uistení nechať výsledky na Boha.

Zdieľal som s Kirtom, že som videl, že miluje Heather ako žiadne iné dievča, s ktorým som ho doteraz videl. Povedal som mu, že ak ju naozaj tak miluje, tak najlepšie, čo pre ňu môže urobiť, je milovať ju takou láskou, ktorá pretrvá. A to je Božia láska. Požiadal som ho teda, aby so mnou prehodnotil, ako by, z Božieho pohľadu, jeho láska mohla vyzerať.

Pripomenul som mu, že povedal, že je veriaci. Nepovedal som to ja – on to povedal. Ak to bola skutočne pravda, požiadal som ho, aby sa, na svoju zodpovednosť pozrel tak, že je veriacim vo vzťahu.

Spýtal som sa ho, či si je istý ohľadne toho, kto ho vlastní. Či to je Ježiš, a potom či cíti, že jeho vzťah s Heather ctí jeho Majstra? Pokračoval som s niekoľkými jednoduchými otázkami a uzavrel som to tým, že ho mám veľmi rád a nič iné preňho nechcem, iba to najlepšie.

Po týždni čakania som sa rozhodol, že zavolám mame a spýtam sa či Kirt dostal môj list. Myslel som si, že jej možno o tom liste povedal.

Zaskočilo ma, keď Kirt zodvihol telefón, ale hneď sme skočili do rozhovoru a zhodli sme sa na tom aké bolo super, že sme sa mohli vidieť. Spýtal som sa ho ako mu ide práca a diskutovali sme o blížiacom sa zápase medzi New Orleans a Atlantou.

Hneď na začiatku nášho rozhovoru som sa rozhodol, že nezačnem hovoriť o duchovných veciach, pokiaľ s tým nezačne on. Opäť to bolo pre mňa cvičenie najvyššieho stupňa v trpezlivosti. Ale Boh mi dal milosť aby som išiel jeho tempom.

Tesne pred tým ako sme išli hovor ukončiť, tak Kirt prelomil ľady. „Kelly," začal takým tónom, ktorý mi odhalil, že zmení smer našej konverzácie.

„Áno," odpovedal som.

„Ten list," povedal... a zastavil sa.

Z jeho hlasu bolo zjavné že plávame po zaujímavých duchovných vodách. Čakal som aby pokračoval.

„Je to pravda. Všetko čo si povedal. Všetko je pravda.“

Jeho tón hlasu bol pokorný a cítil som, že som hovoril s úplne iným človekom, ako predtým na vďakyvzdanie.

Pokračoval: „Kelly, týchto posledných pár týždňov bolo s Heather strašných a teraz vidím prečo. Nikdy som pred ňou nevyznal Ježiša. Nikdy som jej nič nepovedal o Bohu. Vôbec nevedela čo je vo mne, alebo čomu skutočne verím. Celá tá vec bola zlá a teraz vidím prečo. Je to svetlo a tma. Akonáhle som dostal tvoj list, tak som vedel, že mám problém.“

V istom momente som tam vedel sedieť iba tak v tichu. Hlboko som bol Bohu vďačný a v tichosti som mu to dal vedieť. Nakoniec som reagoval.

„Kirt, chcel si o tom hovoriť počas vďakyvzdania?“

„V žiadnom prípade,“ jasne odpovedal. „Je to sranda, pretože, keď mi mama povedala, že s celou rodinou tam tiež prídete, tak som sa na teba pripravil. Vedel som, že sa ti nebude páčiť to čo si videl. Iba som čakal na to kedy niečo povieš a ja by som ti povedal aby si sa staral o svoje veci.“

„V skutočnosti, keď sme išli do banky, tak som si bol istý, že na mňa vyletíš. Bol som pripravený. To že si nič nepovedal ma ubíjalo! *Bol som viac usvedčený tvojim mlčaním ako keby si čokoľvek povedal.“*

Usmial som sa a zatriasol hlavou. Si úžasný Pane!

„Tak Kirt, čo si potom robil?“ spýtal som sa. „Keď si v probléme, tak čo s tým urobíš?“

„Oh, už som to urobil,“ vyhlásil.

„Urobil si čo?“ Spýtal som sa.

„ Všetko čo som urobiť mal. Poviem ti všetko. Keď som dostal tvoj list v utorok, tak som v tú noc hovoril s Heather. Povedal som jej všetko. Povedal som jej, že som Kresťan, ale, že som tak nežil a potreboval som svoj vzťah s Bohom napraviť. Povedal som jej, že túto nedeľu pôjdem do kostola a ak chce tak so mnou môže prísť.“

„Je to sranda. Keď povedala, že by so mnou išla tak som začal zápasiť s tým, že kam pôjdeme. Chcel som aby mala dobrú skúsenosť ale bál som sa toho čo si bude myslieť. Vedel som, že ak ju zoberiem na nejakú nudnú bohoslužbu, tak potom už nebude mať záujem.“

„Chcel som ju zobrať do Chrámu Víťazstva, ale bál som sa, čo bude robiť, keď začnú tancovať v uličkách. Vieš predsa, že sa tam celkom odviažu. Nakoniec som povedal, „To je jedno. Ak ju nudné odradí a ak ju aj tanec odradí, tak sa možno pridám k tej párty.“ Tak sme išli do Chrámu Víťazstva.

„Kelly, služba bola úžasná. Kazateľ hovoril o osobnom záväzku a čo si vyžaduje skutočné rozhodnutie pre Ježiša Krista. Už vtedy som bol tak usvedčený, že netrvalo dlho a úplne ma to zlomilo. V ten večer som znovu odovzdal svoj život Kristovi a neobraciam sa späť. Rozhodol som sa tak, aj keď stratím Heather, neobrátim sa späť.“

Toto sa udialo pred piatimi rokmi a Kirt sa neobrátil späť. Uvidel, že je mimo a vyznal to Bohu. Spočítal si čo ho to bude stáť a rozhodol sa. A to rozhodnutie zahŕňalo vysokú cenu.

Dnes je Kirt šťastne ženatý s nádhernou kresťankou. Je súčasťou mužskej biblickej skupiny, skupiny zúčtovateľnosti a je pravidelným účastníkom mužských stretnutí. Taktiež bežne zdieľa svoju vieru. Skutočne *„rastie v milosti a poznaní Pána Ježiša Krista.“* Je zmenenou bytosťou. Je to úžasný pohľad.

A čo s Heather?

Aby si sa dozvedel o jej osude, tak čítaj ďalej.

Otázky do diskusie

Kapitola 19 – Život s mladším bratom

1. Aké vzťahy máš so svojimi bratmi a sestrami? Mohol si s nimi už zdieľať svoju vieru v Krista?
2. Ako pomohli princípy S.O.S. Kellymu v banke?
3. Akú rolu hralo mlčanie v tomto príbehu? Je mlčanie pre teba ľahké alebo ťažké?
4. Kirt bol ochotný riskovať, že stratí Heather. Máš niečo, s čím nie si ochotný takto riskovať, pre evanjelium?
5. Chvíľu ako skupina urobte pauzu a modlite sa za svojich rodinných príslušníkov. Keď to budete robiť tak sa pýtajte Boha na tieto tri veci:
   a. Potrebujem byť trochu viac urečnený pri mojich bratoch a sestrách?
   b. Potrebujem byť trochu menej urečnený?
   c. Potrebujem byť ticho?

kapitola 20

zachráňte veľryby

Heather bola zanietená environmentalistka. Nie iba nejaká obyčajná environmentalistka, ale kombinácia feministky a environmentalistky s trochu zapleteným New Age náboženstvom pre extra príchuť.

Oddaná vegetariánka (z duchovného presvedčenia, nie iba kvôli zdravotnému), verila v reinkarnáciu, astrológiu a väčšinu svojho času trávila s podobnými intelektuálmi, ktorí ju podporovali v jej špeciálnom nastavení rozmýšľania.

Pre Heather bol život dobrým časom filozofovania s priateľmi o dokonalom životnom prostredí a podporovaní Greenpeace. Ak bola potrebná nejaká rada, tak si to vždy mohol konzultovať s tarotovými kartami alebo si to overiť u lokálneho média.

Pohľad Heather na kresťanov mala pevne utvorený. Boli to „slabí a jemní ľudia, ktorí boli nudní, nemali sa o čom rozprávať, úzkoprsí v myslení a boli trošku mimo spoločnosti.“

Ako mnoho ľudí, ktorí sa pridržiavajú myslenia New Age, musela priznať, že nepoznala osobne skutočných kresťanov. Ale jej názory boli také silné, že pokiaľ ide o ňu, tak boli presvedčivou skutočnosťou.

Tak ďaleko ako sme ja a Heather boli v našom rozmýšľaní, tak napriek tomu som rozumel a chápal jej láske ku stvorenstvu. Je to tá istá láska k prírode, ktorá ma pritiahla do odboru terénnych úprav a motivovala ma aby som študoval a pracoval vonku s rastlinami.

Absolútne nič nie je zlé na milovaní a túžbe chrániť stvorenstvo. Koniec koncov, toto je náš pozemský domov. Problém nastáva, keď pozdvihujeme túto lásku k stvorenstvu nad lásku k Stvoriteľovi. Vtedy začínaš slúžiť stvorenstvu, namiesto Stvoriteľa, a to Boha nerobí šťastným. Vôbec. Kniha Rimanom (kapitola 1) na túto vec hovorí jasne. Uctievanie stvorenstva je vysoko na Božom 10 stupňovom zozname aktivít, ktorým by sa človek mal vyvarovať.

Bol tu ale ďalší problém, ktorý bol pre Heather unikátnym. Bola zaľúbená do môjho brata Kirta, a zdalo sa, že sa to blíži k manželstvu. Nebol som veľmi šťastný, keď som zistil, že budem mať New Age švagrinú.

Pripomeň si príbeh o večeri počas vďakyvzdania. To bolo naše prvé stretnutie s Heather a nebolo pochýb, že Kirt a Heather tvorili pekný pár. Zdalo sa, že majú všetko. Ale nanešťastie, Heather mala taký vplyv na Kirta, že ho vzďaľovala od rodiny, ku ktorej mal tak blízko.

Pre mňa to bola nebezpečná hrozba. Členovia rodiny Talamo mali radi spoločnosť jeden druhého. Ale namiesto toho aby sa naše putá zosilňovali, prítomnosť Heather nás rušila. Nikdy predtým sme nezažili niečo podobné. Pocit obáv v miestnosti silnel, keď sa ukázalo, že to je medzi Heather a Kirtom dosť vážne.

Napätie skutočne vyvrcholilo tesne potom, čo otec oznámil, že je čas zhromaždiť sa na večeru. Keď sme sa približovali k tradičnému sviatku, tak všetkých požiadal aby sme vytvorili kruh aby sme sa pomodlili. Ako obvykle, požiadal mňa, aby som to viedol.

Ako som sa modlil, tak si pamätám ako som svoju modlitbu trochu predĺžil a prosil Boha aby sa nám všetkým ukázal, ako ten, ktorý je reálny. Z mojej strany to nebolo bežné, lebo v tom čase jedna z mojich sestier a jej manžel nepoznali Pána. Môj otec tiež nebol veriacim – aj keď sa zdal, pretože ma poprosil aby som sa pred jedlom modlil.

Aj keď moja modlitba nebola iba za Heather, tak som jej v ten deň dal špeciálne miesto na mojom zozname obáv. Chcel som, aby to počula. Čo ak by k nej náhodou Boh prehovoril cezo mňa. Na druhej strane som bol aj zdržanlivý. Podarilo sa mi skľudniť moju horlivosť predtým ako by som dal výzvu prijať Krista hneď tam na mieste.

S mojou zdržanlivosťou sa veľmi nepočítalo. Interakcia rodiny s Heather sledovala teplotu morky – bola stále chladnejšia. Skoro popoludní už bolo cítiť napätie vo vzduchu.

Keď sa veci zhoršili, rozhodol som sa zostať v úzadí, zostať ticho a nechať Pána aby si tvoril cestu. Úprimne povedané, cítil som sa za Heather trápne, pretože som vedel, že sa cíti nepríjemne. Z diaľky som sledoval, ako sa mama, Mary a moje dve sestry Kim a Karla usilovne snažili vtiahnuť Heather na svoju obežnú dráhu. Ale emočné a duchovné múry boli tvrdé a silné a pokrok v prerážaní bol veľmi pomalý.

Zdalo sa, že v týchto pokusoch o Heather sa objavovala prekážka za prekážkou. Ja som svoju pozornosť obrátil na Kirta. Ako vieš, on a ja sme odišli do banky, ale Boh naďalej pracoval svojim spôsobom v dome. Vtipné, ako zabúdame, aký je v skutočnosti Boh neobmedzený. Nemusíme byť pri tom aby Boh robil svoje zázraky. Prečo nás to vôbec prekvapuje?

Heather a moje dve dcéry, Summer a Brooke, sa pripravovali na výjazd do nákupného centra. Dve mladšie sesternice, Amanda a Jamie, sa pridali a nálada sa odľahčila a prišiel aj smiech. Nakoniec sa zdalo, že sa Heather uvoľnila.

Ale prestávka od všadeprítomnej Talamovskej duchovnosti netrvala dlho. Ako som neskôr počul, Brook, v tom čas 12 ročná, a Amanda, začali rozprávať o nedeľnej škole. Brooke si všimla, že Heather pozorne počúva a preto sa k nej obrátila a spýtala sa jej: „Čo si myslíš o Bohu?“

Odpoveď Heather bola viac obranná. „To je veľmi osobná vec a každý človek to vidí inak, Brooke. Boh je vo všetkom a tak je veľa možností ako sa môžeme o duchovných veciach dozvedieť.“

Na 12 ročné dievča bola Brook duchovne viac popredu. Po chvíli rozmýšľania o komentári, čo povedala Heather, reagovala s detskou priamočiarosťou: „Nie, Heather, ja si nemyslím, že je to tak. Verím tomu, že Boh je osobný a jediná cesta k Nemu je cez vzťah s Ježišom Kristom.“

Heather nezaváhala. „Brooke, to je v poriadku ak tomu veríš, ale nemala by si na nikoho tlačiť.“

To bol koniec tej konverzácie.

Zvyšok nášho času v New Orleans pokračoval normálne. Boli sme spolu, smiali sa a užívali sme si jeden druhého. Čo sa týka duchovnej interakcie, tak toho nebolo veľa. V skutočnosti som Heather po štvrtku nevidel a naša rodina odišla v sobotu popoludní na deväťhodinovú cestu späť do Atlanty.

Keď sa popoludnie zmenilo na večer, tak si aktivity víkendu vyžiadali svoju daň. Deti po jednom zaspali v našom kombi. V tichu tých chvíľ som sa zamyslel nad víkendovými udalosťami.

Pamätám si ako som sa čudoval nad tým prečo sa mi zdalo, že sa to s Kirtom nikam neposunulo. Cítil som sa ako keby som ho strácal a pýtal som sa sám seba či som toho povedal dosť. Spochybňoval som sa a nebol som si istý, či moje rozhodnutie byť ticho a iba si s ním užívať tie chvíle bolo správne.

A aby sa moje trápenie ešte zväčšilo, s Heather sa nič duchovné nestalo. Vlastne sa mi zdalo, že sme išli dozadu. S touto ďalšou záťažou, ktorá sa pri mne vznášala, som sa v noci počas jazdy cítil čoraz viac frustrovaný.

Mary cítila moje pocity, pozrela sa na mňa a spýtala sa ma, „Čo si myslíš o tomto víkende, Kelly?“

Zdieľal som sa s ňou o mojej všeobecnej frustrácií.

„Tak, čo si myslíš o Heather?“ opýtala sa ma.

„Heather?“ spravil som pauzu, hľadal som slová, ktoré by zachytili moje pocity. „Myslím si, že Heather je 10 ročný modlitebný projekt.“

Mary v tichosti prikývla. „Je tvrdá, však?“

„Tvrdá,“ odpovedal som. „Je viac ako tvrdá. Je tam oslepnutie. Je tam chlad, ktorý ma desí a presúva to na Kirta. Nevedel som s ňou nijak nadviazať kontakt. Necítil som žiadnu príležitosť aby som niečo povedal. Mary, bojím sa, že to bude beh na dlhú trať. Myslím to vážne – skutočne je 10 ročným modlitebným projektom.“

Ako sme tam chvíľu potichu sedeli, zdalo sa, že pochmúrnosť len silnela – až kým to ticho neprerušil tichý slabý hlas zo stredného sedadla hneď za nami. Bola to Brooke.

„Ja som sa s ňou zdieľala,“ povedala.

Mary a ja sme sa na seba pozreli. Mysleli sme si, že zaspala spolu s ostatnými. Ale zjavne iba ležala a počúvala.

„Bol moment keď som sa s ňou rozprávala,“ povedala, keď sa posadila a naklonila sa bližšie k nám.

„Povedz nám viac, Brooke,“ Mary ju povzbudila.

„Tak, nebolo toho veľa, a nešlo to veľmi dobre,“ pokračovala so sklamaním v hlase. „Odmietla ma.“

Brooke ticho hovorila o svojom rozhovore s Heather, keď sa chystali na odchod do obchodného centra. Keď som pozorne počúval jej príbeh, moje srdce sa začalo rozveseľovať. V tom okamihu moje myšlienky neboli zamerané na Heather, ale na Brooke. Nepočúval som iba, ako si mladé dievča spomína na jednoduchý rozhovor. Počul som, ako moja dcéra opisuje svoj prvý duchovný boj s *„kniežatstvami a mocnosťami.“* Videl som 12 ročné dievča ako pred mojimi vlastným očami duchovne rastie.

Z lásky k svojmu strýkovi Kirtovi a zo silného presvedčenia o pravde, Brooke riskovala. Potichu som Bohu poďakoval, že je Jeho ruka na tomto detskom živote. Mohol ma práve vtedy a tam zobrať do neba. Moja frustrácia zmizla a bol som spokojný muž.

Mary a ja sme Brooke uistili. Povedali sme jej, že odmietnutie Heather nebolo odmietnutie jej osoby, ale odmietnutie Krista. Brooke ho jednoducho vtedy reprezentovala a to je to čo

videla Heather. Brooke iba zažila malú príchuť toho čo to znamená mať identitu Ježiša. Uistili sme ju, že malé slovo pravdy, ktoré vyznala a lásku, ktorú preukázala pri Heather nebola nadarmo. Boh to môže použiť a aj to použije.

Rozumela tomu. Očakávala niečo viac a reakcia Heather ju sklamala a bola pre ňu aj bolesťou. Ale keď sa na tú situáciu pozrela z duchovnej perspektívy, tak sa jej postoj zmenil a bola schopná vzdávať Bohu vďaku za ten moment, ktorý jej s Heather dal. Traja sme sa v tej chvíli modlili za Heather a poprosili sme Boha aby vzal tieto slová dieťaťa a pravdy o Jeho Synovi a aby ich urobil skutočnosťou v jej živote.

Keď sme dorazili domov v tú noc, tak sa rodina zhromaždila aby sme sa na chvíľku porozprávali. Všetci boli unavení a bolo by ľahšie aby sme všetci išli do postele. Ale dali sme si chvíľku aby sme zhodnotili výlet.

Pripomenuli sme si, že sme sa modlili za duchovné príležitosti pred tým ako sme odišli. Zhodli sme sa na tom, že Božie „obkľúčenia" v ten deň neprebiehali ako sme očakávali. Boli lepšie.

Povedali sme deťom o stretnutí Brooke s Heather a ako rodina sme sa spojili a modlili sa za spasenie Heather a obnovenie vzťahu s Kristom u strýka Kirta. Bola to skutočne rodinná tímová práca a nádherný moment v našich životoch. V tú noc sme išli do postele veľmi plní Božieho Ducha.

Ďalších desať dní taktiež nešlo ako som očakával. Za prvé, ako už vieš, Boh použil môj list, ktorý som poslal Kirtovi silným spôsobom. Išiel za Heather a vyznal pred ňou, že poznal Krista ale nežil ako kresťan a už tak viac nemôže žiť. Nehľadiac na to čo s nimi bude, povedal jej, že jeho prvý krok bude dať dokopy svoj vzťah s Pánom. Povedal, že v nedeľu pôjde do kostola a že uvíta ak s ním pôjde, ak bude chcieť.

Heather poprosila Kirta aby sa s ňou v nedeľu pred tým ako išli do kostola modlil. Cítila, že Boh ju už vtedy priťahuje. Potom sa spýtala Kirta či navštívi kostol Unitariánov. Kirt si už ale vybral kam pôjde. Ale, že ak pôjde s ním, tak cez ďalší víkend s ňou pôjde k Unitariánom.

Heather to mohla vidieť v Kirtových očiach. Myslel to vážne. Bolo tam tak isto presvedčenie ako aj odhodlanie. Kirt išiel v pred a zdalo sa, že Heather bude pozadu. Určite si spomínaš, že kostol, ktorý sa Kirt rozhodol navštíviť, bol trochu na strane nadšenia. Ľudia neváhali chváliť Boha. Kirt premýšľal, čo si o tom Heather bude myslieť, ale táto otázka ho neodradila. Boh vstúpil do jeho srdca chystal sa vo vnútri vybuchnúť.

Prišla nedeľa a Heather sprevádzala Kirta do kostola ako sľúbila. Bohoslužby boli živé a Heather sa potichu pýtala čo sa deje. Čudovala sa, „Prečo som zraz v strede skupiny ľudí, s ktorými by som pred pár týždňami ani neprehovorila?"

Heather sa stala ženou v zmätku. Aj napriek jej vysokým, vznešeným a niekedy dogmatickým politickým a sociálnym pohľadom, si teraz uvedomila, že vo vnútri je prázdna.

„Tieto kostoly boli považované za veľmi ignorantské v kruhu mojich priateľov a rodiny," neskôr povedala. „Ale aj tak som išla. Myslela som si, že nič nemôžem stratiť, okrem beznádeje, ktorá bola hlboko v mojom srdci."

Slovo Božie bolo v ten deň hlásané s mocou a presvedčením. Pred skončením služby sa Kirt obrátil k Heather a povedal, „Idem dopredu. Musím ísť. Potrebujem sa stretnúť s Ježišom Kristom."

Chytila ho a povedala, „Nie!"

Ale on išiel aj tak.

Potom cítila, že ju Boh tlačí dopredu taktiež, a tak sa prekonala a išla dopredu. Cítila, že keď kazateľ kázal, tak tie slová boli iba pre ňu.

Dôkaz o zmenenom živote je tak mocný. V ten istý večer si Heather sadla na gauč s mojou mamou a vyznala vieru v Krista. A bol sformovaný nový vzťah. Neskôr v ten večer, bez akejkoľvek výzvy, Heather svoj byt vyprázdnila od vecí, ktoré iba pred týždňom považovala za veľmi dôležité. Knihy New Age, časopisy, tarotove karty a všetko to išlo priamo do odpadkového vreca.

Kirt a Heather pokračovali v randení tri ďalšie mesiace. On bol stážista v Oscherovom zdravotnom centre a Heather sa s ním pravidelne stretávala cez obedy, aby spolu jedli a spolu študovali Bibliu. Ako spolu duchovne rástli, taktiež po prvý krát objavili skutočnú lásku.

Ďalší február sa zobrali a rastú spolu vo viere až do dnešného dňa.

Otázky do diskusie

Kapitola 20 – Zachráňte veľryby

1. Pripomína ti Heather niekoho z tvojej rodiny?
2. Už si niekedy tak zle zhodnotil niekoho reakciu na evanjelium, tak ako Kelly?
3. Myslíš si, že ľudia, o ktorých sme si mysleli, že reagovali zle, sú schopní skutočne pochopiť to čo sme mysleli?
4. Prečo si myslíš, že Boh použil Brooke tak ako to urobil?
5. Už si niekedy videl prísť niekoho ku Kristovi spôsobom, ktorý si vôbec neočakával? Prečo nás náhle Božie konanie tak prekvapí?
6. Niekedy Boha limitujeme nevedomky, ale niekedy Boha limitujeme vedome. Prečo?

kapitola 21

cudzinci na mojej párty

Zažil si leto, na ktoré nikdy v živote nezabudneš? Ja som mal také tri, z ktorých si môžem vybrať. Všetky boli iné, všetky boli vzrušujúce a všetky boli nezabudnuteľné. Ale leto v roku 1995 bolo ako žiadne iné.

Dohodol som sa, že leto strávim prácou v Covingtone v štáte Louisiana, kde budem pomáhať klientovi a priateľovi v rámci trojmesačného konzultačného projektu.

Na začiatku nášho spoločného života sme s Mary urobili toto malé ale rastúce mestečko našim domovom na sedem rokov. Za ten čas sme kúpili náš prvý dom, videli sme, ako sa narodili naše tri deti, začal som svoju kariéru terénnych úprav, zarobili sme si peniaze, žili sme svoj sen, skončili sme skoro úplne zlomení, naučili sme sa, čo znamená pokoriť sa a stretli sme sa s Ježišom.

Takže návrat do Covnigtonu znamenal návrat k mojim kresťanským koreňom a opätovné stretnutie s niektorými z našich najbližších priateľov a pripomenutie najhlbších spomienok. Covington je taktiež kúsok od môjho rodného mesta Marrero v Louisiane, kde stále žije moja najbližšia rodina.

Obyčajne nezvyknem tráviť dlhší čas mimo domova a rodiny. V skutočnosti je pre mňa každá cesta menej príťažlivá. Ale vedel som, že nejakým spôsobom Boh v tomto projekte bol. Cítil som, že sa chystá obkľúčenie a keď máš toto vnútorné upozornenie, tak je najlepšie nediskutovať, ak si chceš zachovať svoj pokoj.

Bolo niekoľko osobných dôvodov, prečo som na tejto ceste očakával neobyčajné duchovné konanie. Po prvé, zdravie môjho otca zlyhávalo. Videl som to ako možno moju poslednú možnosť stráviť s ním dlhší čas. Otec žil iba 60 kilometrov od miesta projektu. Kongestívne zlyhanie srdca by ho mohlo zasiahnuť za 10 rokov alebo 10 mesiacov. Nevedeli sme kedy sa to stane.

Ak prvý deň naznačoval ako bude vyzerať leto, tak nás čakala divoká jazda. O 16:00 išiel môj dobrý priateľ a duchovný brat Bob, ktorého som plánoval navštíviť ďalší týždeň hrať von tenis. Počasie bolo typický Louisianský parný kúpeľ, s 35 stupňami a 100 percentnou vlhkosťou vzduchu.

Počas druhého setu sa Bob zmienil svojmu spoluhráčovi, že sa necítil nejako dobre. Potom si otočil hlavu, padol na svoje kolená, zastavilo sa mu srdce a zomrel priamo na kurte. V jednom momente bol na tenise a v druhom bol v nebi.

To leto v roku 1995 bolo leto vytriezvenia. Bobova smrť spôsobila, že som sa skoro neustále sústredil na podstatné a večné záležitosti. Zrazu sa všetci moji priatelia rýchlo zhromaždili na pohrebe, kde nám Boh všetkým znova pripomenul, že život je skutočne „para“ a že sme povolaní tento prchavý čas využiť naplno.

Na pohrebe sa ma jeden priateľ spýtal, či by som s ním cez toto leto nechodil cvičiť. Chopil som sa tejto šance, aby som sa aj emočne uvoľnil a taktiež aby som aj znovu obnovil dôležitý osobný kontakt.

Pravidelne vždy v pondelok, stredu a v piatok, Edgar a ja sme chodili do posilňovne. Nenašiel som iba osobného trénera ale taktiež skvelého povzbudzovača. Tak ako rástli naše svaly, tak isto rástol aj náš vzťah. Ako sa pri duchovných vzťahoch stáva, jeden vzťah vedie k ďalšiemu.

Počas toho ako sme cvičili v posilňovni, tak ma Edgar predstavil dobrému priateľovi, ktorý sa volal David. David a jeho manželka Ann boli noví vo viere a Edgar ich chcel predstaviť viacerým kresťanom. Počas nasledujúcich týždňov sme sa všetci traja mali výborne a s Davidom sme sa rýchlo stali novými priateľmi.

Čoskoro sme s ním trávili veľa času u neho doma na večeri a pred tým ako som si to uvedomil, on a Anna ma adoptovali ako svoju „letnú sirotu.“

Tak ako to je s mnohými novými kresťanmi, David a Ann mali veľa otázok – na rodičovstvo, manželstvo a cirkevné otázky. Ako sa naše rozhovory zväčšovali, tak isto rástla aj naša láska k jeden druhému. Spoločný čas išiel rýchlo a zdalo sa mi, že pred tým ako som dvakrát zažmurkal, bolo leto skoro na konci.

Už zostávalo iba niekoľko dní do konca leta a David ma v telocvični zahnal do rohu a vyšiel na mňa s lichotivým pozvaním. „Kelly,“ povedal, „Ann a ja sme sa rozprávali. Naše spoločné leto bolo super. Bolo nám s tebou výborne a tak sme sa rozhodli, že ti chceme spraviť párty na rozlúčku. Ty pozveš svojich priateľov, povieš mi koľkých a my sa postaráme o zvyšné detaily. Čo na to vravíš?“

Teraz aby si pochopil, nie som druh človeka, kvôli komu neustále robili párty. V skutočnosti som neočakával, že by pre mňa niekto urobil párty, okrem Mary. Takže moja prvá reakcia bola, že som sa cítil viac nepohodlne a trápne ako vďačne.

„David, nemusíte to robiť,“ povedal som. „To je príliš veľa starostí. Naozaj si to vážim, ale nepotrebujem párty.“

David nezaváhal. „Nepovedal som, že ju potrebuješ. My to jednoducho *chceme* urobiť. Prosím, dovoľ nám to pre teba urobiť.“

Stál som tam emocionálne zviazaný. Tu predo mnou bol dar a to veľmi pekný dar. Ocitol som sa v napätí. Často sa vyskytne moment, keď máš na výber, ako budeš reagovať na štedrosť iných. Môžeš si to vziať, uctiť si darcu a užívať si výhody. Alebo sa môžeš rozhodnúť, že darček nepotrebuješ a povedať „Nie, ďakujem“ (pravdepodobne tým darcu urazíš) a pôjdeš ďalej. Keď som premýšľal o Davidovej ponuke, spomenul som si, že mnoho ľudí, ktorých som poznal, zvolilo druhý prístup k daru, ktorý im ponúkol Ježiš Kristus.

David sa jednoducho prizeral tomu ako som spracovával moje dve možnosti. Rozoznal som že jediná vec, ktorá ma odrádzala povedať „áno“ bola pýcha. Niečo vo mne nechcelo byť nikomu nič dlžné, akokoľvek boli ich motívy čisté. Ale aj tak som vedel, že táto reakcia nie je správna.

V každom prípade som to nakoniec nejako prehltol a rozhodol som sa správne: „Áno, David. To by bolo super.“

„Úžasné,“ povedal, keď začal robiť ďalšiu sériu zdvihov. „Naplánujeme to počas nášho cvičenia. Iba pozvi svojich priateľov a potom nám povedz koľkí prídu. Ann a ja urobíme zvyšok. Bude to super. Teraz sa vráťme späť k práci, nejako chladnem.“

Počas toho ako sme pokračovali v cvičení som už nevidel Davida v rovnakom svetle ako predtým. Dotklo sa ma to. Bol som pokorený. Určite mi nič nebol dlžný. A aj tak mi to s Ann chceli dať a všetko čo odo mňa čakali bolo, že to od nich prijmem.

Keď sme išli k našim autám, tak som mu znova poďakoval a priznal som sa, že sa už teším. Potom som sa ho spýtal otázku. „David, mohol by si pre mňa niečo špeciálne urobiť na tej párty?“

„Samozrejme, čo to je?“ odpovedal.

„Bolo by pre teba v pohode, keby sme sa v jednej chvíli všetci zhromaždili a dal by si mi priestor aby som povedal niekoľko slov? Chcel by som si nájsť čas a poďakovať všetkým, ktorí ku mne boli toto leto tak milostiví a uzavrel by som náš spoločný čas myšlienkou z Biblie.“

Tento krát to bol David, kto bol prekvapený. „Wau. Myslíš niečo ako *zvesť*? Nikdy sme to v našom dome neurobili. To by bolo super. Áno, jasné, že to môžeme urobiť a poviem to Ann.“

Všimol som si, že tento nápad bol pre Davida nie len novým ale ho to aj nadchlo. Bol v domoch, kde počul Slovo. A teraz bude zrazu Slovo znieť z toho jeho.

Prišiel večer a bolo úplne jasné, že David a Ann prekonali samých seba. Chutné jedlo, dobrá káva, bohatý dezert a úžasná atmosféra. To všetko ukazovalo na ich dar pohostinnosti.

Z toho ako som ich poznal som to trochu aj očakával. Ale neočakával som prekvapenie z toho, čo David na túto párty priniesol. Nie nebolo to exotické jedlo, hudba alebo ozdoby. To čo priniesol boli cudzinci.

Predpokladal som, že táto párty bude veľkým stretnutím starých priateľov, kde by mi bolo príjemne a mohol by som sa úplne uvoľniť. Nebolo by treba krátkych rozhovorov alebo pokusov dostať sa na prvú métu u jednotlivcov, s ktorými som sa stretol prvýkrát v živote.

Niektorých z tých ľudí, ktorých som v izbe videl, som nikdy nestretol. Bolo tu niekoľko cudzincov, ktorí vyzerali byť úplne uvoľnení a ktorí si zjavne užívali každú minútu *mojej* párty.

Akosi zmätene som zistil, že mi v mysli víri množstvo otázok.

Prečo by moji hostitelia pozvali cudzincov na moju párty? Akú to malo pointu? Mali David a Ann nejaké postranné motívy? Z akého dôvodu by niekto prichádzal na rozlúčkovú párty, koho nikdy nestretol?

Keď ich nakoniec stretnem – a s určitosťou viem, že sa im musím aspoň predstaviť – čo poviem? „Ahoj ja som Kelly Talamo. Ďakujem, že si prišiel. A mimochodom, kto si?“

Ak keď som sa na svojej vlastnej párty cítil trochu mimo, oni boli úplne v pohode. Vyzeralo to akoby som pre nich ani neexistoval. Evidentne som pre nich bol iba zámienkou, ktorú potrebovali, aby sa mohli stretnúť a baviť sa. Začínal som si myslieť, že som mohol odísť a nikto by si nič nevšimol.

Potom som začal mať podozrenie na zlovestnejšiu stránku ich prítomnosti. Začal som si myslieť, že môj priateľ David, sám Pán Pohostinný, bol chronickým párty zvieraťom. Všetko čo potreboval, bol dôvod na ospravedlnenie jeho hýrenia a pri tejto príležitosti som sa stal náhodným terčom.

Na chvíľku som si ho odchytil v jednom rohu a na rovinu som mu povedal: „Počuj, David, môžem sa ťa na niečo spýtať?“

„Poď na to,“ odpovedal.

„Kto sú títo ľudia?“

„Akí ľudia?“ spýtal sa ako by mu to nebolo jasné.

„Ľudia, ktorých nepoznám,“ odpovedal som.

„Aha tí ľudia. To sú moji priatelia,“ úplne žiaril.

„Tak to som pochopil. Ale povedz mi, prečo by tvoji priatelia prišli na rozlúčkovú párty niekoho, koho nikdy nestretli? To sa mi zdá trochu čudné.“

David mi do toho hneď skočil, ale nebol vôbec urazený. „Ale nie. Pozri sa, Kelly, odkedy si tu v meste, tak som väčšinu svojho voľného času trávil s tebou. Takže som väčšinu svojich priateľov toto leto veľmi nevidel. Ale priali mi to a keď zistili, že odchádzaš tak to prišli osláviť. Nie sú úžasní?

Čo som na to mohol povedať? Toľko z mojich obáv. Každý priateľ, ktorého David pozval, bol rovnako prívetivý ako on. Ako sa neskôr ukázalo, väčšina z nich poznala mojich priateľov. Takže táto párty bola veľkým hitom.

Okolo 21:30 nás David všetkých požiadal aby sme sa zhromaždili v obývačke. Odviedol skvelú prácu, počas toho ako každého formálne privítal. V niekoľkých minútach opísal, ako náš vzťah počas leta pokročil.

Najskôr vrúcne vyrozprával, čo pre neho toto leto znamenalo. Potom ma predstavil slovami, že sa chystám poďakovať a priniesť myšlienku z Božieho slova, ktoré sa pre neho a Ann počas leta stalo veľmi dôležitým.

Keď sa miestnosť utíšila, tak sa ma to skutočne dotklo. Uvedomil som si, že sa nachádzam obklopený ľuďmi, ktorým veľmi záležalo na Davidovi, Ann a na mne. Bol to jeden z tých vzácnych okamihov, keď viete, že všetko okolo vás vám bolo dané, aj keď ste neurobili nič, aby ste si ten dar zaslúžili.

Slová, ktoré som v ten večer hovoril boli jednoduché. 20 minúť som reflektoval o krátkosti života a o tom, ako to toto leto ilustrovalo. Poznamenal som, že aj keď sme zdraví, často máme príliš veľa povinností a príliš veľa práce. Často zisťujeme, že máme príliš málo energie na to, aby sme to všetko utiahli.

Tak ako s pribúdajúcimi rokmi pribúda práca a povinnosti, tak sa naša energia stráca. Skôr či neskôr vstúpime do určitej zóny, kde vieme, že fungujeme v energetickej prázdnote. Keď sa to stane, máme len tri možnosti, ako znovu získať našu rovnováhu:

- Posilniť osobnú energiu (to je ťažké urobiť)
- Zhodiť zodpovednosti aby sme tú ťažobu odľahčili (to robí väčšina ľudí)
- Dôverovať Bohu v to, čo vo vlastnej sile nemôžeme urobiť (a toto je biblická reakcia, ktorú od nás Boh chce)

Rýchlo som skončil. Keď sme skončili modlitbou tak bolo v miestnosti ticho.

Hneď po mojej ľavej strane sedeli dvaja z tých úplne neznámych ľudí, Jay a jeho manželka Michelle. Príjemný pár, približne tridsiatnici s prekvitajúcim podnikaním a dvoma malými chlapcami, ktorých nechali doma. David ich pozval z dvoch dôvodov. Prvý, lebo ich miloval a cítil, že sa na mojej párty budú cítiť milovaní. Druhý, on aj Ann vedeli, že sa v tú noc podelím o to, čo potrebovali. Mal v obidvoch prípadoch pravdu.

Naozaj človek nevie čo si ľudia myslia, keď sa pripravuješ, že budeš hovoriť s Biblie. Ich tváre môžu hovoriť jednu vec, kým ich srdcia hovoria niečo úplne iné.

V prípade Jaya som nemal ani tušenie. Dobre sa pozerám na ľudí, keď s nimi hovorím a niekedy z nich viem niečo vyčítať – ale niekedy nie. Keď som sa v ten večer pozrel na Jaya, tak jediné slová, ktoré mi prišli na um boli „zamknutý vo vnútri." Myslím si, že tento muž ani raz nežmurkol, keď som hovoril.

Nepovedal by som, že na mňa zízal. Jeho pohľad bol vrúcnejší, nazval by som to sústredený pohľad. Vôbec sa nepohol. Sedel medzi Ann a jeho manželkou, a z určitého pohľadu sa zdal mimo. A napriek tomu ho zaujímalo každé slovo, ktoré som povedal.

Nemal som čas aby som sa veľmi čudoval nad jeho reakciou, pretože neprešla ani chvíľka a moje rozprávanie bolo na konci. Jay a Michelle odišli poslední. V skutočnosti Jay hodinu, po tom ako som povedal „Amen," stále sedel na rovnakom miest, vedľa rovnakých ľudí a pýtal sa otázku za otázkou.

Išiel som tam a pozorne som počúval čo hovorí. Hovoril o svojich deťoch a svojom podnikaní a bol veľmi otvorený o tom, že sa ho v ten večer niečo dotklo. Spomenul, že mu ten večer dal mnoho o čom bude rozmýšľať. Vymenili sme si telefónne čísla a dohodli sme sa, že budeme v kontakte.

David zavolal Jayovi nasledujúce ráno aby sa ho spýtal ako sa cíti, po tom čo sa vyspal na niektoré otázky a veci, o ktorých hovoril v predchádzajúci večer. Jay ho ubezpečil, že jeho párty bola to čo potreboval.

Niekoľko mesiacov neskôr som zistil, že Jay v tú noc naozaj premýšľal. Keď sme sa znovu stretli, tak to povedal takto: „Viem, že toho v živote mám veľa. Dve krásne deti, rastúce podnikanie a nádhernú ženu, ktorá pri mne stála v ťažkých časoch. Boli sme na vzostupe. Bol som abstinujúci alkoholik a bol som čistý už štyri roky. V porovnaní s inými rokmi v mojom živote bolo všetko super. Všetko, okrem tej veľkej diery v mojom srdci. Už nejaký čas som vedel, že mi niečo chýba."

„V tú noc, keď som sedel na tej stoličke a počúval som Slovo, pozrel som sa cez miestnosť na všetkých tých ľudí. Keď som videl ich tváre, tak som si uvedomil čo to bolo. Mali vzťah, ktorý som ja nemal. Keď som si to uvidel, povedal som, „to je to čo mi chýba. To je to kam patrím, presne tam. Toto je skutočná párty.'"

Týždeň po tej párty bol Jay pozvaný na obed k mojim priateľom a tam odovzdal svoj život Kristovi.

Ale to nebol úplný koniec slávností, ktoré pre mňa David a Ann v lete pripravili. Keď sa môj projekt v tejto časti Louisiany skončil o dva dni neskôr, moja mama a otec za mnou prišli pred tým ako som odišiel, pretože ma otec chcel vidieť ešte raz. Všetci traja sme mali dvojhodinový obed, ktorý pripravila sama Ann.

Keď ma otec vyložil pred mojim autom, tak sme sa objali. „Ahoj oci, bolo to úžasné leto."

„Áno," povedal. „Ahoj. Mám ťa rád."

Keď som sa otočil aby som odišiel, tak som sa zastavil a pozrel sa späť, aby som mu ešte raz povedal, že ho mám rád. Nepočul som jeho odpoveď, ale videl som cez sklo jeho úsmev a z jeho pier som vyčítal ako hovorí, „Aj ja ťa mám rád."

Potom spolu s mamou odišli.

V sobotu ráno som si nabalil veci do auta a pustil som sa na osemhodinovú cestu späť do Atlanty.

Myšlienky z leta naplnili moju myseľ. Modlil som sa a ďakoval za tri najpamätnejšie mesiace môjho života. Čas sa naplnil a projekt bol hotový. Kristus bol zdieľaný s cudzincami a ja som strávil dôležitý čas s otcom. Teraz som bol pripravený ísť domov a tráviť čas so svojou ženou a deťmi.

Mary a ja sme strávili väčšinu nedele rozhovormi o mojom lete. V pondelok večer pripravila peknú rodinnú večeru na terase. Bola to špeciálna oslava pre všetkých, lebo sme sa mohli podeliť o svoje myšlienky a poďakovať za leto v roku 1995. Nad grilovaným lososom sme každý hovorili svoju verziu požehnaní, ktoré nám to leto prinieslo.

Okolo 18:00, keď sme tam boli v rodinnej diskusií, som skočil do domu po čaj a práve zazvonil telefón. Bol to môj brat Kirt.

Jeho tón hlasu hovoril za všetko: „Kel... otec odišiel."

Chvíľu sme boli obaja ticho. Dvaja synovia sa pozastavili nad životom ich otca. Ani jeden z nás nič nepovedal. Nemuseli sme.

Potom Kirt pokračoval, „Práve si umýval tvár a volal na mamu, 'Zlato, poď sem rýchlo.' Zomrel v maminom náručí."

Čas a vzťahy idú pomaly ďalej. Leto, jeseň, zima a jar. Narodenie, život a nakoniec smrť. Všetko to pokračuje v akomsi božskom poriadku, však? Niekedy mesiace a roky rýchlo prechádzajú; niekedy idú pomaly. Život je občas veľmi intenzívny; inokedy uvoľnený a zrelaxovaný. Ale bez ohľadu na tempo, skôr ako sa nazdáš, tak je všetkému koniec.

Vždy je bolestivé povedať niekomu ahoj, koho si poznal, miloval a vážil si si jeho život. Nie je tu perfektný spôsob ako sa na túto stratu úplne pripraviť, tá bolesť sa nedá zmerať. Jednoducho sa s tým snažíte vyrovnať, a niekedy sa to s Božou milosťou podarí lepšie ako si si predstavoval.

S Jeho pomocou sa bolesť časom zmierňuje. Nádej a uistenie toho, že sa niekedy znovu stretneme zmierňujú skazu smútku. Snáď najdôležitejšie zo všetkého je, že prostredníctvom tých, ktorí boli kedysi cudzincami, lieči bolesť z rozdelenia. Otec môže byť preč. Manžel, manželka, dieťa alebo priateľ môžu odísť. Možno sa začneš pýtať, či sa život ešte oplatí žiť. Ale poobzeraj sa okolo seba. Kto tam stále je? Ľudia, ktorí boli kedysi cudzincami. Teraz sú však niečím oveľa viac.

Pravdepodobne by si, v určitom bode, nechcel aby sa na tvojej párty nachádzali cudzinci. Nechcel by si ich riešiť, pretože ich nepoznáš a zdá sa ti príliš veľký problém aby si s nimi hovoril a budoval nové vzťahy.

Ale napriek tomu, ak dovolíme aby prišiel na našu párty Boh, tak zistíme, že títo cudzinci sa môžu rýchlo stať známymi. Potom priateľmi. A nakoniec, možno bratmi a sestrami v Kristovi.

Koniec koncov, On nás pozval aby sme sa stali všetci súčasťou Jeho rodiny, pozval nás ako špeciálnych hostí na veľkú Božiu párty. A na koniec, je to jediná rodina, na ktorej záleží.

Otázky do diskusie

Kapitola 21 – Cudzinci na mojej párty

1. Čo vidíš ako Božie časovanie v tomto príbehu?
2. Už si stratil nejakú blízku osobu? Rodiča? Priateľa?

3. Je pre teba ľahké alebo skôr ťažké rozvíjať nové vzťahy?
4. „Nakoniec, je to jediná rodina, na ktorej záleží.“ Čo si myslíš o tomto výroku?
5. Ako tento príbeh povzbudzuje tvoju vieru?

Zadná obálka knihy

Obkľúčený Bohom je zbierka pravdivých príbehov, ktoré sú, ako o sebe autor sám hovorí, o „obyčajnom chlapíkovi, ktorý má neobyčajné skúsenosti so zdieľaním Kristovho života s ľuďmi“.

Aj ty máš príbeh. Duchovné príležitosti, ktoré ti Boh nadprirodzene naaranžoval sú skryté v situáciách v práci, doma alebo s rodinnými príslušníkmi.

Si ochotný byť jeden z hráčov v Božskom nadprirodzenom obkľúčení? Samotná skutočnosť, že držíš túto knihu hovorí o tom, že by si ním mohol byť...

„Obkľúčený Bohom je kniha, ktorú len tak nemôžeš pustiť z rúk. Je to jeden z najkreatívnejších produktov, aký som už dlho nedržal v ruke. Kelly Talamo spojil svoj dar evanjelizácie s jeho talentom rozprávania príbehov a vytvoril zážitok, na ktorý si čitateľ bude pamätať a užívať ešte dlhý čas.
ANDY STANLEY, PASTOR, NORTH POINT COMMUNITY CHURCH

Kelly Talamo má vášeň pre pomáhanie veriacim v tom, aby premenili svoje bežné stretnutia s ľuďmi na stretnutia, ktoré budú pre týchto ľudí krokmi na ceste k Bohu.

EvangelismSHIFT je iniciatívou *Ambassadors for Christ International* v tom aby pomáhala kongregáciám vyvíjať kultúru života svedkov.